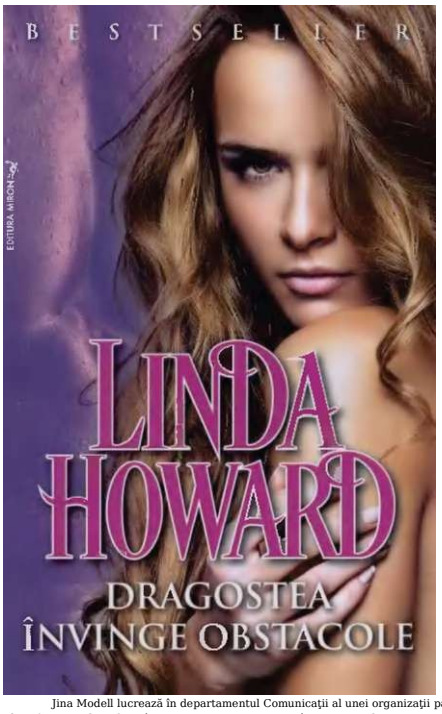

Jina Modell lucrează în departamentul Comunicaţii al unei organizaţii paramilitare şi îi place foarte muh ce fiice. îi convine remunerația, cum îi convine şi detaşarea pe care o impune meseria, iar în Washington DC este foarte apreciată. Cel mai mult îi place să le „tragă şuturi în fund" teroriştilor, fără să fie nevoita să iîtóá din camera de control cu climatizare elcctronizată. Cînd Jina va dovedi că are aptitudini pentru acţiune şi orientare în spaţiu, ea va fi detaşată să lucreze ca operator dronă, pe teren, alături de o echipă de Operaţiuni Secrete: o unitate paramilitară de elită. Singura ei problemă era că nu are calităţi atici ice deosebite. Intiucît nu avea

pregătirea fizică pentru munca de teren, a trebuit să învețe să alerge și să înoate pe distanțe mari, să sară din avion cu paraşuta, să tragă cu arma... sau să rămînă (3ră loc dc rauncf

Coordonatorul echipei eslc Levi, cu nume de cod Asul El nu are prea multa încredere în Jina, pe care a poreclit-o Iubita, imediat ce i-a auzii vocea uşor răguşită şi sexi, dar o urmăreşte cum face fală inslrulrij riguroase. Ultimul lucru dc care avea el nevoie acum era tocilara asta, care îi va ţine pe loc, împiedieîndu-i să deruleze o operaţiune periculoasă. Totuşi, în următoarele iu ni esle foarte surprins cînd vede cum Iubita înfloreşte în noul mediu de activitate şi dă dovadă de atîta curaj, încît cîştigă admiraţia tuturor colegilor ei duri, rodaţi în bătălii. Şi mai surprinzător este faptul că liderul echipei, de altfel un bărbal foarte disciplinat, nu se gînde^ie la altceva decît la cum să-i sărute gura păcătoasă... întrucit între cei doi există o chimie efervescentă.

În lot acest timp o influentă membră a Congresului depune eforturi susţinute ca să distrugă echipele de Operaţiuni, astfel că se pregăteşte o capcană şi echipa lui Levi este surprinsă într-o ambuscadă în Siria. În timp ce toţi tnemhrii activi sînl trimişi în misiune, iina rămîne la bază, ca să controleze drona de supraveghere, iar pe nepregătite, baza este atacată cu explozive. Camarazii ei de luptă o crcd moartă pe Jina, însă ea scapă în deşert, unde va supravieţui în condiţii foarte severe şi va încerca sa nu fie descoperită dc duşmani, reuşind chiar să ajungă din urmă echipa, înainte ca aceasta să fie scoasă din ţară.

Niciodată Levi nu a lăsat în urma sa un soldat, cu atît mai puţin pe această femeie curajoasă, de care s-a îndrăgostit. El o va aduce înapoi pe femeia lăsată în urmă, vie sau moartă.

www.miron.ro MAGAZIN VIRTUA

ʟTOATE DREPTURILE REZERVATE © EDITURA MIRON

LINDA HOWARD – THE WOMAN LEFT BEHIND

Traducere de Cornelia Cernetchi

LINDA HOWARD

DRAGOSTEA ÎNVINGE OBSTACOLE

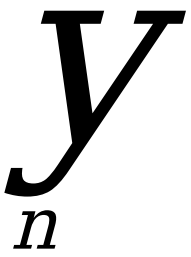

EQin.'RAUlRO

NPROLOG

Joan Kingsley, membră a Congresului umbla tăcută prin casa ei cufundată în beznă, tară să aprindă luminile, fiindcă de cîteva zile prefera întunericul. Detesta soarele, fiindcă străluceşte, oamenii pentru că rid, zilele pentru că trec. Durerea din inima şi sufletul ei era prea copleşitoare, aşa incit nu putea să facă mai mult decît să funcţioneze ca un automat.

Detesta casa. Era mult prea mare pentru ea, dar chiar şi aşa, tot nu se putea decide să o părăsească. Ea şi Dexter s-au îndrăgostit de casa aceasta imediat ce au văzut-o; au făcut mari eforturi financiare ca să o cumpere şi de cum s-au mutat în ea, s-au simţit acasă. Aici şi-au crescut fiul. Aici şi-au văzut materializate visele de mărire şi dorinţa de avere. Au muncit pe rupte pentru toate, desigur, iar roadele au prins contur.

Acum, însă, era goală, fară Dexter.

L-a iubit atît de mult. îl mai iubea şi acum. Moartea nu poate stinge dragostea, ci dimpotrivă o păstrează, numai că acum e doar durere, în loc de strălucire.

Ea a fost de vină pentru că el a murit – ea şi Alex MacNamara. Atît de mult îl ura pe ticălos, încît ura s-a amplificat cu timpul. Şi acum o ţinea sub supraveghere, o urmărea, îi intercepta convorbirile şi-i citea corespondenţa. în fine, aşa credea el, că îi intercepteză toate comunicările, dar cu puţin noroc, tot ce nu ştia îi facea mult rău. Exact de asta se ocupa ea acum.

MacNamara îşi imagina că a pus-o cu botul pe labe. O forţase să demisioneze din postul care-i

conferea putere, soţul ei era mort, iar cohorta ei din cadrul echipei Operative plecase din ţară.

Pentru moment era mulţumită că l-a lăsat să creadă asta. Devan Hubbert era mai isteţ decît oricare din experţii în computere ai lui MacNamara, extrem de isteţ. Date fiind momentul şi instrumentele, nu exista nici un firewall pe care să nu-l poată străpunge, nici un sistem pe care să nu-l poată sparge, nici o soluţie pe care să nu o născocească, în caz că o cereau circumstanţele. Era suficient de flexibil, încît să poată trece rapid la vechile tehnologii. A reluat legătura cu ea la o săptămînă după plecarea din ţară.

Nici ea nu a ştiut de ce; nu mai avea nici o putere, mulţumită lui MacNamara. Nu mai avea de vînzare nici o informaţie, sau influenţă. Devan rămăsese acolo pentru bani, la fel ca ea. Este al naibii de scump să te menţii într-un post de putere în D.C, dar, dacă vrei să faci bani grei, aici trebuie să stai. Dexter a fost foarte mulţumit, sincer, de tot ce au reuşit să obţină, ba chiar a susţinut-o deplin în intenţiile ei să le vîndă ruşilor informaţii neînsemnate, din care a profitat la maxim. Cu suficienţi bani şi putere în spatele ei, ar fi putut merge pînă la capăt, adică la Casa Albă. Ce ironie amară că tocmai Dexter şi-a pierdut viaţa în această schemă, nu ea. El a făcut ce a tot făcut de-a lungul timpului: a susţinut-o.

Nu ştia din ce motiv, dar Devan a păstrat legătura cu ea. El avea o idee mai clară despre cum să se răzbune pe MacNamara. Poate că întrezărea posibilitatea de a obţine mai mulţi bani, deşi ea nu-şi dădea seama cum; pentru moment putea ascunde implicarea ei cu ruşii, însă nici uciderea lui MacNamara nu ar anula-o.

Nu-i mai păsa. Oricum, în prezent banii nu mai contau. Tot ce-şi dorea era să-l facă pe MacNamara să plătească pentru moartea lui Dexter, iar dacă i-ar putea răpune şi preţioasele echipe Operative, cu atît mai bine.

într-un fel sau altul, el trebuia să moară.

Capitolul 1

- Aţi fost cu toţii redistribuiţi, le spuse sec Axei MacNamara.

în biroul lui MacNamara se înghesuiseră zece reprezentanţi ai diferitelor departamente. încăperea era surprinzător de mică şi întunecoasă, pentru un şef al organizaţiei. Jina Modell nu a avut norocul să intre printre primii doi, care au ocupat scaunele pentru vizitatori, aşa că ea şi încă şapte persoane au rămas în picioare, în acel spaţiu insuficient.

Prima ei reacţie la anunţul făcut de MacNamara a fost una de eliberare; niciunul din cei prezenţi nu ştia pentru ce au fost convocaţi, iar ea se aştepta să fie concediată – se pregătise pentru ce era mai rău, adică o concediere, fiindcă ştia că bugetele se tot reduc, chiar şi cele alocate proiectelor obscure, finanţate de bani care sînt îngropaţi adînc şi aproape invizibili.

Evident că nu doar ea gîndea aşa, ci mai mulţi colegi, fiindcă se auzi în cameră un murmur colectiv, urmat de răsuflări uşurate.

- Totuşi privea încruntată. Da, e bine să ai o slujbă, mai ales una deosebită, ca aceasta. Lucra la Comunicaţii şi chiar îi plăcea. îi plăcea salariul, o mulţumea factorul „sînge rece”, iar asta era cu adevărat ceva special pentru D.C. – în plus mai era şi satisfacţia indirectă că le trage şuturi în fund teroriştilor prin acţiunile echipei Operative. Pe toate le făcea iară să iasă din camera de Comunicaţii perfect climatizată. îi plăcea confortul oferit de incintele climatizate. Redistribuirea putea să nu fie un lucru tocmai bun.Redistribuiţi unde? întrebă ea, după ce s-a lăsat liniştea, deşi toţi aveau aceeaşi întrebare în minte.

MacNamara nu se obosi să o privească.

- Echipele, continuă el, după ce luă o foaie de hîrtie, de pe care citi ceva, apoi se strimbă, de parcă nu i-ar fi plăcut ce vede scris, cu toate că în calitatea lui de şef al agenţiei, era practic evident că el a redactat-o. Donnely, tu pleci în echipa lui Kodak. Ervin, tu eşti cu Omul de Zăpadă. Modell, la Asul. Apoi continuă să citească lista, informîndu-i pe rînd la ce echipă au fost repartizaţi, deşi nici unul din cei prezenţi nu ştia ce naiba urma să facă acolo.

„Asul” era numele de cod al lui Levi Butcher. îi ştia numele, dar nu-l cunoscuse personal pe nici unul din agenţii secreţi. Asul avea reputaţia unuia care acceptă cele mai dificile misiuni, iar acum ce naiba trebuia să mai facă?

Jina se autoeducase să gîndească înainte de a deschide gura, fiindcă slujba ei ii cerea asta. Nimeni nu trebuia să ştie ce face ea în realitate, sau unde anume lucrează. Luă o scurtă pauză de gîndire – trebuia să pună cîteva întrebări şi absolut nimeni de

acolo nu îndrăznea să întrebe, fiindcă evident, erau cu toţii intimidaţi de reputaţia proastă a lui MacNamara.

Ridică mîna, iar MacNamara o observă şi se opri din citit, ridică privirea, apoi urlă spre ea:

- Ce-i?

- Ce vom face în acele echipe? veni întrebarea ei. îi observă surprinderea, cînd a realizat că tot ea a vorbit şi acum, nu un alt coleg. Era obişnuită cu astfel de reacţii la vocea ei; şi ce dacă? Situaţia actuală era interesantă pentru toţi, însă ea, pentru că lucra la Comunicaţii, nu avea deloc pregătire fizică, aşa cum aveau cei din echipa de Operaţiuni, lucru care putea să fie chiar dezastruos pentru ceilalţi.

- O să ajung mai repede şi la partea asta, dacă nu mă mai intrerupi, răcni MacNamara.

- Te-am întrerupt doar o dată, comentă ea. Poate i se părea, însă ceilalţi colegi parcă băteau în retragere, lăsînd-o pradă atacurilor lui MacNamara. Exact, nu era doar o părere, ci realitatea.

- De două ori pînă acum.

Avea dreptate. Se strădui să-şi ţină gura, pînă ce-l văzu că reia lectura. După ce a transmis fiecăruia din ei noua însărcinare – deşi nimeni nu ştia ce îi aşteaptă – MacNamara s-a rezemat comod pe spătar şi le-a zis:

- Voi zece aţi obţinut rezultatele cele mai bune la orientare spaţială şi la testele de acţiune...

Jina îşi muşcă limba din nou. Ce orientare spaţială şi teste de acţiune? Doar ea nu a dat nici un test. Din cîte ştia, nici ceilalţi nu au dat aşa ceva vreodată.

- Ce orientare spaţială şi teste de acţiune?

Drace! Din nou gura vorbea fară ea.

MacNamara îi aruncă din nou acea privire ucigaşă de lup şi iar se lăsă tăcerea în cameră. începu

să bată rapid cu creionul pe birou, nervos. Pe faţa lui se citea clar că ar fi vrut să o ucidă şi să-i ascundă apoi cadavrul undeva. Se mulţumi să spună doar:

- Jocurile video din sala de relaxare.

Ah. Se auzeau comentarii în şoaptă. în urmă cu cîteva luni au fost instalate nişte jocuri video cu tematici de război, iar cîţiva dintre ei au devenit imediat captivaţi de ele şi s-au apucat să joace în pauze, ba chiar au făcut întreceri, ca să vadă cine obţine cel mai mare punctaj. Jina era foarte pricepută la jocurile pe computer, aşa că a acceptat provocarea şi a intrat în competiţie. A reuşit să obţină cele mai bune scoruri, enervîndu-i pe băieţii care au tot comentat că fetele nu sînt bune la aceste jocuri. Totuşi ea le-a demonstrat că se înşeală. Jocurile erau mult mai complicate şi asemănătoare cu realitatea, spre deosebire de cele comercializate; era nevoie de mult „sînge rece" pentru a-ţi ridica scorul, iar ea a dovedit cît de bine controlează acest element.

Ridică mina din nou. Doamne, oare numai ea avea gură? De ce nimeni nu pune întrebări şi nu face observaţii?

MacNamara se scărpină sub nas şi mormăi o înjurătură.

- Nu sînt calificată să ies pe teren cu astfel de echipe, mărturisi ea. Era oricum revoltată că trebuie să recunoască realitatea, însă acesta era adevărul. Oricît de pricepută ar fi fost la jocurile pe computer, cei de la Operaţiuni erau un fel de super-oameni. înotau şi alergau sute de mile. Petreceau zeci de ore la antrenamente grele. Trăgeau în ghinda de stejar de la zeci de metri şi o nimereau. Ştia că de multe ori

echipa lucra şi cu femei pregătite special, dar ea nu se număra printre acele femei. Ştia să înoate, alerga destul de bine, dar nu era o Miss Fitness.

- Niciunul dintre voi nu este pregătit, îi întoarse el vorba. Toţi veţi fi instruiţi. Oricum, vouă nu vi se va cere să faceţi efort fizic.

- Atunci nouă ce ni se va...începu Jina, însă el o opri, ridicînd mîna agasat.

- Vreau să vă reamintesc tuturor că aţi jurat să păstraţi secretul în legătură cu tot ce este legat de această slujbă. Răspunsul este că membrii echipei sînt foarte buni în situaţii limită, dar asta are un preţ. Cînd vezi venind spre tine un păstor şi stai să socoteşti în cît timp va ajunge la tine, asta consumă timp şi te distrage de la scopul misiunii. Nu foarte mult, fiindcă sînt implicaţi oameni cu pregătire specială, însă secundele contează. S-au făcut mii de analize, iar la fiecare misiune s-a constatat necesară prezenţa unui operator dedicat mişcării şi temporizării, care să analizeze situaţia, iar asta face diferenţa. Operatorul supraveghează zona cu o dronă, controlată de computer. O pereche de ochi în plus sporeşte succesul misiunii cu trei la sută; şansa să apară victime umane scade cu doi la sută. Modificările sînt mici, dar importante.

Mai ales pentru acei membri ai echipei care au căzut victime, se gîndi Jina. Bine, ea îşi dădea foarte bine seama de ce este important acest aspect. Cu toate astea, nu se vedea deloc într-o situaţie pe teren. Nu era...în fine, nu era specială cu nimic. Nu era nici genul atletic, nici genul îndrăzneţ, nici nu era vreun medium, aşadar cum naiba să ştie ea în ce direcţie o

va lua păstorul, ştiind că niciodată nu s-a priceput la asemenea aspecte. Era bună doar la un anume joc pe teme de război, atîta tot.

Treaba asta nu va merge.

- Treaba asta nu va merge, zise ea.

MacNamara se luă cu mîinile de cap şi se trăgea insistent de păr, de parcă voia să şi-l smulgă din rădăcină, cu toate că în gestul lui ea citea mai degrabă dorinţa să-i strivească ei ţeasta.

- Sigur că nu, zise el printre dinţi. Nu putem spune că ştim ce facem, sau că nu am luat în considerare toate posibilităţile şi obstacolele, ori că nu v-am analizat pe toţi zece, astfel că vă cunoaştem mai bine decît vă cunoaşteţi voi înşivă. Aşa că ne-am gîndit să vă lăsăm pe toţi zece să jucaţi, să vă hliziţi şi să vă distraţi, ca să vedem apoi cît de rău puteţi să o daţi în bară.

linei nu-i plăcea să fie analizată fară ştirea ei. I se părea un fel de spionaj pervers, prin gaura cheii de la uşa toaletei pentru femei. Pe de altă parte, ştia că acei analişti erau foarte pricepuţi în tot ce fac, aşa că se mai linişti puţin.

- Dacă unii dintre noi nu sînt interesaţi? întrebă ea, văzînd că toţi ceilalţi tac – măcar să fie ea curioasa, chiar dacă tovarăşii ei aveau testicule, nu ea. Ale ei erau cele mentale; în fine, pe şleau fie spus.

- în cazul ăsta, fa-ţi bagajele şi găseşte-ţi altceva de lucru, o provocă Mac Namara. Nu vreau să am de-a face cu perdanţi. Deja au fost angajaţi alţii pe posturile ocupate de voi.

în sfîrşit, a vorbit şi altcineva!

- în concluzie, dacă nu facem faţă la instrucţie, sau vom fi răniţi în misiune, vom rămîne fără slujbă.

MacNamara strînse din buze pînă ce în loc de gură se mai vedea doar o linie subţire, iar ochii îi străluceau fioroşi cînd le-a dat replica:

- De oamenii mei eu am grijă. Dacă va fi rănit cineva, acela va fi tratat ca oricare membru al echipei. Veţi primi îngrijiri medicale, veţi fi redistribuiţi, veţi primi pensie – tot ce va fi necesar. Oameni, buni, ştiu că este o treabă dificilă. Dintre toţi cei care aţi jucat jocurile acelea, doar zece au obţinut punctaj suficient ca să fie luaţi în considerare. Nu aş fi făcut mişcarea asta, dacă am fi considerat că beneficiile nu merită riscul. Nu vă trimite nimeni direct în acţiune, decît dacă va fi mare nevoie, caz în care va trebui să fiţi în formă, ca să nu îi ţineţi în loc pe cei ocupaţi cu misiunea. Mai sînt întrebări? Nici nu gîndeam că vor fi. Acum, eliberaţi-vă birourile, iar mîine dimineaţă, la şapte fix vă prezentaţi la subsol. Să fiţi echipaţi cu şorturi, tricouri şi încălţăminte de antrenament. Veţi fi transportaţi într-o locaţie unde veţi începe pregătirea fizică.

Pregătire fizică, îşi zise Jina. *M-ai dat gata cu asta.*

Microbuzul Ford Tranzit rablagit, cu cincisprezece locuri şi acoperit de rugină se opri în scrîşnet de frîne şi gemete de transmisie. Trecuse demult de stadiul „uzat”, iar în prezent se afla în categoria „poate muri oricînd”. Banchetele erau sfişiate şi zgiriate, iar prin gaura din podea Jina s-a tot uitat la asfaltul de pe străzi. Motorul tuşea ca un fumător-veteran, avea şocul tras şi direcţia protesta la fiecare deviere de la drumul drept. Nu ar fi mirat-o

dacă ar fi trebuit să coboare toţi ca să-l împingă pînă la destinaţie.

Totuşi, vehiculul a reuşit să ajungă, după multe rugăciuni şi pumni strînşi. După ce un băiatul s-a apropiat de portieră şi a deschis-o, toţi zece au coborit rînd pe rind. Ultimul a închis-o la loc, iar imediat şoferul a pornit, parcă nerăbdător să ducă vehiculul mai repede la locul unde odihnea cînd nu era nevoie de el.

S-au uitat curioşi de jur împrejur.

- Unde naiba sîntem? întrebă unul din băieţi.

La dracu n praznic, se gîndi Jina, dar nu scoase o vorbă. Fusese atentă la direcţia traseului, aşadar ştia că se află undeva prin Virginia. Au fost lăsaţi într-un loc deschis, unde se vedeau împrăştiaţi baloţi de fin, panouri de lemn verticale, cu sfori groase, înnodate pe alocuri, grămezi de sîrmă ghimpată încurcată, precum şi alte accesorii a căror utilizare nu era chiar evidentă, însă probabil erau destinate torturii – în special a ei. Un drumeag prăfuit înconjura locaţia, apoi dispărea undeva în pădurea din depărtare, dar nici acest drum nu era unul obişnuit. Se vedeau movile şi dîmburi pe alocuri, legate prin întinderi de nisip sau bălţi cu noroi. Ce nu se vedea deloc era o cît de mică urmă de civilizaţie, cum ar fi fost un automat cu cafea.

De cînd au rămas acolo, simţea deja cum i se depune pe gît praful roşiatic, fin, după ce îi căptuşea nările. în Georgia văzuse mult praf roşu; nu se temea de el, dar nici nu-i plăcea. Nu-i plăcea praful, transpiraţia, nu-i plăcea nimic de acolo.

Las-o moale, ghiocel. Mai bine să transpiri, decît să rămîi şomer – măcar deocamdată. Nu putea spune că ziua de mîine era foarte promiţătoare.

Militari se agitau în jurul lor. Erau cel puţin treizeci de bărbaţi în zona de pregătire, iar ei făceau lucruri imposibile pentru mintea oamenilor de rind. Se auzeau detunături repetate, iar ele veneau de la arme automate, care au tacut-o să tresară speriată, dar şi să se uite în jurul ei, ca să depisteze sursa loc. Nu se vedeau nici ţinte şi nu se ştia de unde provin sunetele. Mirosul acru de praf de puşcă ars sufocase zona, aşadar împuşcăturile veneau de undeva, de aproape. Grupul lor rămase strîns unit, iar băieţii priveau muţi cum ceilalţi se ocupau de detonări şi alte operaţiuni periculoase, pe care ei înşişi vor învăţa să le facă. Ce să mai spună? Opţiunea era ori asta, ori să-şi caute ceva de lucru. Din nou se gîndi la ceva frumos, ca să se protejeze.

Soarele dogorea deasupra lor. Transpira fară să-şi dea seama. Din pricina prafului infernal, simţea cum gîtul se transformă într-o vale a morţii.

în cele din urmă părea că i-a văzut cineva – sau, cel puţin acel cineva a decis că au fost lăsaţi să aştepte prea mult – în special fiindcă nimic nu părea să le scape tipilor de acolo. Se apropia de ei un bărbat masiv, ras pe cap, foarte bronzat şi cu o barbă scurtă, îngrijită, grizonată. Purta un tricou măsliniu, ud-leoarcă de transpiraţie, un şort kaki şi ghete de culoarea nisipului. Era pudrat cu nisip fin, care se transformase ici, colo în dîre de noroi prelinse pe formele lui. Arăta ca un zid de muşchi mişcător. Se apropie de ei şi le spuse:

- Sînteţi NVG-işti, nu-i aşa?

Nou-Veniţii Ghinionişti. Era imposibil să lucreze în acel departament şi să nu fi învăţat deja cîteva expresii şi prescurtări militare, aşa încît nimeni nu se

puse în situaţia umilitoare de a întreba ce înseamnă asta. Din contră, cîţiva au dat din cap afirmativ.

- Eu sînt Baxter. Nu a menţionat dacă acela era numele sau prenumele, oricum nu conta. în regulă, vom începe ca la înrolarea în armată. Pentru început veţi alerga. Trebuie să vedem cine este în formă bună şi cine nu este. Urmaţi-mă.

Porni într-o alergare uşoară şi, cu toată masa musculară deloc neglijabilă, se mişca extrem de bine. Cei zece s-au uitat unul la celălalt, apoi au început să alerge în spatele lui. Jina preferă să rămină pe la mijlocul plutonului, căutînd să aibă mereu în cîmpul vizual capul ras al lui Baxter. Nu voia să rămînă ultima, dar nici nu voia să fíe prima; asta fiindcă nu dorea să fie remarcată. Va trebui să menţină un ritm constant; să-şi dozeze energia, fiindcă nu ştia ce îi aşteaptă în continuare.

Teoria era bună, doar că în practică însemna că trupurile în alergare, înghesuite, aflate în faţa ei – fiind toate superioare ca înălţime faţă de ea – îi vor obtura, ba, uneori o vor împiedica să evalueze structura terenului. Simţi că se dezechilibrează imediat ce sub talpă apăru o denivelare, apoi dădu de o zonă cu suprafaţa sub nivelul celei de mai devreme; cînd a ajuns în zona cu nisip, picioarele i s-au cufundat în masa amorfa şi imediat i-a pătruns nisip în pantofii sport pe care-i purta.

Acum dădea o explicaţie simplă faptului că toţi bărbaţii de la baza de pregătire purtau bocanci înalţi, legaţi cu şireturi, nu pantofi de sport, ca ea şi ceilalţi nouă fraieri NVG-işti. Asta cu toate că MacNamara le-a specificat clar că au nevoie de încălţăminte specială de sport.

O lecţie învăţată. Trebuia să-i întrebe pe cei care fac des astfel de pregătiri ce fel de încălţăminte era mai potrivită.

Asta numai dacă presupunea că nu va fi ea prima exclusă din grupul de pregătire fizică.

A naibii să fiu dacă mă las, se gîndi ea. Nu pretindea că doreşte să facă parte dintr-un grup de operaţiuni speciale, dar nici nu dorea să dea greş. Fusese crescută în provincie, undeva prin sud-estul Georgiei şi aproape tot anul alerga desculţă, aşa că acum mai mult ca sigur se va ţine măcar după cîţiva din băieţii care erau obişnuiţi să alerge pe pistele din parcuri sau pe străzile oraşului.

După vreo cinci minute îşi simţea muşchii înfierbîntaţi, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul; de-abia mai putea să respire. Cinci minute! Era într-o formă mult mai proastă decît se aşteptase. în acelaşi timp băieţii din spatele ei realizau cu siguranţă că aleargă în spatele unei *fete,* aşa că au început toţi să accelereze ritmul.

Jina se ţinea tare, alerga din răsputeri, hotărîtă să-şi păstreze locul din mijlocul plutonului. Atît trebuia să facă acum. Nu trebuia să cîştige vreo cursă, ci doar să facă tot posibilul ca să nu atragă atenţia asupra sa.

Brusc simţi pe cineva care o înghionteşte cu umărul şi o împinge spre marginea drumului. îşi pierdu ritmul, dar cînd reuşi să-şi revină, aproape că rămăsese cea din urmă. Gîfîia îngrozitor, de-abia mai putea să tragă aer în piept, dar tot îl recunoscu pe cel care i-a tras ghiontul perturbator. Era Donnely; ştia că vine de la departamentul încriptări şi că fusese nominalizat în echipa lui Kodak. Docilul Kodak era

persoana pe care ea însăşi ar fi ales-o, dacă ar fi avut şansa să opteze.

Ticălosul. Donnely, nu Kodak. Jina se chinuia să răsufle prelung şi să tragă aer adînc, iar asta o ajuta să recupereze locul, astfel că îi ajunse din urmă pe cîţiva colegi, reuşind să alerge în paralel cu Donnely. Fiindcă terenul era din ce în ce mai accidentat, nu putea risca să ridice privirea din pămînt, dar nici nu voia să-l cruţe. Donnely părea că-i simte prezenţa în spatele lui: aruncă o privire peste umăr, iar ea profită de momentana lipsă de atenţie şi îşi întinse uşor piciorul, ca să-l împiedice. Intervenţia nu a fost deloc intruzivă, fiindcă, dacă şi-ar fi pus mintea cu el şi i-ar fi pus piedică, ar fi căzut şi ea; aşa cum a făcut, a reuşit să-l facă să-şi piardă echilibrul şi să ridice ambele braţe, ca să-l recapete rapid. A fost o încercare eşuată, care se soldată cu o căzătură în lateral şi contactul brutal al obrazului cu ţărîna.

Cum probabil Baxter avea ochi la ceafa, se auzi îndemnul lui baritonal spre cel căzut:

- Ridică-te şi aleargă!

Donnely se ridică stîngaci şi îşi continuă sprintul în spatele celorlalţi, umilit de distanţa greu de recuperat, în spatele ultimilor alergători şi mai mult ca sigur că i se golise demult rezervorul de energie, care l-ar fi ajutat în acest sens. Acum ea îl privea peste umăr şi-i remarcă faţa roşie şi gura căscată.

Pe toţi dracii! De ce a trebuit să o îmbrîncească? Ea nu i-a făcut nimic niciodată, nici nu i-a adresat vreun cuvînt urît. Mda, adevărat că l-a bătut la jocurile pe computer, dar ea i-a bătut şi pe ceilalţi, nu doar pe el. Mai mult ca sigur, omul luase totul prea personal.

Dur, se gîndea ea. Era deja un joc înspăimîntător. Nu l-ar fi jucat în viaţa ei, dacă ar fi ştiut că se va ajunge la *asta.* Ar fi preferat să stea liniştită în clădirea cu aer condiţionat, nu să alerge în dogoarea îngrozitoare, prin nisipul aspru, care-i zgîria picioarele transpirate, cu praful pătruns adînc în gură, dar şi pătruns deja în plămîni. Ar fi vrut să scuipe – doar că gura i se uscase de tot şi era plină cu praf. O dureau plâmînii. Simţea că-i vine să vomite.

Un băiat pe care nu-l cunoştea se desprinse de pluton, se aplecă, rămase cu palmele lipite pe genunchi şi dădu afară tot micul dejun. Ea trase adînc aer în piept, controlîndu-se să nu facă acelaşi lucru. Nu trebuia să, nu trebuia să, nu trebuia....

Chiar în clipa cînd avea certitudinea că va vomita şi ea, Baxter ridică pumnul:

- Pauză pentru apă, strigă el.

Oh, Doamne. Se opri şi ea brusc, încercînd să-şi menţină spatele drept, ca să poată trage aer în piept. Toţi cei din jurul ei gîfîiau ca şi ea, epuizaţi. îi venea să se aplece, dar se temea că, odată spatele îndoit, se va prăbuşi. Mai mult de atît, dacă se apleca, stomacul ei putea să reacţioneze iminent la semnalul spasmelor deja prezente. Rămase cu privirea spre cer şi se strădui să ignore tremuratul genunchilor, ca să nu se trezească pe fund, în praf.

- Nu staţi acolo ca idioţii, urlă Baxter. Luaţi-vă cîte o sticlă! Hidrataţi-vă!

Apă. în sticle era apă. Pe o banchetă de lemn era amplasat un răcitor, cu capacul ridicat pe jumătate, iar sub el străluceau aburinde sticle cu apă printre cuburi de gheaţă. Cu greu ajunse şi ea la răcitor, scoase din

el o sticlă, după ce s-a luptat cu braţele masive ale tovarăşilor de alergare. îi tremurau toţi muşchii din corp; cu greu răsuci capacul sticlei, apoi o scăpă din mînă şi se uită după ea cum se rostogoleşte sub picioarele celorlalţi. *Drace]* în loc să o recupereze, preferă să ia alta, fiindcă nu era sigură că se putea apleca fără să vomite. Odată cu sticla, apucă şi nişte aşchii de gheaţă, pe care şi le lipi la ceafa, apoi scoase un oftat de uşurare. Poate nu va vomita. Poate nu va leşina.

- Jalnici, zise dezgustat Baxter. Jina se întreba dacă e cazul să se simtă jignită, apoi înţelese că bărbatul s-a referit la toţi. Nici o problemă. Nu o deranja că este jalnică într-un grup de jalnici. Bărbatul continuă: O adunătură de ţestoase amărîte s-ar mişca mai repede ca voi. Jumătate dintre voi sînt aproape leşinaţi, deşi am făcut doar două mile. Cealaltă jumătate nu staţi mai bine. La naiba, fiule, tu chiar *vomiţi'?*

Hmm. Ar fi vrut să facă o remarcă despre ţestoase şi mediul lor de viaţă, dar preferă să-şi ţină gura şi să bea nişte apă. *Discreţia înseamnă valoare.*

Ia stai. Au alergat două mile? *Doar* două mile? Remarca asta conţinea două greşeli. Prima era alergarea pe două mile! De ce să mai spunem „doar”? I se părea că au alergat cîteva ore şi atunci păreau mai degrabă douăzeci de mile, nu? Plămînii şi inima resimţeau douăzeci de mile. Baxter avea precis kilometrajul defect.

îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi mai înghiţi puţină apă. Cînd lăsă sticla jos, îi atrase atenţia ceva...ameninţător.

Privi cu atenţie şi văzu şapte bărbaţi apropiindu-se de grupul lor cu paşi grăbiţi. S-a speriat de ei. Erau cît muntele şi înspăimîntători. La fel de prăfuiţi şi transpiraţi ca şi ei, cu braţele plesnind de muşchi şi foarte serioşi. Se mişcau cu aplomb şi emanau forţă. Aveau agăţate de centură diferite arme, extrem de înfricoşătoare, că doar se aflau pe un teren de *instrucţie,* nu? Păreau cuţite adevărate, arme şi alte chestii.

Nu arme, îşi aminti ea – armament. Nu se folosea niciodată cuvîntul arme. Atîta lucru ştia şi ea.

Aveau ochii aţintiţi asupra bieţilor NVG-işti la fel cum leii urmăresc o turmă de gnu, sau ce naiba or vîna leii. NVG-işti, evident.

Jina simţea pe piele furnicături, care-i trimiteau semnale de alarmă. Se uita înmărmurită cum zidul de muşchi avansează spre ei, dar nu se dumirea ce intenţii au nou-veniţii-intruşi.

- Hei, băieţi, se adresă ea partenerilor de instrucţie, pe care dorea să-i prevină, însă observă că ei nu mai erau acolo, fiindcă Baxter i-a adunat pe toţi şi s-au retras undeva mai în spate, iar acum nu se mai vedea nimic de zidul uman.

Fir-ar să fie| Se pregăti să li se alăture băieţilor, dar zidul uman deja o înconjurase. Şapte bărbaţi se holbau la ea de sus şi nici unul din ei nu zîmbea. Parcă nici razele soarele nu mai ajungeau la ea. Pentru o femeie avea o înălţime medie, dar cu toate astea se simţea neînsemnată şi nu-i plăcea deloc.

Şi inima începuse să-i bată mai tare. Raţiunea îi spunea că indivizii nu-i vor face nici un rău; ar fi fost prea multe repercusiuni. Instinctele primitive o

alertau că se află la mila unui grup de prădători şi se putea întîmpla orice. „Orice” li s-a întîmplat femeilor dintotdeauna, chiar din vremea peşterilor. Femeile istețe nu lasă niciodată garda jos.

îi trebuia o armă, orice fel de armă. Cum nu avea aşa ceva, îşi îndreptă umerii, facu ochii mici şi privi belicos de jur împrejurul ei, aşteptînd să vorbească ei primii. Pînă atunci nu au făcut altceva, decît că au intimidat-o cu apropierea lor şi au înecat-o cu mirosul lor puternic de sudoare şi testosteron.

Erau şapte, iar ea una singură. Deja se simţea epuizată după alergarea impusă de Baxter. Chiar dacă reuşea să se îndepărteze de ei, unul singur putea să o doboare...dacă ar fi luat-o la fugă.

Nu o luă la fugă. în nici un caz nu o vor pune pe fugă.

Vorbi cel mai masiv dintre ei, iar glasul lui gutural rezona ca o gargară cu pietre.

- Am auzit că eşti fata noastră.Capitolul 2

Jina se uită pe rînd la fiecare, deşi nu reuşea sâ le distingă feţele, ci doar sâ realizeze cit sînt de masivi şi câ au înconjurat-o. *Nu le arăta că ţi-e frică,* se gîndi ea; ar putea sâ te atace. Nu, stai, aşa fac doar cîinii. Oricum, ştia că trebuie să dea dovadă de stăpînire de sine. Tot instinctul îi spunea să nu se enerveze că i s-a spus „fată”; o bătălie cîştigată înseamnă alegerea momentului potrivit, iar acum nu era timp de asta, fiindcă ei erau prea mulţi, o înconjuraseră şi erau probabil ostili, aşadar nu avea şanse să le ţină piept. Alese să spună doar:

- Atunci voi sînteţi băieţii mei.

Bărbatul cel mai puternic o privi de sus şi-i zise:

- „Iubita”, zise el, mai mult pentru sine.

Toţi păreau surprinşi de vocea ei, care, da, era uşor răguşită, suficient de groasă şi cu o modulaţie mult mai sexi decît înfăţişarea ei. Toată viaţa ei a fost marcată de acea voce guturală; chiar şi cînd era puştoaică, oamenii care o auzeau la telefon credeau că vorbesc cu un adult.

- Cred câ tocmai ai poreclit-o, zise un alt atacator.

Cum? Nu! Se panică la această remarcă. Ştia bine ce a vrut să spună tipul. Toţi aveau porecle, iar ei nu-i convenea să fie strigată „Iubita”. Voia sâ aibă o poreclă beton, una care să sperie şi care să-i facă pe oameni să se gîndească de două ori înainte să o provoace. „Iubita” invita practic provocarea.

- Nu Iubita. Nu-mi place Iubita, zise ea. îmi place Grenadă, sau Criminala, ceva de genul ăsta.

Cuvintele ei le-a stîrnit rîsul.

- Regret, nu poţi să alegi porecla, zise mătăhălosul.

- Nu mă va lua nimeni în serios.

- Oricum, nici noi nu te luăm, veni sec replica lui.

Cum te simţi cînd ţi se trînteşte în nas adevărul curat? Nici măcar nu putea să-i contrazică, date fiind circumstanţele.

- Poate acum nu, dar mă veţi lua, spuse ea, aruncîndu-i o privire dispreţuitoare, cu care-i demonstra că vorbeşte serios.

Au început să rîdă toţi, mai puţin durul. Nu părea că ştie ce înseamnă să ai simţul umorului – nu că ea ar fi glumit, dar totuşi.

- Te vom lua, mai ales că vieţile noastre vor depinde de cît de bine te vei descurca. Mătăhălosul se uita la ea de sus, foarte calm. De aceea noi vom prelua instruirea ta. S-a hotărît asta.

Oh, oh. Nu. Nici gînd; ăştia ar omorî-o. Erau toţi în cu totul altă ligă. Ea dorea să alerge printre colegii ei NVG-işti, nu voia să se umilească, demonstrîndu-le tuturor că nu poate ajunge niciodată la nivelul superior de pregătire al acestor băieţi. Poate peste şase luni va putea şi ea să li se alăture, ca să-şi perfecţioneze instruirea. Făcu semn cu mîna în direcţia unde credea că s-au dus ceilalţi.

- Nu. Trebuie să rămîn cu grupul meu. Sincer, nu sînt pregătită pentru nivelul vostru.

- Ştim şi noi asta, comentă un tip mai scund, scund fiind un termen relativ, fiindcă toţi aveau peste un metru optzeci şi cinci. Avea faţa atît de murdară, încît mai mult ca sigur ea nu l-ar fi recunoscut după ce s-ar fi spălat; observă doar că are ochi albaştri şi două cicatrici rotunde pe mijlocul frunţii. Doar că noi te vom ajuta să alergi mai repede decît o poate face Baxter, fiindcă el trebuie să se concentreze pe fiecare din grup, iar noi ne vom concentra doar asupra ta.

Instantaneu se simţi cuprinsă de o groază mai profundă decît Marele Canion, aşa că înghiţi cu greu, apoi spuse:

- Ce noroc a dat peste mine.

- Nici nu ai idee, zise mătăhălosul şi-i făcu semn cu arătătorul: Hai, să începem.

Oh, Doamne.

Şase ore mai tîrziu Jina zăcea lată pe pămînt, cu privirea fixă spre cerul azuriu şi cu gîndul că ar ii preferat să-şi rupă ceva, în loc de asta. Poate că s-ar

descurca într-un fel să cadă, sau să se împiedice de ceva, ca să-şi fractureze unul sau ambele picioare, să se rănească grav – orice, numai să scape din iadul acesta. Nu suporta să se murdărească, nici să transpire, iar acum era în totalitate plină de noroi.

Nu-i plăcea nici să se epuizeze fizic, pînă la senzaţia de vomă, doar că deja făcuse asta de două ori, adică vomitase în faţa noilor ei tovarăşi de echipă. Din păcate vomitatul nu i-a adus nici un strop de milă din partea torţionarilor ei; mai degrabă cel cu ochii albaştri – a cărui poreclă era Şarpe – a spus: „Toţi am trecut prin asta”, iar mătăhălosul, cel care era Asul în persoană, i-a spus: „Ridică-te şi mişcă-ţi fundul mai repede.”

Dobitocul.

Toţi erau nişte dobitoci, iar el era cel mai mare, la propriu şi la figurat. El era dobitocul-şef, iar în privirea lui se citea ceva: speranţa că ea va abandona, iar ea va trebui să coboare atît de jos, încît să-i confirme părerea proastă despre ea, doar că acest ceva o împiedica să renunţe, oricît de mult îşi dorea asta. Se va ridica şi îşi va mişca fundul. Numai că nu ştia dacă mişcarea mai era o posibilitate, fiindcă îşi jura că nu mai poate.

Văzu în faţa ochilor o sticlă cu apă aburită, între nişte degete groase, iar picăturile de apă condensată se prelingeau de pe sticlă pe faţa ei.

- Hidratează-te, se auzi ordinul Asului, iar ea de-abia reuşi să mişte mîna, ca să preia sticla. Acum întrebarea era cum va reuşi să bea stind întinsă pe spate? Poate că şi-o va turna pe faţă şi va reuşi să soarbă cîţiva stropi.

Nu, nu va merge aşa. Era oricum suficient de rău că a vomitat în faţa tuturor: pe toţi dracii, se va ridica şi va bea toată apa.

Cu un geamăt îndurerat se rostogoli pe-o parte, îşi îndoi braţul sting sub piept, ca să se sprijine şi se chinui să se ridice pe jumătate. Cu un ultim efort se ridică în fund, deşi tot corpul suferea enorm. După ce deşurubă capacul sticlei, o duse la buze. învăţase să nu bea multă apă dintr-odată, aşadar, după ce sorbi de două ori, puse sticla jos şi îl privi duşmănos pe Asul.

- Te urăsc, scrişni ea din dinţi. Vă urăsc pe toţi. Sînteţi nişte sadici şi nişte brute. Probabil că distracţia voastră preferată este să jucaţi fotbal cu căţeluşi. îi speriaţi pe copii de Crăciun, în loc să o faceţi de Halloween. Toţi faceţi asta, răcni ea, ca să nu se creadă că doar pe el îl vizau observaţiile ei, deşi, ca lider de grup, el era capul rătutăţilor.

Şarpe se aşeză lîngă ea.

- Haide, nu spune asta, zise pe un ton vesel. Te vom ajuta să fii în cea mai bună formă din viaţa ta. Vei putea să alergi şi să înoţi kilometri...

- Nu vreau să alerg, nici să înot, îl întrerupse ea. Nu vreau să mă doară cînd respir. Nu vreau să am murdărie sub unghii şi *uite*! Ridică o mină; toate unghiile erau rupte, zdrelite şi sub ce mai rămăsese din ele era noroi. Nu avea o manichiură de super-model şi îşi ţinea unghiile tăiate scurt, ca să poată folosi tastatura, aşa că nu o deranja lungimea unghiilor, ci murdăria de sub ele. Asta nu suporta ea.

Unul cîte unul membrii echipei se aşezară în cerc, împrejurul ei. în ultimele şase ore de antrenamente chinuitoare Jina le învăţase numele. Asul era Levi Butcher, liderul grupului, cel mai afurisit dobitoc. Se

gîndea că pentru el nu era deloc potrivită porecla Asul, cu care asociezi o persoană radiind de bunătate, clar el nu era deloc aşa. Era doar un individ înspăimintâtor, mai ales din pricina ochilor negri, inexpresivi, cu care parcă o sfredelea. A punctat de la bun început că nu o vrea acolo, dar, întrucît se afla acolo, ori o va aduce la forma perfectă, ori o va ucide. Pe ea o încînta mai mult prima alegere.

Şarpe era medicul echipei şi de obicei cel mai vesel, fapt care a făcut-o să-l placă la început, dar, dacă se gîndea mai bine, cit de sadic poate fi un om care se binedispune cînd îl face pe alt om să sufere? îi venea sâ-i tragă un pumn în faţă pentru că nefericirea ei îl amuza.

Cîrjă era un blond taciturn, iar asta era cam derutant, fiindcă din cîte a văzut ea pentru moment, doar el era pus pe şotii. Calmul lui era doar de faţadă, aşa încît l-a primit cu inima deschisă şi a căutat să şi-l apropie, de teamă să nu devină victima vreunei farse de-a lui. Pentru moment nu putea să suporte o farsă. De-abia mai putea să meargă.

Cel mai vîrstnic dintre ei era Bum, care se apropia de patruzeci de ani, era corpolent, dar foarte rapid şi agil. în opinia ei „agil şi rapid" sînt termeni din fişa postului, aşa că *ea* ce naiba căuta aici?

Vinătorul părea la fel de relaxat ca Şarpele, însă şi el era la fel de înşelător. Cum aflase că Vînătorul era lunetistul echipei, însemna că tipul se pricepea foarte bine la omorît oameni, lina nu reuşea să priceapă. Nu că i-ar fi greu să înţeleagă ce fac membrii echipei operaţionale, însă nu s-ar fi aşteptat ca ei să fie nişte oameni atît de *normali* – cu excepţia condiţiei lor fizice

de supermani, evident. Vînătorul era la fel ca toţi ceilalţi glumeţ, zîmbitor şi receptiv la glume, dar şi cu un spirit competitiv, pe care-l activa în orice situaţie.

Jeleu, pe de altă parte, părea că nici nu are vîrsta la care să se bărbierească. Foarte probabil că el reuşea sâ-i instige pe ceilalţi, fiindcă adeseori îi tachina, apoi se retrăgea şi zîmbea satisfăcut, dacă izbutea să-i atragă pe ceilalţi într-o ceartă. îi era suficient să privească. Oare ce aveau aceşti băieţi, care au făcut-o să devină bănuitoare pe veselia lor, buna-dispoziţie şi pe genialitatea lor discretă? Nu era deloc bine. Această situaţie era incomodă.

Ultimul era Voodoo, iar el părea mai nemulţumit de prezenţa ei decît Levi. Nu i-a vorbit, nu a încurajat-o şi nu i-a transmis nici un pont, practic nu a interacţionat cu ea deloc. Pentru el era invizibilă. Păcat că nu putea să fie invizibilă şi pentru ceilalţi.

- Bea cît de multă apă poţi, a sfătuit-o Şarpele. Aşa nu vei mai simţi durerea.

- Slabe speranţe, bîigui ea. Mîine nu voi putea să mă mişc.

- Ba te vei mişca, zise Levi. într-un fel sau altul. Cînd sîntem într-o misiune, facem exact ce trebuie, oricît de mult ne doare şi oricum ne simţim.

Grozav. Trebuia să înţeleagă din asta că nu va primi o zi liberă ca să se refacă şi să-şi oblojească zonele dureroase.

- Să te bagi în apă fierbinte, continuă Şarpele. Apoi în apă rece, dacă o suporţi.

După privirea ei îngrozită, au înţeles ce simte, fiindcă au început să rîdă – dar nu şi Voodoo sau Levi; ei doi păreau şi mai nemiloşi.

Mai bău puţină apă, apoi răsuci dopul sticlei şi făcu mari eforturi să se ridice.

- A fost grozav, băieţi...dar, dacă nu doriţi să-mi faceţi felul după ce se înserează, aflaţi că trebuie să mă întorc la grupul meu, apoi să plec acasă.

- Noroc bun să ai, zise Levi şi bău apă din sticla lui. Au plecat acum o oră.

Ce? Jina se răsuci pe loc – au – şi aruncă o privire îngrozită spre terenul de instrucţie acum pustiu. Dispăruse şi Baxter. Se mai vedeau cîteva vehicule parcate în depărtare, şapte la număr, ceea ce însemna că ele erau ale celor şapte membri ai echipei, care acum se distrau, chinuind-o pe ea.

- Te duc eu acasă, se oferi Jeleu.

- Să nu ai încredere în el, o sfătui Vînătorul. Conduce mai prost decît un beţivan de optzeci de ani. Te duc eu.

Şarpe pufni în ris.

- Las-o baltă. Tu o duci acasă cu un ocol prin New York, iar asta ţi se pare nostim. O las eu în drum spre casă.

- O duc eu, le-o tăie Levi şi se ridică în picioare. Vocea lui baritonală le întrerupse chicotelile, iar discuţia încetă. Oricum trebuie să-i dau cîteva detalii despre anumite aspecte.

Cam asta a fost. Nu mai auzea oferte, nici glume. Vorbise şeful, iar dacă în alte ocazii nu ezitau să-l antreneze şi pe el în glumele lor nesărate, cînd venea vorba de probleme legate de echipa operaţiuni, el avea incontestabil ultimul cuvînt.

- Să mergem, zise el şi porni spre grupul de maşini parcate. Resemnată, Jina mergea în spatele lui.

Observă două tipuri de vehicule: trei maşini sport şi patru camionete cu tracţiune integrală. Spera să fie dusă cu o maşină sport, gîndindu-se că se putea prăbuşi pe banchetă, doar că norocul nu i-a surîs într-o zi care a fost un dezastru de la început pînă la sfîrşit. El se îndreptă direct spre camioneta care arăta de parcă Darth Vader însuşi era şoferul. Era neagră, iar vopseaua nu avea luciul obişnuit, ci era mată. Nu existau ornamente cromate, nici roţi cromate, nici oglinzi exterioare cromate, ori mînere cromate.

- Cum o găseşti pe întuneric? întrebă ea.
- Mă pricep să găsesc lucruri pe întuneric, zise el serios. Portierele sînt descuiate. Urcă.

Să urce. Da. Ştiind deja cu ce se va confrunta, deshise portiera din dreapta şi privi în interior. Podeaua era cu cîţiva centimetri mai înaltă decît a unei camionete normale, iar într-o zi obişnuită s-ar fi urcat fără probleme. Totuşi azi nu era o zi obişnuită. Toţi muşchii din corp îi tremurau de oboseală, iar fiecare pas părea un efort uriaş. Din păcate nu exista o treaptă suplimentară la urcare. Camioneta era, ca şi el, foarte austeră şi simplă.

Urcă la volan şi o privi cu ochi reci.

Oare şi acesta era un test? Se aştepta ca ea să-i ceară ajutorul? Ori să-i spună că nu se poate urca în Vadermobilul lui?

Chiar asta începu să facă. Poate va cădea din picioare; poate chiar asta aştepta acest lider al echipei, care o va scoate de pe lista lui. MacNamara spusese că, dacă vreunul din ei nu va face faţă solicitărilor fizice, oricum nu va fi pus pe liber. Dacă eşecul urcatului în camioneta lui Levi avea să o

scutească de această tortură fizică, atunci nu trebuia să fie isteaţă şi să profite de ocazie?

Problema era că nu putea. Nu-i stătea în caracter să se dea bătută. Oricît de tentantă ar fi fost calea spre eliberare, trebuia să depună toate eforturile, ori să se considere ratată.

Nu reuşi decît să mormăie morocănos:

- Cînd ţi-ai cumpărat tu maşină, probabil că nu mai aveau tancuri, aşa că te-ai mulţumit cu asta, zise, în timp ce se întindea să apuce minerul de pe bord. Cu greu ridică un picior, apoi tremurînd toată, reuşi să ridice şi celălalt picior şi gemu prelung, fiindcă nu reuşea să-l mişte. Bicepşii i-au cedat la efortul minim, aşa că a căzut lată, pe spate.

Darth Vader nu a ajutat-o cu nimic, dar a aşteptat, privind-o nepăsător.

Cînd se uită în spatele ei, îi văzu pe ceilalţi şase umăr la umăr, urmărindu-i fiecare mişcare. Nici dacă vreunul i-ar fi oferit ajutor, ea nu l-ar fi acceptat, nu că mai conta, fiindcă nimeni nu părea că se oferă să o ajute. *Nu erau prietenii ei.* Trebuia să ţină minte asta. Ea se afla aici pentru că le-a fost impusă, mai mult sau mai puţin; bănuia că au tras la sorţi, iar Levi s-a ales cu numele ei.

Numele ei. Hm! Se ridică.

Doamne, va urca în camioneta blestemată, chiar dacă ar fi să înfigă cuţitul pe rînd în cauciucuri, ca să mai coboare nivelul podelei. Se delecta mental cu această imagine, mai mult ca să-şi adune puteri să se ridice şi să urce – chiar i-a folosit, însă nu putea să ridice piciorul atît de sus.

Un deget, se gîndea ea; avea nevoie doar de un deget, nu de tot piciorul, ca să se agaţe de marginea

podelei. Căută cu privirea ceva, care să-i fie de folos...o piatră cît pumnul, pe care o zări lîngă roata din faţă, de parcă Dumnezeu a pus-o acolo, ca să vadă dacă va rezista tentaţiei să o arunce spre torţionarii ei.

- Stai aşa, zise ea şi întinse piciorul spre roată, ca să tragă piatra.
- Ce faci?
- Am văzut o piatră. Am nevoie de ea.
- Să nu o arunci...
- Vreau să mă *urc* pe ea, zise încordată. Nu fii idiot. Au! Poate că nu era bine să-l facă pe şeful ei idiot. Scuze, şopti apoi, dar în sinea ei îşi spunea: *Nu-mi pare râu.*

El începuse să bată nerăbdător cu degetele pe volan, aşteptînd.

Bine, gata. Dacă nu mergea cu piatra, nici nu-şi imagina că o va aştepta să caute ceva pe care să pună piciorul. Putea să urce în maşina unuia dintre băieţi, dar la naiba, acesta era un test. Poate îl va pica, dar nu şi dacă va încerca din răsputeri. Puse piciorul stîng pe piatră şi se urni cu greu. Cîţiva centimetri au fost suficienţi cît să o ajute să se ridice, în timp ce se agăţase de minerul afurisit, dar muşchii nu ascultau deloc. Totuşi cîteva secunde reuşi să se concentreze, îndoi genunchii, se opinti şi se ridică oarecum, în timp ce se ajuta de mîini, apoi avansă.

Braţul sting a cedat la efort, dar dreptul era constant. Se răsuci, ridică piciorul drept şi reuşi să se agaţe cu degetele de la piciorul sting de marginea podelei. îi tremurau muşchii piciorului, braţul mai avea puţin şi ceda, iar ticălosul stătea şi se uita la ea, de parcă nici nu-i păsa dacă urcă, sau cade din nou pe pămint, ba chiar ar fi trecut cu roţile peste corpul ei.

Scrîşnind din dinţi, işi înghiţi furia şi reuşi să atingă podeaua, însă doar cu un genunchi, fiindcă alunecase şi nu mai putea decît să se tîrască, apucă de spătarul banchetei, apoi se răsuci, îşi trase tot corpul şi reuşi să se prăbuşească în poziţie şezînd.

Cei şase bărbaţi care o priveau s-au aliniat, ca membrii unei galerii sportive, scăldînd-o în aplauze şi fluierături. După ce ridică degetul mijlociu spre ei, trînti portiera, îşi puse centura şi privi doar înainte. Doar aşa putea să reziste imboldului de a-i arăta şoferului celălalt deget mijlociu.

Acesta porni motorul, iar torsul monoton al angrenajelor îi captă atenţia. Nici un motor fabricat într-o uzină nu suna aşa, de parcă nu ar fi avut un convertor catalitic pe undeva. Date fiind înfăţişarea camionetei şi sunetul motorului, modificările pe care el le-a adus anulau denumirea de camionetă.

Strîmbă din nas. Mirosea oribil în interior. Probabil că Levi Butcher duhnea, iar aerul era îmbibat cu transpiraţie, praf şi testosteron. După ce mai adulmecă puţin, recunoscu şi contribuţia ei la dezastrul olfactiv din camionetă. Doamne, puţea şi ea! Trebuia să facă un duş mai urgent decît trebuia să se întindă pe un pat, iar situaţia era gravă. Bine că banchetele erau din piele, fiindcă nişte scaune din material textil ar fi fost deja compromise.

- Aşadar acum ştii cum stai, zise el pe nepregătite. Nu te vrem aici. Nici eu, nici ceilalţi membri ai echipei, fiindcă nu ne place să tragem după noi nişte amatori. Persoanele neinstruite pot să ne omoare pe toţi. Fiind femeie, reprezinţi o povară şi mai grea pentru noi; te-au pus în circa mea fiindcă Mac a crezut

că, dacă poate cineva să se ocupe de un handicapat, atunci noi sîntem aceia.

- Aoleu, zise Jina. Mă simt onorată.

Sarcasmul din tonul ei nu s-a vrut deloc subtil. El îi aruncă o privire glacială.

- Să nu crezi că sînt misogin. Lucrăm cu femei-agent tot timpul, dar ele sînt pregătite fizic şi îşi doresc să fie acolo. La tine nu putem bifa nici una din cele două căsuţe.

Şi-ar ti dorit să-l contrazică puţin, dar nu putea...fir-ar să fie.

- Dacă ar fi să aleg între tine şi oamenii mei, i-aş alege pe ei de fiecare dată. Să nu crezi că, dacă eşti femeie, înseamnă că noi vom sări în faţa glontelui pentru tine, căci asta nu se va intîmpla.

Biiine. Era foarte clar. în caz că din greşeală ar începe să creadă că valorează ceva pentru aceşti indivizi, nu trebuia decit să-şi amintească această conversaţie.

- Am priceput, spuse ea. Nu valorez nimic.

Nici acum nu sări să o liniştească, în schimb o privea detaşat. Fraza de adineauri era la fel de valabilă.

- O vreme nu vei merge cu noi. Va trebui să treci prin antrenamente dure, nu e vorba doar de pregătire fizică alături de noi, ci şi de probleme tehnice legate de camera-dronă, plus antrenamentul cu armament, care să te ajute să nu mai fii o povară în punctul fierbinte, apoi pregătirea pentru sărituri...

- Ce? îl întrerupse ea. Pregătire pentru sărituri?

- Uneori trebuie să fim lansaţi cu paraşuta. Nu putem să te livrăm pe tine special, cu maşina.

- Mda. Nu. Eu nu sar din avioane. Aici a vorbit foarte serios. Ideea în sine o îngrozea. Nu se temea de zbor, nici de înălţimi, dar instinctul supravieţuirii era atît de puternic la ea, încît nici măcar bunjee-jumping nu a încercat.

- O vei face, zise el, pe un ton care ar fi adăugat şi *Nu te tocmi.*

Bineînţeles că nu era locul să se tocmească, aşa că tăcu. Asta nu însemna că renunţă la idee aşa uşor. Va găsi ea o modalitate să scape de asta, va face o mişcare abilă – ceva, orice.

- în anumite locuri unde mergem noi va trebui să porţi lentile de contact de culoare închisă. Ochii tăi au o culoare prea deschisă. Să-ţi cumperi o pereche şi să te obişnuieşti cu ele. La fel, dacă nu cumva deja iei pastile antconcepţionale, să te ocupi şi de asta.

Ea nici nu deschise gura. Era un moment în care cel mai bun răspuns era lipsa oricărui comentariu. Nu era treaba lui dacă ia anticoncepţionale. înţelegea perfect unde bate; se vor afla în locuri periculoase, iar dacă va fi prinsă, va fi tratată dur, poate chiar violată. I se strîngea stomacul la gîndul că viaţa ei luase o turnură periculoasă şi nici nu ştia dacă va putea să-i facă faţă. Poate că era mai bine să se retragă acum, fiindcă inima ii spunea să nu continue. Putea să intre în biroul lui MacNamara şi să-i spună că nu se simte în stare, că poate să o dea afară, după care şi-ar incasa ajutorul de şomaj, în timp ce şi-ar căuta o altă slujbă.

Nu trebuia să rămînă în Washington. Putea oricind să meargă acasă, în Georgia. Acolo era familia ei, care o putea sprijini, iar viaţa ei confortabilă va decurge în continuare liniştit, ca şi cînd nici nu s-ar fi

aflat vreodată în goana după o viaţă de adult independent. Doar plecase ca să-şi testeze limitele şi chiar dăduse de o slujbă interesantă. Era bine plătită, ba mai mult, aştepta cu nerăbdare să meargă la lucru în fiecare zi. Merita efortul.

Să demisioneze?

Cum să demisioneze? Cum să nu mai încerce asta?

O persoană sănătoasă mintal ar abandona. Aceeaşi persoană nu ar mai asculta cum şeful îi spune că toţi ceilalţi membri ai echipei valorează mai mult decît ea.

Asta era dovada vie că nu este sănătoasă mintal, iar în loc să-i spună că renunţă, ea întrebă:

- Ai instalat un dispozitiv de urmărire pe maşina mea, sau vrei să ştii unde ne-a aşteptat camioneta azi dimineaţă? Nu a întrebat-o, iar dacă o ducea înapoi la clădirea cu birouri, era o greşeală; azi dimineaţă li s-a indicat locul de întîlnire într-o altă parcare.
- Da, aseară, zise el încordat.

Spre uimirea ei tăcută şi furia nedeclarată, chiar nu o minţise

.Capitolul 3

Femeia asta era cea mai încăpăţînată fiinţă pe care a văzut-o în viaţa lui, se gîndea Levi, în timp ce o privea cum aproape se prăbuşeşte din camioneta lui şi se îndreaptă împleticit spre maşina ei. Trebuia să pară cît mai detaşat, iar asta îl irita peste măsură. Toată situaţia complet nouă îl irita la maxim.

Dacă va funcţiona, ideea lui Mac era una foarte bună – *dacă* va funcţiona. Preluarea amatorilor şi instruirea lor pînă cînd ei nu mai sînt o povară era o sarcină dificilă, dar nu una imposibilă. A luat o amatoare, care evident, nu-şi dorea să fie aici şi a facut-o să depăşească limita imposibilului, iar asta numai fiindcă Mac i-a dat-o *lui* în grijă.

El şi oamenii lui au discutat despre asta cu o seară înainte şi au decis că, dacă tot s-au trezit cu ea pe cap, tot ei trebuiau să se ocupe de instruirea ei şi cu cît mai repede, cu atît mai bine, lucru convenit cu Mac. Pe urmă au monitorizat-o o vreme, înainte să o abordeze, ca să-şi facă o idee despre genul de femeie cu care se vor confrunta. Unul din băieţi a înghiontit-o, ca să-i întrerupă alergarea, însă ea l-a ajuns din urmă şi i-a pus piedică.

- Bun, a mormăit Bum. Aşa nu va mai trebui să-i trag eu un şut în fund diseară.

Levi bombănise şi el în gînd. Oricum, nu i-ar fi tras tipului un şut în fund, dar se bucura pentru ea că a ştiut să se descurce şi singură. Echipa nu putea să funcţioneze, dacă aveau de-a face cu o plîngăcioasă. Bum era căsătorit şi avea doi copii, fiica lui cea mică avînd trei ani. De cînd a devenit tată de fată, practic a înnebunit de tot şi a jurat că o va încuia într-o mînăstire cînd va împlini şase ani, ca să nu se apropie de ea nici un nenorocit.

- Nu putem să o protejăm, zise Levi. Trebuie să se ţină bine pe picioare, altfel nu va fi în regulă.
- Ştiu, fir-ar să fie, dar...
- Fără nici un „dar”. Nu vreau să-i ţină partea nimeni. Trebuie să vedem din ce aluat e făcută.

Şi chiar asta au văzut. Era făcută dintr-o tonă de încă- păţînare, amestecată cu spirit de contradicţie şi o totală incapacitate de a-şi ţine gura. Se uitase pieziş la ei, le-a înjurat originile, i-a făcut albie de porci şi a conjurat toate molimele Egiptului asupra lor – dar şi-a dat silinţa să facă tot ce i-au cerut ei. S-a prăbuşit de mai multe ori decît a putut el să numere, a mîncat pămînt, a căzut cu capul într-o băltoacă plină cu noroi, a făcut băşici în palme şi probabil şi pe tălpi, dar nici măcar o dată nu a cerut ajutor.

De mai multe ori chiar el s-a abţinut să nu o prindă, cînd a văzut-o că este în cădere, deşi „prinderea” ei însemna să o apuce de părul strîns în coadă de cal. A lăsat-o să cadă lată şi a sperat să o audă spunînd „abandonez”, dar nu a fost aşa. A mormăit ceva, a înjurat, i-a făcut pe toţi sadici şi le-a repetat că îi urăşte, dar de fiecare dată s-a ridicat şi a rămas aşa.

Oare cum naiba mai putea să se mişte? Nu era nici pe departe într-o formă excelentă. Se îmbufna şi privea cu încăpăţînare, iar ei s-au obişnuit cu asta şi îşi continuau rutina. Jeleu comentase ceva despre cum şi-ar încerca norocul cu ea, însă Levi i-a tăiat-o de la primele cuvinte.

- Nu te regulezi cu persoane din echipa ta, i-a spus el sec. Dacă vrei să distrugi echipa, faci exact asta. Toţi am văzut-o că şi-a depăşit limitele. Dacă vă gîndiţi le ea în felul acela, alungaţi gîndul chiar în clipa asta.

Păcat că şi lui i se aplica îndemnul. El mai mult decît ceilalţi era obligat să respecte regula. Orice altă iniţiativă ar fi dezbinat echipa, aşa că va face doar ce

trebuie, fiindcă viaţa tuturor depindea de munca în echipă.

Toţi celibatarii au fost dezamăgiţi, în afară de Voodoo, care nu a primit-o cu căldură, însă el era un mare ticălos posac, insuportabil chiar şi pentru el însuşi, încît nici nu mai conta.

Chiar şi Levi era dezamăgit de situaţie, trecînd peste dezavantajul că i-a fost introdus un amator în echipa bine sudată. Toate echipele de la Operaţiuni erau închegate; trebuia să fie aşa, ca să-şi facă treaba şi să supravieţuiască. Ghinionul lui că o place şi el, nu neapărat pentru aspectul ei fizic – deşi era drăguţă, avea ochii de un albastru intens. Avea sîni şi posterior apetisanţi, părul şaten-închis, strălucitor, atunci cînd nu era îmbibat cu praf. Totuşi, cel mai mult i-a plăcut atitudinea ei şi faptul că era guralivă exact în momentele cînd raţiunea ar fi trebuit să-i ţină buzele lipite. Nu a făcut asta, iar lui i-a plăcut.

Nu contează. îşi depăşise limitele. Nu a cruţat-o nici un pic, aşa cum a făcut şi cu ceilalţi, iar dacă ea nu ar fi reuşit să se descurce...în fine, atunci s-ar fi schimbat regulile jocului.

El ştia unde şi-a lăsat maşina, fiindcă întotdeauna microbuzul îi lua pe nou-veniţi din acelaşi loc. Acum rîdea, amuzat că ea chiar l-a crezut cînd i-a spus că i-a instalat un emiţător GPS în maşină. Mai devreme, sau mai tîrziu oricum va afla că a minţit-o, iar băieţii se vor distra pe seama lui, cînd o vor asculta cum îl boscorodeşte. Oricum avea obrazul gros; putea să suporte cu stoicism. De fapt, el de-abia aştepta momentul.

- Să faci o baie fierbinte, a fost ultimul sfat pe care i l-a dat Levi, înainte să o lase în faţa Corollei ei. Şi să bei multă apă.

Jina a mormăit ceva, care a fost mai mult o silabă, decît un răspuns. Ştia foarte bine ce să facă atunci cînd are dureri musculare. îndoiala ei cea mai mare era dacă va reuşi să păşească în cadă – dar şi dacă nu se va îneca, fiindcă era prea epuizată, ca să poată sta în poziţie şezînd.

îşi simţea muşchii încordaţi, ca urmare a poziţiei din timpul deplasării, iar cînd a coborît, era cît pe ce să cadă în nas. închise portiera, fară să se uite la el – nu şi-a permis să o trîntească după care porni spre Corolla ei. Nu şi-a luat poşeta de dimineaţă, fiindcă a fost inspirată: avea telecomanda legată pe un lanţ gros la gît, iar dispozitivul însuşi era bine fixat în bustieră. Acum o scoase de acolo şi descuie portiera.

Levi a plecat înainte ca ea să urce şi să pornească motorul. I.a rîndul ei, cînd nu l-a mai avut în raza vizuală, s-a trîntit pe scaunul şoferului, dar şi-a tras ambele picioare cu mîinile. Doamne, cît o durea. O dureau chiar şi tălpile.

Pînă cînd a reuşit să se tîrască pe uşa apartamentului, înju- rînd şi gemînd la fiecare pas, avea senzaţia că va muri. Nici braţele nu i-au mai fost de ajutor cu volanul Corollei, aşa că s-a rugat din tot sufletul să se strecoare cu bine prin traficul din Washington. Corolla nu era nici tanc, nici rachetă; o cumpărase în urmă cu un an şi era mîndră de ea. Nu voia să o avarieze. Avusese mare grijă de ea, iar interiorul mirosea încă a maşină nouă, cu toate că duhoarea de transpiraţie de acum era criminală.

Se îndreptă direct spre baie, conştientă că este atît de murdară, încît ar strica mobilierul, dacă s-ar aşeza undeva. Nu dorea decît să stea întinsă într-o cadă cu apă fierbinte. De cum îşi văzu reflexia în oglindă, se sperie de imaginea monocromă, dar şi de petele maronii de transpiraţie amestecată cu praf, care-i acopereau complet faţa. îşi văzu îngrozită părul. *Dumnezeule, părul meu!* Se temea că nu-l va putea spăla. Nu i-a fost de ajutor că şi l-a strîns la spate; mai rău chiar, noroiul îi lipise părul de pielea capului.

Dădu drumul la duş şi în aşteptarea apei fierbinţi, se dezbrăcă de hainele murdare. Şosetele erau în starea cea mai groaznică, fiindcă nisipul i-a pătruns prin materialul subţire, a zgîriat-o şi i-a provocat băşici la călcîie. Băşicile s-au spart şi şoseta i s-a lipit pe răni. Doamne, miine nu-şi va mai simţi picioarele. *Intră odată sub duş*, îşi zise disperată; mîine o va durea tot corpul, cu toată baia fierbinte pe care urma să o facă acum.

îşi şamponă părul de două ori, iar apa pămîntie i se scurgea pe corp. O usturau cumplit călcîiele băşicate la contactul cu apa. A fost cel mai neplăcut duş pe care l-a făcut vreodată, iar asta a surprins-o, fiindcă în mod normal îi plăcea să facă duş. Cînd apa de la picioare deveni limpede, puse dopul în cadă şi o lăsă să se umple.

Apa fierbinte s-a terminat, pînă ce s-a umplut cada pe jumătate, fiindcă o consumase din belşug cu spălatul părului. Bombănind o înjurătură, se cufundă atît cît putea în apa insuficient de adîncă. Poate va mai face o încercare înainte de culcare...sau poate că nu.

Doar firea ei încăpăţînată o ajuta să rămînă în picioare, iar la asta a adăugat şi două tablete de

ibuprofen, care să-i mai aline durerea musculară. îşi unse călcîiele cu un unguent antibiotic, apoi le badijonă cu pansament steril. Avu grijă să bea multă apă, mai mult decît ar fi vrut. Ciuguli cina fără pic de entuziasm dintr-o caserolă congelată încălzită, apoi se delectă cu un baton de ciocolată. Aşa...acum se simţea mai bine.

Chiar cînd lingea un rest de ciocolată de pe degete, se auzi telefonul şi recunoscu tonul de apel al mamei sale.

- Bună, mamă. Care-i treaba?
- Voiam să mă asigur că eşti bine, zise mama ei duios. De fapt, mama ei radia duioşie; de la silueta firavă şi părul bălai, pînă la glasul blînd. Surorile Jinei, Ashley şi Caleigh aveau aceleaşi glas melodios şi suav. Jina moştenise vocea de la tatăl ei, aşa cum îi moştenise părul brunet, nu pe cel blond al mamei. Acum se resemnase cu soarta ei, iar în adolescenţă a decis să nu vorbească prea mult. Totuşi nu prea i-a reuşit, fiindcă nu era obişnuită să-şi ţină gura. Ai ceva noutăţi?

Cam aşa încerca mama ei să afle dacă fiica ei se vede cu cineva nou.

Jina se strîmbă; de-a lungul anilor avusese şi relaţii de durată. Oricum existau nepoţi pe care să-i răsfeţe. Sora cea mai mare, Ashley avea deja doi copii; iar soţia lui Jordan, fratele mai mare al Jinei, era la rîndul ei însărcinată. Părerea linei era că mama ei îşi dorea ca odraslele ei să se aşeze la casa lor şi să procreeze exact în ordinea în care s-au născut; ceea ce însemna că acum venise rîndul Jinei.

Simţea nevoia să-i spună ceva mamei ei, ca să nu apară interpretări mai tîrziu.

- M-au transferat la muncă, zise ea. Cîştig mai bine – mult mai bine – doar că vor fi mai multe deplasări.

- Păi mi se pare minunat! exclamă mama ei, sincer încîn- tată. Bani mai mulţi şi călătorii nu trebuie niciodată refuzaţi. Oricum, vei putea veni acasă de sărbători, nu-i aşa?

-Probabil cîteodată. Nu se poate prevedea programul deplasărilor.

- Şi cu ce te vei ocupa?

- Muncă pe computer. Practic nu minţea cu nimic; la angajare toţi cei ca ea erau instruiţi cum să spună adevărul, astfel încît să fie mai uşor de memorat, dar să nu pară ceva prea exact. Dacă vreun membru al familiei încerca să afle informaţii după numele companiei, în nici un caz nu aveau să afle detalii care să includă „expediere neanunţată în locuri fierbinţi din întreaga lume, cu posibilitate de expunere la gloanţe şi explozibili”.

- Şi vei începe foarte curînd?

- Nu, deocamdată avem pregătirea fizică. Fiecare muşchi din corp îi era martor la asta. Pentru moment voi fi prezentă douăsprezece ore pe zi.

- Nădăjduiesc că te vor plăti pentru ore suplimentare.

Nu. Aşa ceva nu se va întîmpla. Se informă despre ceilalţi membri ai familiei – tata îi spuse că va pleca împreună cu mama ei într-o croazieră, fapt pe care lina îl agreă din toată inima. Taz, fratele ei mai mic, care făcea armata, fusese transferat în Texas, iar Caleigh, copilaşul, se simţea foarte bine la colegiu şi avansase pe lista decanului. Pînă ce mama ei i-a spus

toate noutăţile, Jina începuse să caşte şi cu greu îşi mai ţinea ochii deschişi.

- Mamă, trebuie să închjd, şopti ea. îmi este atît de somn, încît de-abia mă mai ţin pe picioare şi mîine dimineaţă trebuie să mă trezesc la cinci.

Ascultă lamentările mamei legate de ora nepotrivită, promise să sune şi ea curînd, apoi spuse de două ori „Vă iubesc pe toţi" şi încheie apelul. Se tîrî spre baie, se spălă pe dinţi, apoi porni spre pat, dar îşi aminti că avea părul încă ud. Reveni în baie şi îşi uscă părul mai mult ţinînd ochii închişi. Nici nu-i păsa cum va arăta mîine, pentru că îl va strînge în coadă de cal şi oricum va fi acoperit cu noroi pînă seara.

- Perfect mod să închei o zi de pomină, îşi spuse ea în timp ce se trînti pe pat. Ba mai rău, ziua de mîine se arăta mai rea decît aceasta.

A avut dreptate. Plesni ceasul deşteptător şi-l azvîrli cît colo, fiindcă nu se oprea din sunat şi de două ori încercă să coboare din pat în mod obişnuit – mai întîi prin ridicare în şezut şi coborît picioarele – dar totul i se păru agonizant, aşa că renunţă şi se rostogoli din pat, rămînînd pe genunchi. Ceasul deşteptător continua să sune furios. Se sprijini de marginea patului ca să reuşească ridicarea la verticală, ajunse la ceas, se aplecă şi-l ridică, printre înjurături şi gemete.

Azi va demisiona. Era imposibil să mai continuie aşa. MacNamara a avut o idee complet idioată, cînd a crezut că va putea să ia o mînă de oameni-lipiţi-de-canapea-şi-de-jo- curi-pe-computer, pe care să-i scoată în teren. De ce nu lua mai degrabă nişte băieţi de la operaţiuni, pe care putea să-i înveţe cum se manevrează dronele – mda, sigur, ei erau mult prea valoroşi ca operatori şi nu puteau lipsi de la această

misiune, în fine, asta era problema lui, fiindcă ea se va retrage – gata, adios, afară.

Iar Levi, afurisitul, cu privirea lui de diavol, el va rînji, ca şi cind a ştiut de la bun început că era o ratată.

Fir-ar să fie, nu putea să renunţe. Nu şi-ar ierta-o niciodată, dacă i-ar permite să rînjească. Nu trebuia să renunţe...nu ar suporta asta. Va trebui să facă faţă cumva, pînă ce îşi va fractura un os, sau ei o vor elimina din program.

Cu greu s-a pregătit, a mîncat şi a ajuns cu maşina la locul de întîlnire din ziua precedentă. Dacă ar fi apărut schimbări, probabil că ar fi fost anunţată. Cu toate că echipa ei a renunţat la ea ieri, încă facea parte din acel grup. Cînd parcă maşina, se bucură să vadă că unii dintre ei erau deja acolo, ba mai mult de atît, toţi se mişcau la fel de greu ca ea. Băieţii şchiopătau, erau încercănaţi, de parcă orele de somn nu le-au fost suficiente să le amelioreze epuizarea fizică din ajun.

Da, nimic de zis despre asta. Băieţii au salutat-o, apoi s-au retras; asta a enervat-o, dar i-a înţeles. Prin faptul că deunăzi au lăsat-o singură, cei din echipă au vrut să sublinieze că ea va avea un tratament diferit de ceilalţi. Doar că ei nu ştiau că ei i-a fost la fel de greu ca şi lor; pur şi simplu au considerat-o „diferită” şi „specială”. Se va descurca ea, chiar dacă era mai puţin specială.

Apăru şi duba rablagită, în care s-au urcat pe rînd, chinuiţi, jina se aşează singură pe o banchetă, deloc surprinsă că băieţii o evită. Urcă şi Donnely, se uită de jur împrejur, apoi se aşează alături de ea.

Ea rămase surprinsă, după cele petrecute ieri şi-l privi complet mirată.

Se vedea că tipul e stinjenit, după minutele de foială în scaun, ba chiar roşi niţel.

- Mmm...imi pare rău. Pentru că te-am îmbrîncit din alergare. După ce i-au ieşit cuvintele din gură fără să se inece, trase aer în piept şi continuă: Doar că, nu ştiu, aveam senzaţia că sîntem într-o competiţie şi...

S-a spus destul. Donnely i s-a părut dintotdeauna un tip de treabă, aşa că acum nu intenţiona să-i poarte ranchiună.

- Da, ştiu. Am şi eu fraţi, explică ea. Unul mai mare şi unul mai mic. Nu face nimic. Ţi-am făcut-o şi eu, aşa că sîntem chit.

El păru din nou mirat, apoi se aplecă uşor şi se frecă pe picior.

- Da. Oricum, dulăii te-au scos din grup. Instruire specială?

- Poţi să-i spui şi aşa, mîrîi ea. După ce mi-au spus că mă vor lăsa în urmă, dacă nu pot să ţin pasul şi că fiecare membru al echipei este mai valoros decît persoana mea, au încercat să mă omoare, făcînd să pară un accident la pregătire. Nu a fost nimeni încîntat să rămînă pe cap cu singura femeie.

- Dar ei nu ştiu că ai punctajul maxim? întrebă el încruntat.

- Punctajul maxim la un joc pe computer nu înseamnă prea mult pentru ei.

- Dar din acest motiv sîntem cu toţii aici.

Aşa vedea şi ea lucrurile, însă „dulăii” le vedeau altfel.

- Grija lor este că amatorii neinstruiţi şi nemotivaţi i-ar putea ucide.

- Hei, eu sînt motivat. Sînt motivat să-mi păstrez slujba. E bine cînd îţi primeşti salariul. Se foi din nou şi ridică din umeri. Totuşi, am îndoielile mele că voi supravieţui pînă la sfîrşit. Am picioarele pline de băşici.

- Avem nevoie de ghete, zise ea, ca să nu ne intre nisipul în ele. Asta purtau şi băieţii din echipa lor. Baxter la fel, adăugă ea revoltată.

- în situaţia de faţă eu nici nu aş putea să încalţ ghete, zise el pesimist. Ce nu ne omoară, ne face mai puternici, nu-i aşa? Pînă ce se va termina treaba, vom fi şi noi nişte supereroi.

După un traseu accidentat, în timp ce se uitau la drum prin podeaua perforată a camionetei şi inhalau gazele din ţeava de eşapament, au ajuns în sflrşit la baza de instrucţie. Baxter a ajuns şi el la dubiţă şi acum rînjea şi se uita la ei cum coboară şchiopătînd.

- Ce s-a întîmplat, aveţi toţi febră musculară? Gluma lui a fost primită cu tăcere, iar rînjetul i s-a amplificat. Aşa mă gîndeam şi eu. Azi o să vă iau mai uşor, pentru că nu aţi ştiut că veţi fi aruncaţi în bazinul cu rechini, ca să spunem aşa, de aceea nu aţi avut ocazia să căpătaţi o formă mai bună înainte de începerea antrenamentelor.

Jina se uită în jurul ei, căutîndu-i pe torţionarii personali. Nu recunoscu nici unul, deşi acum parcă zeci de bărbaţi forfoteau prin zonă, înarmaţi pînă în dinţi, trîntind portiere şi cărînd explozibil. Baxter o văzu.

- Ai rămas cu noi, Modell. Echipa Asului a fost convocată dis de dimineaţă. Mi-a spus să-ţi comunic

să-ţi vezi de pregătire şi să te păstrezi în formă perfectă pînă revin ei.

- Super, mormăi ea. Cînd se întorc? Diseară?

Baxter ridică din umeri.

- Poate peste cîteva zile, poate în cîteva săptămîni. Nu ştii niciodată. Unele situaţii se prelungesc, dar nu poţi să faci nimic.

jina răsuflă prelung, pe jumătate uşurată, dar şi enervată. Tocmai se mobilizase să-i facă faţă lui Levi – nu doar lui, ci şi celorlalţi. Acumulase în suflet animozităţi multiple şi suferinţă, dar căuta o ţintă, iar acum trebuia să aştepte alt moment. Pe de altă parte, nu va muri azi. *Slavă ţie, Doamne,* se gîndi ea. Va profita de această amînare.

Apoi îi va arăta lui. Pe cuvînt, o să-i arate ea

.Capitolul 4

Absenţa echipei i-a oferit măcar un respiro în care să-şi aline durerile musculare cumplite. Atît ea, cît şi ceilalţi se mişcau foarte greu pe parcursul antrenamentelor lui Baxter, pe care slavă cerului, le limitase la extensii şi cîteva exerciţii, care oricum le provocau dureri groaznice. Apoi au fost duşi într-o sală unde au început să studieze despre pilotarea dronelor de teren, folosite pentru supravegheri, cu toate că nu li s-a spus nimic exact. Jina era extrem de încîntată că poate să stea aşezată într-o încăpere întunecoasă şi răcoroasă, unde nu-şi mişca decît degetele.

Programul de simulare cu dronă era fantastic. Grafica era atît de asemănătoare cu realitatea, încît nu prea erau diferenţe între program şi realitate. Capacităţile dronei erau cu mult peste aşteptările ei, referitor la ce poate să facă o dronă, nu că ar fi acordat vreo atenţie dronelor; tot ce ştia era că unele din ele provoacă mari probleme în aeroporturi. Acum vedea cu ochii ei cîte poate să facă această dronă şi...uau. Asta era treabă serioasă.

Donnely se aşeză pe scaun lîngă ea, dar nu au conversat deloc; erau concentraţi pe monitor. Ea se cufundă total în ecran, aşa cum facea cind juca jocuri, mormăind cîteodată. Aici nu se cîştigau puncte şi nici nu se cucereau arme magice; prin joc se învăţa cum răspunde drona, cum reglezi în detaliu zoom-ul camerei şi cum descifrezi tot ce vezi. O uimea foarte mult faptul că ce vede ea era doar o farîmă din capacităţile dronei, pe care le descifra pas cu pas; fiecare etapă a pregătirii îi va dezvălui mai mult.

Această parte ii plăcea foarte mult, chiar dacă o durea tot corpul şi cu greu putea să stea pe scaun. Era

prima dată cînd simţea frisonul entuziasmului pentru această nouă misiune. Da, se purta ca o tocilară, dar se simţea bine.

Următoarele zile au decurs după acelaşi tipar. în cea de-a treia zi Baxter i-a pus din nou să facă exerciţii extenuante, apoi în ziua a patra muşchii lor obosiţi au primit o scurtă perioadă de relaxare, cu ocazia derulării programului cu dronă.

în cea de-a cincea zi au avut o jumătate de zi liberă, iar Jina a făcut un efort, ca să ajungă la cel mai apropiat mall, de unde şi-a cumpărat o pereche de ghete speciale pentru alergat, plus cîteva perechi de şosete groase. Ghetele semănau cu cele ale băieţilor, aşadar erau bărbăteşti; îi erau foarte mari şi o deranjau la călcîie, dar ea a avut inspiraţia să-şi cumpere branţuri pentru înălţare. Dacă nu va reuşi cu acestea, va comanda ceva de pe site-ul Armatei. Avea clar nevoie de încălţăminte specială, nu de pantofi sport.

Pînă în ziua a zecea a reuşit performanţa să alerge suplimentar, iar echipa lui Levi tot nu revenise. îi convenea. Era conştientă că îşi întărise moralul, se întărise cît de cit, mai slăbise cîteva kilograme, dar îşi dorea să fie într-o formă mult mai bună, pînă la reînceperea instrucţiei cu echipa. Ghetele îi veneau bine, mai ales după ce le-a aplicat cîteva lovituri de ciocan, ca să le înmoaie la spate şi cu o pereche de branţuri pe talpă. Acum încălţămintea oferea mai multă protecţie picioarelor şi îi ţineau bine gleznele.

Donnely o invită în oraş, apoi au decis de comun acord că sînt prea obosiţi şi poate că peste o lună,

două vor avea destulă energie pentru o întîlnire. Sau nu. Jina nu se simţea atrasă de
Donnely, cu toate că îl plăcea, însă credea că nici el nu era foarte atras de ea. în plus, instruirea îi ocupa tot timpul şi atenţia.

La şaptezprezece zile după ce au plecat, Levi şi oamenii lui s-au întors. Primul semn al prezenţei lor a fost detectat de Jina cînd a coborît din dubă – nici unul din ei nu cunoşteau motivele, dar nu li se permitea să-şi conducă propriile autovehicule la locul de pregătire. Jina zări camioneta neagră parcată în lateral.

Simţi un ghimpe în stomac şi se încordă din toţi muşchii. La naiba. „Vacanţa" ei a luat sfîrşit.

Avu intenţia să se urce în dubă şi să se ascundă; chiar făcu un pas înapoi, doar că şoferul dubei demarase deja. De obicei nu zăbovea acolo, probabil ca să nu ofere nimănui ocazia să se folosească de dubă ca mijloc de evadare.

- Iubito.

Levi. Nu tresări, dar simţi cum toţi nervii din corp îi sînt electrocutaţi şi i se ridică părul de la ceafă. Cum facea el asta? De unde apăruse? Jina ar fi putut jura că nu l-a văzut nicăieri prin preajmă, dar apoi a apărut în spatele ei.

Poate ar fi fost mai rău să dea nas în nas cu o cobră decît să-i întîlnească ochii aceia întunecaţi, necruţători, însă se îndoia de asta. Reuşi să se întoarcă spre el cu o faţă neutră.

- Da? zise ea, ca şi cînd un necunoscut i-a tulburat ziua.

El o sfredeli cu privirea şi rămase cu ochii fixaţi pe ghetele
ei.

- Băieţii sînt deja la teren. Să începem.

în regulă; fără sporovăială. Era de acord cu asta. Nici nu se strădui să ţină pasul cu el, în primul rînd fiindcă nu se grăbea să înceapă, iar în al doilea rînd pentru că ar fi trebuit să alerge, ca să-l ajungă din urmă; a naibii să fie dacă va alerga.

Ceilalţi se căţărau pe un zid – zidul. Toţi noui veniţii i-au văzut pe membrii echipei speciale escaladînd zidul ca nişte maimuţe, căţărîndu-se pe sfori cu mîinile şi picioarele goale, cu o coordonare perfectă: luau sfoara între picioare. Jina se temea că viitorul ei va include şi acest zid, aşa că începuse să facă flotări şi flanşe duble, aşa că acum era mîndră de evoluţia ei. Cel puţin pînă acum, cînd s-a văzut faţă în faţă cu zidul, mult mai curînd decît sperase.

Şarpe începu să ridice din sprîncene cînd a văzut-o.

- Iubito, dar văd că ai deja muşchii braţelor definiţi. Foarte bine!

Muşchii braţelor definiţi? Ea? Se uită dezarmată la propriile braţe. Nu i se păreau decît mai bronzate, cu toate că aplica zilnic cremă de protecţie solară. Da, pantalonii de trening erau un pic mai largi acum, doar puţin, fiindcă mînca precum un cal.

Cît despre băieţi, se vedea clar că au slăbit şi sînt bronzaţi. Oriunde or fi fost şi orice or fi făcut, au stat la soare şi nu mîncaseră suficient, cît să compenseze efortul. Totuşi nu păreau obosiţi, nici letargici; erau încordaţi ca nişte arcuri întinse şi se vedea că sînt gata să explodeze la nevoie, oricînd auzeau primul semnal. Jina avea senzaţia că nu trebuie să facă nici o mişcare bruscă.

Levi îi făcu semn cu capul spre zid.

- Hai să vedem cît mai ai pînă reuşeşti să atingi viteza maximă.

La naiba, ştia ea că o va arunca peste zid.

- Mai am mult, îl linişti ea. Mulţi kilometri pînă la viteza maximă.

Levi îi aruncă o privire implacabilă, iar ea se resemnă cu inevitabilul. Bombănind furioasă – cu speranţa că distanţa care-i desparte îi face imposibil de înţeles apelativele cu care îl complimenta în şoaptă – îşi frecă palmele pe pantaloni şi se apropie de una dintre frînghiile care se balansau. Băieţii s-au adunat în cerc în jurul ei şi rînjeau, pregătiţi să se distreze pe seama ei. Voodoo se strîmba, iar Levi părea foarte serios. Să-i ia naiba pe toţi, oricum.

Nu avea de gind să-i impresioneze. Privi sfoara ca pe un duşman de moarte, apoi sări. Rată prima dată. Afurisita de frînghie se balansă şerpuind, aşa că nu a reuşit să o apuce bine.

Băieţii rideau de ea, iar ea se ridică şi îşi scutură praful de pe pantaloni. îi ignoră şi studie demonul spiralat. în regulă, nu a procedat bine. Nu trebuia să sară la frînghie, iar din a doua încercare apucă frînghia cu mîna dreaptă, iar cu piciorul îşi încolăci frînghia pe gambă, aşa cum i-a văzut pe băieţi. Nu reuşi să-şi continuie ascensiunea, braţele i-au cedat şi a căzut din nou. Slavă Domnului că înălţimea nu era mare. Oricum, care nebun şi-ar fi închipuit că, dacă era specialistă în jocuri pe computer, avea şi competenţe de căţărător pe frînghie?

Şeful ei era acest nebun.

- Ca idee ai prins ce trebuie să faci, spuse Levi, dar te complici. Eşti dreptace, aşa că lasă frînghia în

exteriorul piciorului drept, apoi prinde-o cu laba piciorului, ca şi cînd ai păşi într-o buclă.

I se părea logică explicaţia lui...aproximativ. Măcar facea efortul să-i fie de ajutor, în loc să o lase să rateze fiecare încercare.

Bum veni lîngă ea. Sudoarea îi făcuse trupul lucios şi pătase bandana legată pe frunte.

- Uite aşa, zise el şi apucă frînghia. Se ridică, dar avu grijă să-i arate şi ei cum trebuie să-şi încolăcească frînghia pe laba piciorului intîi, ca să se susţină, apoi să poată urca mai departe.

- Bucla pe care o face frînghia, nu braţele tale îţi va susţine greutatea corpului, zise Levi. Să te gîndeşti la buclă ca la o treaptă pe care urci mai departe.

- Totuşi ai nevoie de forţă în braţe, ca să ajungi mai sus, adăugă Şarpe, doar că picioarele îţi vor susţine greutatea şi tehnica asta e mai puţin obositoare decît altele.

lina gemu, enervată că nimeni nu i-a arătat toate astea înainte să dea cu fundul de pămînt, însă de data asta abordă frînghia cu un aer hotărît. Recapitulă mental succesiunea mişcărilor, apoi îşi luă avînt, apucă frînghia, o înfăşură pe laba piciorului...şi se ridică prin buclă.

- Sus, zise Levi.

Sus. Bine. Reuşi să urce, se trase cu oarecare efort, prinse din nou frînghia cu laba piciorului şi depăşi bariera psihologica a celor cîţiva centimetri deasupra pămîntului. Din nou. Repetă procesul de mai multe ori, cu toate că frînghia se unduia ca un şarpe pervers şi îi încurca mişcările. începuse să gîfîie şi nu credea că o vor mai ţine braţele. Transpirase ca un

porc. De ce nu o punea nimeni să alerge? Putea să alerge pe o distanţă mult mai mare decît acum şaptesprezece zile. Alergatul nu este mai dificil decît căţăratul pe frînghie.

- încă o dată, spuse Levi, iar ea înţelese din asta că el a observat cum îi tremură braţele şi că nu o voia acolo, la fel cum nu voia nici să o vadă căzînd sau rupîndu-şi gîtul în faţa lui. Ajunsese cu picioarele la nivel cu capul lui şi într-o fracţiune de secundă avu o fantezie: cum îi trage'accidental" un şut în gura, doar că el era destul de isteţ şi stătea mai departe de picioarele ei. Nici ea nu-şi dorea să cadă de la acea înălţime.

Mai rămase cocoţată cîteva secunde, după care urmă un scurt repaus şi se forţă să mai urce puţin. Măi, să fie, depăşise doi metri. Era ea însăşi impresionată, cu toate că broboane de transpiraţie i se scurgeau printre ochi, iar acum simţea cum o ustură puternic. îşi şterse faţa de umăr şi expiră prelung.

Cum naiba putea să coboare acum? Frînghia aspră îi ardea palmele, aşa că nu-şi dorea să alunece în jos. Totuşi, trebuia să coboare mai repede, fiindcă muşchii braţelor îi tremurau şi puteau să cedeze în orice clipă.

- Băieţi, strigă ea panicată, gata să-i întrebe cum poate să coboare, sau cum faci să te desprinzi de frînghie, cînd ai palmele transpirate. Deja aluneca în jos şi pierdu frînghia strînsă între picioare. Avea doar o fracţiune de secundă să ia o decizie: să-şi distrugă palmele, sau să-şi dea drumul şi poate să-şi rupă un picior. Era pe punctul să decidă în favoarea palmelor zdrelite, cînd acestea au decis transpirate în locul ei şi

au abandonat-o – cînd Levi o apucă strîns din zbor, cu braţul oţelit, cuprinzînd-o de coapse, după care o desprinse de frînghie.

Puţin, foarte puţin a şinut-o strîns lipită de el. Simţurile ei au luat-o razna; din nou apăru acel ghem în stomac şi toate prelungirile nervoase au intrat în alertă maximă. Căldura trupului masculin a pătruns-o pînă în măduva oaselor. îşi simţi tot corpul încordat, de parcă ar fi fost electrocutată. Cînd îi dădu drumul din braţe, nu facu nici un efort să o susţină. Din nou Jina se trezi cu fundul în praf – slavă Domnului. Nici o distracţie nu era mai plăcută decît contactul dur cu Mama Pămînt.

Şapte bărbaţi se holbau la ea tăcuţi.

- Mi-au transpirat mîinile, mormăi ea drept scuză şi îi privi pe fiecare. Toţi au înconjurat-o ca nişte vulturi gata să-i ciugulească oasele.

Voodoo avea o privire profund dezgustată. îşi puse mîinile în şolduri.

- Ce idee stupidă, scuipă el. Asemenea porcării ne pot omorî pe toţi. Nu face doi bani.

Jina îşi concentră mînia asupra dobitocului, recunoscătoare că are o ţintă, care să-i distragă atenţia de la Levi. Se puteau spune despre ea multe, dar în nici un caz că nu face doi bani – nici că era o timidă. Ridică degetul arătător spre el, ca pe o armă şi-l înfieră cu privirea:

- Te rog să mă scuzi că nu sînt la fel de bună ca voi după doar şaptesprezece zile de antrenamente. Ştii ceva? Ia mai pupă-mă în fund. Şi ai grijă cum vorbeşti, fiindcă dacă mă scoţi din sărite, o să regreţi!

leleu întinse mîna, ca să o ajute să se ridice. Ea îl apucă zdravăn de antebraţ şi se lăsă trasa cu uşurinţă, dintr-o zvîcni- lură, sărind în picioare. Nu-şi luă ochii de la Voodoo. Crescînd ca un tampon între un frate mai mare şi unul mai mic, a avut şansa să înveţe să se apere singură, deoarce toţi o vedeau ca pe un vînat – nu era nici sora mai mare, care cînta cocoşeşte, nici sora cea mai mică, mă rog bebeluşul – aşa că a fost nevoită să le lase de înţeles că nu acceptă porcăriile lor.

- Şi cum faci cînd te scoate cineva din sărite? întrebă Jeleu ironic.

- Mai întîi fac tăietura, replică Jina deloc amuzată, iar în final dau foc casei. Nu vrem să ajungem pînă acolo.

- Şi Voodoo este din sud.

- Ba nu, este din Louisiana, interveni Bum. E cu totul altceva.

- Terminaţi cu prostiile amîndoi, le ordonă scurt Levi. Nu avem timp de asta. Dacă vreţi să vă certaţi, o faceţi în timpul liber, dar, dacă vreunul din voi păţeşte ceva, celălalt va primi un şut în fund. Aţi priceput?

- Priceput, zise Voodoo, fiindcă din tonul lui Levi era clar că vorbeşte serios. în plus, lucrau împreună de mult timp.

- Am priceput, zise Jina. Ea nu-i cunoştea suficient, cît să aibă încredere în ei. Merse în spatele lor după ce au pornit în altă direcţie, de parcă ei nu aveau nici o treabă cu zidul acela, decît că s-au distrat puţin pe seama ei şi au o văzut-o murdară – din nou.

Misiune îndeplinită.

- îi urăsc. îi urăsc pe toţi.

Aceasta deveni mantra ei în următoarele săptămîni. Era atît de obosită, iar zilele treceau una după alta atît de rapid, încît de multe ori nici nu ştia ce zi a săptămînii este. Aşa se explică de ce într-o duminică s-a trezit în parcare, aşteptînd duba care-i ducea la antrenamente; de-abia după ce s-a uitat pe ecranul telefonului a realizat de ce era singură în parcare. Se duse imediat acasă, iar aici căzu practic pe pat, cu faţa în jos, dormi pînă la prînz şi se trezi doar cînd o sună mama ei, care o certa pentru că nu a sunat-o.

- Mamă, zise ea adormită. Ţi-am lăsat un mesaj privat pe pagina de Facebook, ca să te anunţ că sînt bine.

- Asta a fost acum *două săptămîni*! Iar eu ţi-am răspuns acum trei zile şi uite că nici acum nu l-ai citit.

- Of, exclamă ea căscînd. încercă să se ridice, dar efortul era prea mare, aşa că renunţă. Am fost prea ocupată, ca să mai deschid Facebook-uL Azi dimineaţă m-am trezit şi am plecat la slujbă, iar cînd am văzut că nu apare nimeni, mi-am dat seama că e duminică. M-am întors acasă şi m-am culcat la loc.

Brusc mama ei trecu pe modul Matern.

- Dar cîte ore munceşti, dacă nu ai timp să dormi? Nu e sănătos să te privezi de somn. Mănînci?

- Mănînc, răspunse ea, deşi nu-şi mai amintea ce a mîncat aseară la cină, dar nici *dacă* a luat cina. Parcă mîncase: facea deja multe lucruri ca şi cînd era pe pilot automat, aşa că spera că mănîncă regulat. Oricum, îşi aminti că a luat micul dejun.

- *Ce* mănînci?

- Azi dimineaţă am luat cu mine şi am mîncat în maşină patru tarte mici cu spanac şi bacon. Eram aşa de stresată, că nici nu mi-am dat seama că e duminică şi puteam să stau la masă, unde să mănînc cu furculiţa, ca oamenii. La fel puteam să dorm pînă mai tîrziu. Cel mai mult o deranja lipsa somnului, nu neapărat nemincatul. Mîncare avea destulă.

- Ai nevoie de o vacanţă.

Acesta era adevărul, dar...

- Nu se poate, pînă cînd nu vom termina.

- Nu te-am văzut de nouă luni. Cît mai durează aceste antrenamente?

Nouă luni? Nu se poate. Plecase acasă de Crăciun, iar acum era...se uită pe ecranul mobilului. *Septembrie.* Fir-ar, cum s-a întîmplat? în iunie a început pregătirile şi deja trecuseră trei luni.

- Programul de pregătire durează şase luni, zise ea, dar se poate prelungi, dacă apar tehnologii sau programe noi. Totul era adevărat, mai puţin partea cu şase luni. De-abia aştepta perioada de învăţare pe computer, cînd va afla mai multe despre drone şi îşi va pune în valoare abilităţile, fiindcă atunci va scăpa de torturile fizice, numite pregătire fizică. Adevărul era că instruirea fizică va dura exact cît era nevoie, fiindcă nici unul din ei nu putea fi scos pe teren pînă ce nu era gata.

- Nu ai putea să-ţi iei cîteva zile de vacanţă cînd se va naşte copilul lui Jordan şi Emily? Toţi vrem să fii şi tu aici, cu noi.

- Mă îndoiesc, spuse Jina, tăcind rapid calcule în minte. în noiembrie se va naşte nu? Atunci voi fi tot la pregătire fizică.

- Dar ai şi tu dreptul la o vacanţă. în mod sigur vei putea recupera instruirea după ce te întorci. Aşa era mama ei; familia este pe primul loc, orice s-ar întîmpla şi cu asta insista fără încetare.

- Mai mult ca sigur că mi-aş pierde slujba, zise Jina. Pe perioada instruirii nu este permisă nici o vacanţă, cu excepţia unui deces în familie, dar mai bine să nu discutăm.

- Nu e drept.

- Ştiam condiţiile cînd am acceptat. Vrei să renunţ? Toată familia ştia că nimic nu era mai cumplit pentru ea, decit să abandoneze un ţel pe care şi l-a stabilit în viaţă.

- Nu vreau, doar că aş dori să te văd mai mult decît o dată pe an. Poate să venim noi la tine, dacă tu nu poţi să vii aici.

- Ar fi grozav, se entuziasmă lina, deşi era puţin panicată la gîndul că părinţii ei vor vedea în ce situaţie cumplită ajunge acasă în fiecare seară. Nu avea cum să-i convingă că transpiraţia, murdăria şi vînătăile sînt rezultatul unei instruiri pe computer. Să ţii minte doar că am o singură zi liberă şi că sînt la antrenamente zece ore pe zi. Tu şi tata aţi fi singuri cea mai mare parte a timpului, iar în această perioadă aţi avea ocazia să vizitaţi muzeele şi clădirile istorice. îşi dorea să îi revadă, oricare ar fi fost starea în care se afla. Va trebui să-i întrebe pe colegii căsătoriţi cum pun problema în familie. Doar nu se putea ţine totul secret, ar fi fost imposibil, mai ales cînd echipa era plecată pe teren, săptămîni la rînd.

- Nu ştiu, ezită mama ei pe un ton care sugera că nu aveau de gînd să bată la uşa ei prea curînd. Precis eşti fericită cu o slujbă care îţi ocupă atît de mult timp?

- Este foarte interesant ce fac, spuse Jina. E ceva intens, dar am multe de învăţat. Chiar dacă nu voi rămîne în aces loc mai mult de cîţiva ani, voi aprecia mereu instruirea. Era adevărat ce spune şi cu fiecare zi i se întărea convingerea. îi plăcea să lucreze cu drona – în fine, cu stimulatorul de dronă. Nimeni nu văzuse pînă acum una reală. Ea nu mai avea răbdare. Deşi în prima zi ar fi jurat că ultimul lucru pe care-l doreşte era să fie transferată la echipa de operaţiuni speciale şi, cu toate că detesta fiecare clipă din pregătirea fizică...începuse să se familiarizeze cu toate.

Fir-ar să fie.Capitolul 5

Au luat o pauză pentru hidratare. Era foarte important pentru ei să bea multă apă, aşa că se opreau poate mai mult decît considera ea necesar. Jina se tolăni pe iarbă şi desfăcu sticla, apoi bău cu nesaţ mai bine de jumătate din ea. Levi se aşeză lingă ea şi zise:

- întinde mina.

Ea se opri cu sticla la gură şi il privi pieziş.

- De ce? îl întrebă ea pe ton de ceartă. Mai trecuse prin aşa ceva în trecut. Doi fraţi au învăţat-o să nu aibă încredere niciodată că i se va pune în mînă ceva ce-şi doreşte; mai totdeauna fusese vorba de ceva dezgustător, cum ar fi un şoarece mort sau caca de plastic. Cu totul memorabilă a fost o dată cînd caca nu era din plastic. Atît Jordan, cît şi Taz au păţit-o. Aceste amintiri i-au rămas adînc impregnate, aşa încît atenţia pe care i-o acorda Levi o avertiza, iar asta nu-i plăcea deloc. Privirea lui era rece şi exasperată.

- Chiar pui la îndoială fiecare ordin primit de la mine?

Tonul lui o avertiza. Trebuia să aibă încredere în toţi membrii
echipei, fiindcă era un element vital. Dacă te îndoieşi asupra vreunui coechipier într-o acţiune, cineva poate să moară.

- O să-mi pui în mînă un şobolan?

Băieţii din jurul lor au început să glumească, dar ea nu-i lua în seamă. Niciodată să nu-ţi iei ochii de pe inamic, deşi poate că Levi nu era chiar inamicul ei, aşa cum nu-i era nici prieten. Această filozofie a ei i-a prins bine.

Levi nu găsea situaţia amuzantă.

- Eu nu-mi pierd timpul cu nimicuri copilăreşti.

Nici cu altceva, cit de cît asemănător cu simţul umorului. Reticentă şi pregătită să-şi retragă mina de cum ar da de blană sau de ceva lipicios, Jina întinse mîna. Cu palma în jos.

El îşi exprimă frustrarea cu un mormăit agasat, îi apucă mîna şi o întoarse cu palma în sus. Senzaţia produsă de mîna lui aspră şi caldă a fost foarte puternică. îi aşeză în palmă ceva metalic, apoi îi dădu drumul la mină. Ea răsuflă uşurată, mental. Slavă cerului că era metal, cu toate că nu şi l-a imaginat că va pierde vremea cu vreun şoarece mort.

Privi obiectul şi remarcă asemănarea cu o grenadă M67, simţindu-se mîndră şi uimită de această performanţă. Totuşi, avea în palmă o husă verde, militară. în ea era o busolă.

- O busolă, zise ea. Ce-mi trebuie mie o busolă? Am telefon. Mobilul meu are ceva în interior, care-mi vorbeşte şi-mi spune cînd şi în ce direcţie să plec. Nu am nevoie de nici o afurisită de busolă. Computerele; cu ele era ea obişnuită. Busola era... ceva rudimentar. Lasă-l pe Columb, dar şi pe ceilalţi cîteva mii, care au străbătut oceanele cu nimic altceva decît o busolă şi un compas.

începu să fredoneze o melodie care conţinea versuri pe exact această temă. Cei din jur au început să rîdă de ea, fiindcă nu cinta bine. Levi nu schiţă nici un zîmbet, ba chiar o luă peste picior.

- Ai nevoie de afurisita de busolă cînd lipseşte semnalul de telefonie mobilă, sau cînd eşti silită să-ţi scoţi bateria din telefon, ca să nu fii reperată.

- Ce voi face eu, ca să am nevoie de busolă? Acesta era punctul nevralgic care o alarma.

- Nu se ştie niciodată, interveni Vînătorul. Nu ştii niciodată unde vei fi trimisă. Fiecare din noi are busolă.

în regulă, ajunge. I se părea totul nepotrivit; activitatea ei alături de echipă avea legătură cu tehnologia. Faptul că era obligată să se bazeze pe o busolă, ca să ajungă undeva unde era aşteptată însemna pentru ea că situaţia se complicase prea mult - iar ea spera să nu se ajungă vreodată aici. Nu era pregătită să se descurce în infern, cu busolă sau fără.

- Vei învăţa să te orientezi cu ajutorul busolei, spuse Levi, parcă ghicindu-i gîndurile. Apoi eu voi intra în pădure, îţi voi transmite coordonatele şi tu va trebui să mă găseşti.

- Nici nu ştii cît de fericită sînt, mormăi ea. Şi, dacă nu te găsesc, rămîi pierdut?

- Nu, dar o să-ţi iasă pe nas instruirea.

Mă rog, a meritat să spere că Levi se va pierde definitiv.

De ani buni nu mai folosise o busolă. Deschise capacul husei şi o examină pe cea din mina ei. Era un instrument special, nu ca acelea pe care le cumperi de la supermarket. Avea un cadran rotativ, marcat pentru 360 grade, un ac central, linii meridiane - era sofisticat.

- Ai folosit vreodată aşa ceva? o întrebă Levi pe un ton resemnat, ca şi cînd ar fi aşteptat un răspuns negativ.

- Sigur că da. Am făcut parte din grupul Cercetaşelor. Minţea. însă ambii ei fraţi fuseseră Cercetaşi şi li s-a părut extrem de distractiv să o ia cu ei prin păduri, să-i ofere coordonatele casei, apoi să fugă şi să o lase singură acolo. Măcar şi-au dat silinţa

să o înveţe cîte ceva despre orientarea cu ajutorul busolei, cu toate că de cîteva ori s-a salvat exclusiv prin propriul simţ al orientării, care funcţiona perfect.

Din nou se simţi privită cu acei ochi reci.

- în dosarul tău nu era menţionat nimic despre Cercetase.

- De ce ar fi trebuit să fie? Mi-am trecut acolo toate competenţele tehnice, fără să menţionez activităţile extracuriculare din copilărie.

- Nu m-am referit la cererea ta.

Oh, da, s-a referit la *dosarul* ei. Mda. Desigur, toţi aplicanţii fuseseră investigaţi; ar fi trebuit să-şi dea seama şi singură. în loc să continuie să-l aburească, preferă să-l întrebe:

- Ai o hartă?

El scoase din buzunarul lateral al pantalonilor speciali o hartă şi i-o dădu. Ea examină harta; era una detaliată, topografică, pe care erau trecute toate declinaţiile magnetice şi marcajele longitudinilor/latitudinilor.

- Ajută-mă puţin, spuse ea. A trecut ceva vreme.

El se lăsă pe un genunchi, în dreapta ei, ea facu la fel, dar păstră harta pe pulpa dreaptă. O busolă bună poate mai mult decît să indice nordul magnetic, care oricum nu era nordul adevărat. Cu busola şi o hartă bună ar fi trebuit să se poată orienta spre un loc anume.

Levi i-a dat cîteva indicaţii scurte, aplecîndu-se uşor spre ea. O urmărea dacă este atentă şi la un moment dat era atît de aproape de ea, încît îi simţea pieptul puternic lipit de umărul ei. Practic îi percepea bătăile inimii, ritmic, constant.

Pur şi simplu o avalanşă de informaţii îi copleşea simţurile: mirosul de transpiraţie bărbătească şi praf; aroma de mosc a pielii lui amestecată cu cea de praf de puşcă de la exerciţiile de tragere anterioare; dogoarea trupului lui, toate îi dezmierdau pielea mai mult decît razele soarelui. Momentul era prea intens, prea intim, mai ales că îi percepea bătăile inimii. O cuprinse ameţeala de la furtuna de hormoni masculini, după care trase adine aer în piept şi se detaşă de percepţiile senzoriale, ca să se concentreze pe ce spune el.

O puse să stabilească un traseu spre un punct pe care îl vede, iar ea alese locul de instrucţie fizică, la vreo cîteva sute de metri depărtare. îşi aminti cîte ceva din cîte au învăţat-o fraţii ei, astfel trecu testul.

- Poate chiar ai fost cercetaşă, comentă el, cu ochii închişi pe jumătate, fiindcă îl orbea soarele.

- Am minţit, zise ea nonşalant. Fraţii mei au fost Cercetaşi şi ei m-au învăţat.

El se frecă pe frunte.

- Mai alege un traseu.

Ar fi putut să scurteze perioada de instruire, iar ei i-ar fi fost mai greu să-şi îndeplinească sarcinile, dar nu a făcut asta. Jina era conştientă de faptul că el nu o voia acolo – îi dădea de înţeles asta în fiecare zi, într-o mie şi unul de moduri – însă nu-l putea acuza că nu-i oferă o pregătire adecvată. Ar fi fost mult mai rapid, dacă ar fi luat-o mai uşurel, ar fi scăpat de ea mai repede, doar că el nu a făcut asta. Jina trebuia să recunoască respectul pur pentru tăria lui de caracter pe care o emana ori de cîte ori urla la ea să grăbească pasul, să alerge mai mult, să-şi păstreze voinţa şi să

persevereze. Dacă îi va ieşi pe nas instruirea, după cum a spus el, nu va fi vina lui.

în timp ce ea îşi stabilea un nou traseu, el şi Bum s-au retras de-o parte, probabil ca să decidă dacă o vor căuta, în caz că se va rătăci.

După ce i-a verificat rezultatele, a dat din cap:

- Bine, hai să trecem la treabă. Ai o limită de timp, adăugă el şi se uită la ceasul de mînă. Va trebui să mă găseşti la timp, apoi vom pleca toţi de aici pînă se înnoptează. Dacă eşti înceată, vom repeta acest exerciţiu, pînă ce vei face totul bine.

- în seara asta? întrebă ea îngrozită, fiindcă deja era tîrziu şi nu-i surîdea ideea să alerge prin pădure noaptea. Se mai gîndea şi la şerpii care mişunau, iar pe întuneric putea să calce pe unul. Nu putea să recunoască direct, dar avea probleme cu întunericul. Acum putea să doarmă pe întuneric, dar în adolescenţă a avut nevoie de o lumină de veghe, pentru care a îndurat destule ironii şi porecle. Ştia că acum va avea asupra ei o lanternă, dar totuşi.

El părea că îşi pierde răbdarea.

- Nu în seara asta. Păru îngîndurat şi adăugă: Nu acum. Poate vom încerca un exerciţiu de noapte altcîndva.

Mai bine şi-ar fi ţinut gura închisă.

Unul dintre instructori veni la volanul unui vehicul de teren. Levi merse la el, iar ea se uită spre ei cum pleacă.

- Mai avem apă? întrebă ea unul din băieţi şi se îndreptă spre răcitorul care de obicei era ticsit cu gheaţă şi sticle cu apă. în mod normal rezervele de apă erau înnoite la fiecare oră, dar cu noul program,

instruirea trebuia deja încheiată, aşa că mai era destulă apă.
Bău încă o sticlă şi rămase sub căldura dogoritoare. Erau zile cînd, oricîtă apă ar fi băut, tot nu i se părea suficientă şi asta era dijn cauza umezelii excesive din atmosferă.
Aştepta instrucţiunile lui Levi şi stătea cu harta şi busola în mîini, facînd calcule.
- Nu uita să iei cu tine o lanternă, îi zise Voodoo ironic.
Asta însemna că, după părerea lui, ea nu-l va putea localiza
pe Levi şi nu se va întoarce pînă se înnopta.
- Bună idee, zise ea şi dădu din cap.
Minutele treceau, iar ea deveni din ce în ce mai îngrijorată. Cu cît se îndepărta mai mult Levi, cu atît mai mult timp îi va lua ei să-l localizeze, apoi să ajungă Ia el şi să revină împreună. Soarele se apropia de punctul de apus. Doar nu avea de gînd să o saboteze, nu?
De îndată ce îi veni în gînd această idee, ea şi Bum au primit un mesaj text, cu coordonatele lui Levi.
Instinctul o îndemna să se grăbească, însă ea îl alungă; deocamdată era foarte important să fie cît mai exactă. Luă harta topografică şi îi găsi locaţia, apoi mai verifică o dată.
Studie harta şi luă busola, apoi marcă două trasee. Omul era diabolic. Drumul cel mai direct, conform hărţii, era şi cel mai dificil, cu nişte pante abrupte de urcat, vegetaţie deasă şi un piriu, care putea fi traversat mai greu sau mai uşor. Traseul mai lung ocolea cele mai multe astfel de dificultăţi, deşi afurisitul de pîrîu tot îi stătea în cale.

Nu i-a rugat nici pe Bum, nici pe Şarpe, doi dintre băieţii prietenoşi, să-i verifice rezultatele. Se va descurca singură, sau va pierde. împături harta şi o puse în buzunarul de pe coapsă, îşi luă rucsacul pe umeri şi porni în pas grăbit. Căldura excesivă o putea răpune foarte repede, dar ea nu-şi permitea luxul risipei de timp.

Se îndepărtă de parcare şi ocoli zona de antrenamente, unde se pregăteau cîţiva băieţi. Preferă să intre printr-o zonă cu vegetaţie înaltă. Cînd trecu de ea, nu observă un şanţ plin cu apă, fiindcă era mascat de nişte buruieni dense. Nu a avut timp să sară, aşa că a păşit direct în apa adîncă pînă la genunchi. I s-au umplut şi ghetele cu apă, evident udîndu-i ciorapii.

- Fir-ar să fie, bombăni ea ţinîndu-se de nişte ramuri mai groase, ca să iasă din canal. S-a rănit în palmă şi a mai înjurat o dată: Plantă nenorocită! A reuşit cu greu să urce pe porţiunea uscată, apoi s-a aşezat, şi-a dat jos ghetele, a vărsat apa din ele, apoi a plecat mai departe.

Peste alte cîteva sute de metri s-a mai oprit o dată, ca să verifice busola şi constată că a mers spre vest suficient. Acum trebuia să se îndrepte spre nord. Conform coordonatelor trimise de Levi, el ar trebui să fie cam la vreo cinci mile distanţă, drept înainte.

Cinci mile. Hai că putea, cu toate că terenul pe ruta aleasă de ea nu era la fel de provocator ca ruta directă. Acum două luni nu ar fi putut să străbată aceste cinci mile, mai ales cu viteza necesară, doar că aşa a fost în trecut. Momentul prezent era diferit şi femeia din ea putea scoate un răget puternic, de fiară.

După aceea intră în pădure, de unde îşi procură, cu ajutorul briceagului un băţ gros, pe care se putea sprijini cînd merge, dar care o putea ajuta şi împotriva şerpilor. Mai bău nişte apă şi simţi transpiraţia scurgîndu-i-se şiroaie pe corp. Apoi porni mai departe. Roiuri de ţînţari zburau haotic în jurul ei. Unul îi intră în nas şi ea se opri înfuriată, ca să-l scoată de acolo, aşa că suflă puternic, pînă ce nasul rămase curat. Doamne, bine că băieţii nu au văzut faza cu ţînţarul, că i-ar fi schimbat porecla din Iubito în Ţînţarul.

Mai avea ceva de mers şi mai avea o problemă. Ghetele ude şi şosetele îmbibate cu apă îi afectau pielea picioarelor. Deja simţea băşici formate şi sparte, din cauză că ghetele erau mult prea mari şi picioarele îi înotau în încălţăminte. îşi facu un scurt inventar al rucascului şi constată că nu a luat cu ea bana- daje adezive. Oricum nu i-ar fi stat lipite pe piele, la cît de ude îi erau picioarele.

Nu putea decît să meargă mai departe. Se căţăra pe stînci colţuroase, se strecura prin desişul unor tufişuri ciudate, traversat de cîte un copac doborit la pămînt. Să se întoarcă ar fi însemnat că nu şi-a îndeplinit misiunea şi avea îndoieli că va mai primi o a doua şansă. Trebuia să-l localizeze pe Levi; de-abia după acea se putea ocupa de picioare.

Fir-ar să fie; fiecare băşică o ardea şi-i înteţea durerea. S-ar fi oprit atît cît să aibă răgazul să-şi scoată şosetele, doar că risca să facă şi alte băşici, pe lîngă cele deja existente.Consultă din nou busola cu atenţie şi bău nişte apă. Terminase deja două sticle şi mai avea două. Sudoarea devenise insuportabilă:

şuviţe de păr i se lipiseră de ceafa, iar hainele erau ude, ca şi picioarele. O usturau şi ochii de la sarea din transpiraţie şi ar fi dat orice să treacă mai repede peste aceste momente.

Se mai folosea de băţ, ca să poată urca, se mai uita pe telefon, ca să calculeze cit de repede avansa, în ciuda durerilor cumplite provocate de băşici. Va ajunge la Levi în timp util, iar amîndoi se vor întoarce pînă la noapte. Nu ştia cum va mai reuşi să parcurgă înapoi cele cinci mile, dar de asta se va ocupa după ce îl va găsi.

Ultimele trei sferturi de drum au fost cele mai dificile. Terenul accidentat se prezenta ca o pădure pe un deal abrupt, unde stînci uriaşe şi buşteni căzuţi îi îngreunau avansarea. Nu era prea amuzant nici să te caţeri pe stînci, fiindcă dacă un şarpe voia să stea la soare undeva, sigur el îşi alegea un bolovan. Mai rău, chiar, aluneca pe cîte o bucată de muşchi şi se temea că o să cadă pînă în vale. în afară de un cot zgîriat şi o rană uşoară la o mină, a scăpat relativ uşor.

Ajunsă sus, terenul se domoli iar. Verifică busola, să vadă unde se află, schimbă direcţia uşor spre stingă şi peste nici zece minute ajunse la Levi. Acesta şedea pe un bolovan uriaş şi balansa în mînă o sticlă de apă, iar în cealaltă mînă ţinea ea o carte. Nu citea; o văzu cînd s-a apropiat.

- Ce citeşti? îl întrebă ea foarte jovial, ca şi cînd nu şi-ar fi dat sufletul ca să ajungă aici sus, la el.

- Şchiopătezi, remarcă el scurt, în loc să-i răspundă.

Oare de ce fiecare comentariu al lui i se părea mai degrabă o critică? încercă să nu se dea de gol.

- Băşici. M-am udat rău la picioare. Hai, să mergem, trebuie să ajungem jos pînă se înserează. Regula ta.

în loc să se ridice, el îşi scoase mobilul din buzunar şi trimise un mesaj.

Jina îl privea furioasă. Acum el o sabota, întirziind intenţionat?

- Dacă întîrziem, va fi din cauza ta, spuse ea tăios. Ori eu plec şi tu poţi să rămîi aici. Eu te-am găsit. Dacă reuşesc să ajung pină se întunecă, înseamnă că mi-am îndeplinit misiunea, fie că vei fi cu mine, fie că nu. După ce îşi luă băţul cu care se ajuta la urcat, se întoarse, grăbită să nu piardă timp.

- Stai jos şi scoate-ţi ghetele, ii comandă el. I-am trimis mesaj lui Bum să vină să ne ia de aici.

- Cum? Nu! zise ea şi strînse băţul, ca şi cînd se pregătea să-l lovească. Te-am găsit. Pot să ajung înapoi pînă seara. Nu-ţi voi permite să-mi pui beţe în roate cu...

- Las-o mai moale, o întrerupse el, sfredelind-o cu privirea. Nu am spus că de aici ne vom întoarce pe jos; am spus că trebuie să mă găseşti destul de repede, încît să ne ajungă timp pentru întoarcere. M-ai găsit. Aranjasem deja cu Bum să ne ia de aici, deşi nu poate să ajungă chiar în acest loc. Va trebui să parcurgem pe jos cîteva mile, aşa că trebuie să vedem ce ai la picior. Dă-ţi naibii jos ghetele şi şosetele.

îi venea să-l strîngă de gît. Se gindea serios la asta, doar că el ar fi pus-o la pămînt atît de uşor, încît ar fi umilit-o. Era extrem de strersată şi simţul raţiunii o îndemna să se calmeze, însă se simţea atît de tulburată, încît aproape o podideau lacrimile. Odată ajunsă acasă, de cîteva ori a dat friu liber emoţiilor,

dar nici vorbă să plîngă în faţa băieţilor, cu atît mai puţin acum, cu Levi.

- Nu are nici un rost, se strîmbă şi refuză cu încăpăţînare. Nu am la mine trusa de prim ajutor.

- Poate nu eşti tu pregătită, replică el scurt, dar eu sînt. Scoase din buzunarul de la genunchi o trusă galbenă. Şi ea avea una exact la fel...în maşină. Nu lua cu ea nimic de care ştia că nu are nevoie, aşa că nu a luat-o din maşină. Sigur, la plecare nu şi-a imaginat că se va tîti printr-un canal plin cu noroi. Totuşi, l.evi avea felul lui de a-i dovedi că s-a înşelat.

O usturau picioarele şi cîteva bandaje ar ajuta-o să nu sufere mai mult. Se aşeză pe un bolovan şi desfăcu şireturile primei ghete. îşi scoase şoseta udă leoarcă, apoi continuă cu cealaltă şi îşi examină băşicile de la ambele cîlcîie, precum şi pe cele de la degetele mici. *La naiba.* Cîteva zile vor durea cumplit. întinse mîna să ia trusa, însă Levi se lăsă pe genunchi în faţa ei şi îi luă piciorul drept, pe care şi-l puse pe genunchi.

Rămasă fără cuvinte, începu să se bîlbîie şi scoase cu greu:

- Cum? Stai! Şi eu pot să fac asta! Nu au fost chiar toate cuvintele, însă acestea erau singurele coerente. încercă să-şi retragă piciorul, dar el încleştă degetele puternice pe glezna ei fină şi o opri. Ridică privirea dură şi zise:

- Lasă-mă pe mine.

Vocea lui îi făcu inima să bată nebuneşte. îi urmărea mîna masivă şi simţea căldura ei pătrunzîndu-i prin piele. Era un bărbat atît de puternic şi musculos, încît se simţea copleşită de el, de parcă ar

fi răsturnat-o pe spate – *Upsl* Alungă rapid această imagine, însă intensitatea gîndului o făcu să tresară.

Iarăşi privirea lui o tăia. Ochii aceia negri parcă vorbeau.

- Stai liniştită, îi zise totuşi, iar inflexiunile subtile din tonul lui erau greu de descifrat, încă chiar şi aşa tot au pătruns-o pînă în măduva oaselor şi au ţintuit-o pe loc.

Levi se uita la piciorul delicat pe care-l ţinea în mînă, dar se concentra să nu-şi trădeze reacţia. Era doar un picior, ce naiba – piciorul unei tinere, cu unghiile date cu lac roz, decorat cu o linie diagonală, sclipitoare. Un simplu picior. Adevărul crud rămînea literalmente, în sensul că l-ar fi excitat mai puţin o femeie complet goală, decît momentul prezent, cind ţine în mînă piciorul desculţ al Iubitei. îi atingea pielea. Nu pielea pe care ar fi preferat să o atingă, dar tot pielea ei.

Pielea aceasta avea nevoie urgentă de ajutor. Băşicile de la călciie se spărseseră şi se puteau infecta foarte uşor.

- Cum te-ai udat la picioare? o întrebă şi desfăcu trusa, de unde scoase un tub cu cremă cu antibiotic.

- într-un şanţ de scurgere. Nu l-am văzut decît cînd am călcat în el.

El dădu din cap scurt. Oricine poate să o păţească. Şi el s-a udat la picioare de multe ori, cîteodată intenţionat. Trebuie să plănuieşti totul, fiindcă să ai picioarele uscate este esenţial. Toţi ceilalţi erau foşti militari, mai puţin ea. Lor li s-a inoculat că este absolut esenţial să nu te uzi la

picioare, însă el a omis să o instruiască şi pe ea în acest sens. Băşicile acelea erau din vina lui.

- Ar fi trebuit să-ţi spun că e bine să ai la tine mereu ciorapi de rezervă, îi explică el uşor stînjenit. Ducea constant o bătălie cu sine cînd se afla aproape de ea, iar calea cea mai uşoară de a se detaşa era să facă pe ticălosul. Acum totuşi, o atingea, la fel cum a facut-o cînd a prins-o în cădere, chiar cînd ea dăduse drumul la sfoară. Cu fiecare zi îi era din ce în ce mai greu să păstreze distanţa. Trupul lui nu avea nimic ieşit din comun; scula i se ridica în direcţia ei aşa cum un copoi se repede cu capul spre o prepeliţă împuşcată. în plus, nu era genul de bărbat care să-şi refuze scula.

Ea arăta ca o pisică încodată care ar fi sărit la primul lătrat al lui, sau dacă i-ar fi făcut avansuri, aşa că trebuia să o ia cu binişorul. Era mai important să-i îngrijească picioarele, decît să stea la distanţă.

- Vina mea, zise el calm, că nu m-am gîndit. Dar pe viitor să iei cu tine două sau trei perechi de şosete atunci cînd ieşi pe teren – şi o trusă de prim ajutor, adăugă el în timp ce îi aplica puţină cremă pe băşica spartă de la călcîiul drept.

- Chiar mă întrebam cînd o să ajungi la asta, mormăi ea.

Cu mişcări sigure îi bandajă călcîiul, apoi se ocupă de băşicile de pe degete. îi bandajă degetele două cîte două, singurul care scăpase fără băşică era degetul mare.

La piciorul stîng avea băşici pe toate degetele.

- Dacă eşti în junglă şi nu ai grijă de picioarele tale, poţi să te alegi cu ciuperca junglei şi asta e cumplit. în timp ce o bandaja, îi povestea cum nu s-a

îngrijit de picioare odată şi, din cauza umezelii acumulate, a stat la infirmerie şase zile, iar echipa a continuat fără el. Deşi vorbea, undeva, într-un colţişor al creierului se cuibărea întrebarea cum ar fi dacă s-ar insinua între pulpele ei şi ar pune-o pe spate, chiar acolo, pe un bolovan. Deja ţinea un picior al ei în mînă şi nu trebuia decît să-l împingă uşor în lateral, să se ridice şi gata, ajungea la ţintă.

îi simţea glezna tresăltînd uşor, parcă de emoţie. Cînd îşi ridică şi el privirea, o văzu îmbujorată, iar la baza gîtului fin, îi observă vena pulsînd intens. îşi coborî privirea instinctiv şi dădu peste cele două puncte gemene obraznic profilîndu-se de sub tricou; automat începu să saliveze ca un adolescent naiv. Şi-ar fi lipit gura pe sfîrcurile ei. Şi-ar fi lipit gura pe ea, punct, mîinile ar fi vrut să o simtă, să o aşeze sub el.

Drăcie.

încleştă dinţii şi continuă să o bandajeze. Apoi, ca să-şi facă de lucru, se aşeză lingă ea, îi luă ghetele şi verifică interiorul, să se asigure că nu sînt asperităţi. Evident, avea o piele foarte sensibilă, dacă a făcut băşici atît de repede. în ghete nu se simţeau cusături aspre sau denivelări. Se uită încruntat spre şosete şi remarcă aspectul lor ciudat, parcă ar fi fost pline. O întoarse pe dos pe prima şi imediat din ea căzură bucăţi de spumă.

- Ce naiba e asta?
- Spumă, zise ea şi adună repede bucăţile, pe care le ascunse în buzunar.
- Asta văd şi eu, dar de ce ai pus-o în şosete?
- Ca să nu-mi tot scape ghetele din picioare şi să nu-mi facă băşici. Se uită urit la el şi adăugă: Nu are acelaşi efect cînd se udă totul.

Spre surprinderea lui, femeia asta îi apăsa pe butoane pe care nici nu ştia că le are.

- De ce naiba nu-ţi cumperi ghete pe măsura ta? întrebă el. Limbajul lui colorat nu păru să o surprindă, mai ales că de cînd era cu ei le-a auzit toate perlele. Doar că acum apropierea ei ii readusese acel gînd pervers Ea se întoarse brusc spre el şi-l săgetă cu ochii aceia albaştri, momentan cuprinşi de flăcările furiei:

- Fiindcă nenorociţii nu fac ghete de genul acesta pentru măsura mea. Am căutat de am înnebunit şi degeaba. Am nevoie de un calapod mai îngust, cu ştaiful mai strimt. Am găsit doar măsura medie.

Pentru el păreau ghete de copil, în comparaţie cu măsura lui enormă. Din nou se simţea vinovat pentru că ar fi trebuit să-şi imagineze că nu avea cum să găsească ghete pe măsura ei – totuşi, la naiba, ar fi putut să întrebe.

- Cum naiba ai reuşit să alergi? Fiindcă ea chiar alergase. Dacă la început nu a putut să facă faţă ritmului impus de ei, acum ajunsese să alerge cot la cot cu băieţii.

- Cu asta şi cu un rînd de branţuri, zise ea şi arătă spre spumă. Metoda e cam primitivă, dar a funcţionat. Mi-am pus spumă de jur împrejurul călcîielor. Cred că va trebui să-mi pun şi peste degete.

- Nu, mai bine o să-ţi căutăm ghete care îţi vin bine. Pe astea de unde le-ai cumpărat?

- De la mall.

El bombăni ceva care semăna cu o înjurătură.

- Nu ţi-a dat prin minte niciodată să ne întrebi pe noi unde poţi să găseşti măsura ta?

Cu maxim curaj, ea îl înfruntă din nou. Stătea atît de aproape de el, încît practic îi atingea pieptul cu capul. După părerea lui, femeia avea tupeu; niciunul din băieţi nu ar fi avut curaj să-l înfrunte, dar ea nici că ezită. Asta poate pentru că şi-a dat seama că sub nici o formă nu i-ar fi făcut ei vreun rău. Obiceiul ei era să se repeadă la oricare din băieţii care nu se dădeau în vînt după ea.

- în primul rînd, voi plecaseţi cu toţii, iar eu aveam nevoie de ele rapid. Nu puteam să alerg în pantofi de sport, cu tot nisipul care-mi intra în ei. Apoi la sfîrşitul fiecărei zile eram mult prea obosită, aşa că mergeam acasă, mîncam un sandviş, îmi făceam un duş, apoi mă culcam. Am găsit repede ce mi-a trebuit.

- Bine, zise el, decis să nu mai continuie discuţia în contradictoriu. O să încerc să-ţi găsesc eu ghete potrivite. în viitor, spune-mi mie dacă ai probleme. Nu pot să-ţi citesc gindurile.

- Bine, domnule, spuse ea scurt, iar el răsuflă prelung, se frecă la tîmplă şi spuse:

- Nu ştiu dacă am făcut bine că ţi-am bandajat picioarele, mai ales că trebuie să pui şi şosetele ude, dar aş putea să te duc în braţe pînă la bază. Bum va ajunge şi el curînd.

în loc să pară impresionată de oferta lui, ea începu să-şi tragă şosetele pe fiecare picior, după care încălţă ghetele şi îi zise:

- Nu mi-e foarte bine, dar pot să merg. E mai comod acum. Mulţumesc, adăugă pe un ton morocănos.

Poate era mai bine că nu o duce în braţe; i-ar fi plăcut să-i simtă pielea în palme. Mai bine să rămînă o

relaţie aşa cum era pentru moment, adică ea nervoasă şi cu limba ascuţită, iar el păstrînd distanţa, care-i asigura reprimarea oricăror impulsuri primitive, care-l îmboldeau să sară pe ea. Doamne, cît şi-ar fi dorit să o pună pe umăr şi să o ducă aşa în pat, sau pe podea, sau, la naiba, chiar liptă de perete.

Aşa ar fi distrus echipa. Chiar dacă se schimbase dinamica grupului, un posibil avans din partea lui ar fi însemnat că toţi băieţii l-ar fi dispreţuit, pentru că o forţase să-şi depăşească limitele. Pentru moment a făcut ce era mai bine atît pentru ea, cît şi pentru echipă, aşa că trebuia să reziste cu această decizie.

Se auzea un motor în depărtare.

- Auzi-l pe Bum, spuse el. Să ne mişcăm

.Capitolul 6

Atunci cînd încerci să atragi coiotul în capcană, trebuie să ai grijă să nu declanşezi alarmele. Coioţii – în cazul de faţă Axei MacNamara – sînt vicleni şi imprevizibili notorii. Joan Kingsley ştia că nu are cum să se apropie de el, aşadar trebuia să vină el la ea. Aici intervenea şi capcana; el nu putea să ştie că ea era implicată în vreun fel. Dacă el ar fi bănuit măcar, nu numai că nu ar fi călcat în capcană, dar era posibil ca şi ea să-şi piardă viaţa.

Uneori se întreba cum de nu a fost deja asasinată, însă lama ascuţită a suferinţei fusese atît de pătrunzătoare, încît acum ei nici nu îi mai păsa. Putea să facă în aşa fel ca moartea ei să pară un accident, iar în acest caz el ar fi controlat „ancheta”. Nu a considerat-o pe ea suspectă, anticipînd că în viitor o va putea şantaja, obligînd-o să coopereze la orice schemă

ar fi inventat el. Ea ştia bine că lui nu-i scapă absolut nimic.

Poate că voia să trăiască, acum, deşi la început, după moartea lui Dexter nu şi-a dorit asta. Nici măcar prezenţa fiului lor nu i-a alinat suferinţa. Era deja matur, nu mai locuia cu ei; deşi îl iubea nespus, el nu mai făcea parte din viaţa lor de zi cu zi, iar ea accepta că aşa va fi de acum încolo. Pentru el voia să trăiască, anticipînd că viitorii nepoţi erau în egală măsură ai lui Dexter şi ai ei.

Pentru asta va trăi. Ca să trăiască, trebuia să se debaraseze de nocivul Axei MacNamara.

Avea un plan, care presupunea că va deplasa cîteva piese de şah fără ca MacNamara să-şi dea seama cine face mutările. în prezent Devan făcea toată treaba, deoarece ea ne trebuia să nu pară deloc implicată. De cînd fusese ucis Dexter, după acţiunile şi resursele lui Devan, ea a tras concluzia că el are origini ruseşti. Nu a dispărut, nici nu s-a protejat, ci a păstrat contactul cu ea, hrănindu-i subtil ideea de răzbunare. El credea că face asta subtil. Joan Kingsley era un politician înnăscut şi putea distinge dar jumătăţile de adevăr, precum şi manipulările sentimentale.

înainte ca Dexter să fie ucis, chiar ea apreciase la Axei MacNamara francheţea. Aceasta era singura lui calitate, aşadar fiind un om direct, el nu putea să recunoască subtilităţile la alţii. Activa în D.C. doar fiindcă aceia care deţin puterea recunoşteau că e benefic să aibă de partea lor un fanatic turbat.

Cu toate acestea, ea va reuşi să-l doboare. Ultimul joc va fi moartea lui, dar înainte de asta, intenţiona să-l înnebunească prin atacuri îndreptate spre ce avea el

mai de preţ: echipele de Operaţiuni Speciale. Cu aceste atacuri îl va aduce în poziţia dorită.

Graeme Burger, un bancher din Africa de Sud, obscur şi uşor de manipulat, era piesa de şah curentă, care urma să fie mutată.

Jocul începuse.

- Băieţi, zise Jina a doua zi, cînd au luat o pauză, şedeau pe pămînt şi gîlgîiau apă. Soarele de septembrie ardea, iar pe cerul albastru nu se vedea nici un nor. Voi cum le spuneţi familiilor despre ceea ce faceţi? Părinţii mei mă tot ameninţă cu o vizită. Nu ii era deloc comod că vizita lor o inoportuna, doar că realitatea era una singură şi trebuia să se acomodeze cu asta.

Bum se scărpină la nas.

- Soţia mea cam ştie, în linii mari. Nu are detalii, însă ştie că pot să fiu chemat în orice moment şi că nu-i pot spune unde înă duc sau cît voi lipsi.

- Idem, zise Şarpele. Nu ai cum să ascunzi, cînd eşti căsătorit. Copiii mei sînt încă prea mici şi nu pun întrebări; ei acceptă ce le spunem noi. Nu ştiu ce le vom spune, cînd vor creşte mai mari; pentru moment cîntăm după ureche.

Levi se lungi şi el pe pămînt, cît era de lung; ştia că e el, fără să se uite. Simţea fiori pe şira spinării şi avea senzaţia că e arsă cu flacăra. întotdeauna ştia exact unde se află el, deşi rareori îşi vorbeau direct. El nu dorea ca ea să fie acolo, iar ea ştia că este foarte important să-i dovedească lui că poate să-şi facă treaba. Poate cel mai bine era să nu-l lase să vadă cît de afectată era, chiar şi numai din mîndrie.

Cîrjă îşi lăsă capul pe spate şi îşi turnă apă pe faţă, apoi se lungi pe spate şi îşi sprijini capul pe braţul îndoit la ceafă.

- I-am spus mamei că lucrez pentru o firmă de automatizări, care mă trimite prin toată lumea.

- Ciudat la el este că nu are diplomă de inginer, iar mama lui a înghiţit scuza lui lamentabilă, comentă Jeleu, chicotind.

Cîrjă ridică din umeri, spunînd cumva că nu există explicaţie pentru ceea ce oamenii aleg să creadă.

- Mama nu ar putea să creadă aşa ceva, comentă Jina şi privi cerul albastru. I-am spus că învăţ un nou program de computer.

- Cît se poate de adevărat, putem spune, zise Şarpe. Doar că ar trebui să fie toţi orbi şi proşti să creadă că noi doar asta facem. Uită-te la tine.

Să se uite la ea? Jina se uită, încruntată. Da, nu era îmbrăcată ca o persoană care lucrează cu computere; ştia cum arată tocilarii, fiindcă ea însăşi semăna foarte mult cu tocilarul în computere. Ar fi trebuit să poarte blugi, un tricou de rocker şi adidaşi, dar ea purta bocanci înalţi, plini de praf, după ce alergase sute de mile, iar pantalonii erau deja transpiraţi, cum era şi tricoul, care fusese cîndva alb.

- Nu mă refer la haine, care se pot schimba. Vorbeam de orele petrecute cu voi, băieţi şi de cit sînt de murdară cînd ajung acasă, cînd nu avem o zi la înot. Slavă cerului pentru zilele de înot; măcar atunci putea să facă un duş înainte să plece acasă.

Vînătorul sforăi şi se lăsă pe spate, sprijinit într-un cot.

- Fata nu are oglindă, le spuse el celorlalţi.

- Ba am. Mă spăl pe dinţi şi mă pieptăn în fiecare dimineaţă.

Cîţiva au izbucnit în rîs. Mai bău şi ea puţină apă, bucurîndu-se de atmosfera prietenească pe care ea şi băieţii o păstrau, cu excepţia lui Levi şi Voodoo. Voodoo nu o plăcea, dar el părea că nu agrează pe nimeni, aşa că nu putea să ia totul prea personal. Levi, totuşi...o privea cu un aer de evaluator rece, aşteptînd-o parcă să facă un pas greşit, după care să-i refuze legitim accesul în cadrul grupului. Ştia că el poate face asta; şefii de echipă au o autonomie aparte, fiindcă este esenţial pentru succesul echipei ca membrii ei să conlucreze uşor. Timp de trei luni s-a străduit din răsputeri să nu-i ofere această scuză. De cite ori avea timp să gîndească logic, ştia că ar trebui mai degrabă să-i ofere această scuză, decît să se dea de ceasul morţii doar ca să facă exact ce i se cere. Nici nu se mai străduia să-şi explice sieşi motivele acestor eforturi.

- Eşti slăbuţă, bronzată şi ai muşchi, explică Jeleu.

Hm. Conform cîntarului, luase cinci kilograme, după ce iniţial scăzuse în greutate. Chiar şi fără acele kilograme acum, hainele îi erau largi, astfel că pantalonii de alergare îi alunecau de pe şolduri şi nu-i mai purta în afara casei. Oricum nu avea timp, nici energie ori interes, ca să meargă la cumpărături. Pentru ghete a făcut un efort, însă ele erau importante. De pe Internet şi-a comandat pantalonii din doc – mai multe perechi. Atît. Poate la anul va mai merge la cumpărături.

Nici înainte nu a fost corpolentă – descrierea care-i tot venea în minte era „normală”. Nici înaltă, nici scundă; nici grasă, nici slabă. Acum se privea în oglindă foarte rar, mai mult cind se spăla pe dinţi şi cînd se pieptăna, însă nu ca să vadă cum îi stau hainele pe ea. La capitolul sîni nu era binecuvintată, iar acum deveniseră aproape inexistenţi, fiindcă pierduse din grăsimea corporală în avantajul muşchilor. Chiar îi plăcea cum arată braţele acum, cu bicepşii şi tricepşii definiţi. în trei luni devenise mai puternică, deşi era mereu obosită la sfîrşitul zilei şi de-abia urca scările pînă la apartament.

- Poate le-aş spune că am făcut multe antrenamente, se gîndea ea. Asta este oricum adevărat.

- Nu te vor crede, au protestat cîţiva. Doar dacă sînt naivi, zise Bum. Nu ai musculatură de sală de forţă şi nu poţi explica bronzul.

La naiba. Părinţii ei nu erau naivi. Doar nu au crescut cinci copii de succes fiind naivi sau creduli. Cu trei luni în urmă Jina nu şi-ar fi dat seama care sînt muşchi modelaţi la sală şi care sînt dobîndiţi prin exerciţii istovitoare, dar acum ştia prea bine. Muşchii de sală sînt pentru expunere; muşchii lucraţi sînt pentru a face efort şi diferenţa este semnificativă.

- Poate nici nu vor veni, spuse ea, cu un aer vinovat pentru că nu dorea să-i vadă. îşi iubea familia şi se vedeau cu toţii de patru sau cinci ori pe an – pînă acum. Poate va merge acasă de Crăciun şi pînă atunci bronzul ei se va fi estompat.

Va trebui să alerge chiar şi în timpul vacanţei, fiindcă depunea eforturi susţinute să-şi păstreze o formă perfectă. Ca şi băieţii, care atunci cînd nu erau

în misiune, făceau antrenamente la sală, ori acasă, pentru a fi mereu pregătiţi.

- Familiile voastre se întîlnesc vreodată cu membrii echipei? întrebă ea curioasă. Poate şi ei erau la fel de obosiţi cînd ajungeau acasă, aşa că nu se mai vedeau cu prietenii.

- Desigur, zise Vinătorul. Ieşim la grătar sau în alte locuri împreună. Bum şi Şarpe au copii, iar soţiile lor merg împreună la diverse activităţi.

Jina se întreba dacă în ultimele luni nu s-au întîlnit la grătar, undeva, fiindcă dacă ar fi avut loc aşa ceva, ea nu a fost invitată. Nu se simţea rău; facea parte din echipa lui Levi, dar nu era încă membru oficial, pentru că nu terminase antrenamentele. Cînd – dacă – va începe să fie luată în misiuni, nici atunci nu ştia dacă o vor include. Insistă, văzîndu-i că au chef de vorbă:

- Cei din familie vă apelează cu poreclele din grup?

- într-un fel, zise Şarpele. Soţia mea îmi spune pe nume, dar ceilalţi din familie îmi spun Şarpe.

- De ce Şarpe? Te tîrăşti pe burtă foarte repede, sau ce? S-a tot întrebat despre porecla fiecăruia dintre ei, dar a fost preocupată mai mult de păstrarea ritmului lor şi de a rămîne în viaţă, aşa că nu i-a întrebat.

Drept răspuns, el arătă spre două cicatrici circulare de pe frunte şi îşi roti ochii spre ele, ca şi cînd le-ar fi putut vedea.

- Te-a muşcat un şarpe? Adevărat? se miră ea. Ce specie?

- Şarpe cu clopoţei. Cred că acum mai trăiesc doar fiindcă nu mi-a inoculat venin. Aproape că am făcut pipi pe mine atunci.

- Probabil că ai fi primit oricum porecla Şarpe, chiar dacă nu făceai parte din echipele speciale, mormăi ea. De ce avem nevoie de porecle? zise ea. Nu-i plăcea deloc „Iubito”, nu i-ar fi plăcut nici dacă ar fi fost iubita cuiva.

- Tehnic, nu avem. După prima lor conversaţie din camionetă, din prima zi, cînd i-a spus cit se poate de clar că este persoana de care oricînd se puteau dispensa, Levi nu i-a mai vorbit direct, ci doar i-a dat ordine. îi auzi vocea din spate şi îi sări inima din piept, iar stomacul începu să-i tresalte nervos. Nu se întoarse cu faţa spre el, ci rămase nemişcată, aşa cum se intimplă unui iepuraş în faţa cobrei. Noi nu sîntem militari, aşa că nu dispunem de protecţia unei structuri militare în spatele nostru. Sîntem civili, oficial neautorizaţi, oricît de ne-oficial autorizaţi sîntem. Sîntem mai în siguranţă, dacă nu ne auzim numele reale pe frecvenţele radio.

îl ascultă şi suspină. Din păcate argumentele lui aveau logică, asta însemnînd că nu se putea descotorosi de „Iubito”. Se îndoia acum că vreunul din ei îi reţinuse numele real.

- Dar tu? îl întrebă ea pe Jeleu. Ce trecut are porecla ta?

- Nimic special, cum ar fi o muşcătură de şarpe. Pur şi simplu îmi plac jeleurile. O privi cu un zîmbet larg, sincer, care-i dădea un aer adolescentin.

încet, încet fiecare din ei i-a povestit de unde s-au trezit cu poreclele. Bum o căpătase după ce a căzut de pe un vehicul şi a aterizat cu o bubuitură puternică.

Voodoo era poreclit aşa fiindcă era din Louisiana, Vînătorul construise demult o capcană din beţe, unde a prins un şoarece, Cîrjă îşi rupsese trei degete de la picior din prima zi de antrenamente, apoi ţopăise în cîrje vreo două săptămîni, iar Levi avea porecla Asul, fiindcă participase cîndva la Campionatele Mondiale de Poker. Nu a cîştigat premiul cel mare, dar a plecat cu vreo două sute de mii în buzunar. Jina era impresionată; nu juca poker, dar – din plictiseală – urmărise un concurs anul trecut, aşadar nu era complet necunoscătoare. Da, parcă îl vedea stînd pe scaun, cu chipul împietrit, la masa de poker, alături de alte chipuri încremenite.

- Porecla ta a venit ca un trofeu, îi zise Şarpelui, zîmbind. E destul de exotic să te muşte un şarpe de frunte. Poreclele celorlalţi sînt plictisitoare, în comparaţie cu a ta.

- Gata cu pauza, o întrerupse Levi. Să ne întoarcem la treabă. Aruncă la coş sticla de apă goală, se ridică în picioare cu o uşurinţă oferită de muşchii coapselor şi abdomenul puternic.

Ha! Şi Jina putea să facă asta...acum. Exersase acasă, ca să nu fie văzută de nimeni, cînd cade pe spate. Ai nevoie de muşchi puternici, ca să te poţi ridica fară sprijin, iar ea îi avea acum. Se ridică. Putea şi ea să facă orice i se comanda; era mult mai încrezătoare decît cu trei luni în urmă.

Peste alte două luni regreta pînă şi *gîndul* acesta.

- Cum? zise ea îngrozită. Parcă nu auzise bine ce i-a spus. Sigur nu. Era cu mult peste capacităţile ei.

- Instruire cu paraşuta, repetă Levi.

- Hmm. Nu. Jina facu cîţiva paşi înapoi, ca şi cînd distanţa dintre ea şi el ar fi ajutat-o; ridicase şi

mîinile, parcă apărîn- du-se de cuvintele lui. Nu pot să fac asta. Nu pot să sar din avion. Este împotriva firii. Doar nebunii fac asta.

-Vrei să renunţi? o întrebă el firesc, infigîndu-şi parcă privirea tăioasă în pieptul ei. Ceilalţi băieţi s-au oprit din activitate, ca să asculte. Voodoo chicotea, dar nici nu se aştepta la altă reacţie din partea lui, nemernicul, aşa că-l ignoră. Nici ceilalţi băieţi nu au luat-o în seamă cînd i-a numit „nebuni”.

- Nu. Rostise cu greu cuvîntul. „Renunţare” era un echivalent cu „Demisie”. Cu toate că în aceste cinci luni lungi se căţărase pe sfori, alergase sute de mile şi sărise peste tot felul de obstacole, nici una nu se asemăna cu săritul din avion. Instinctul de supravieţuire era mult prea puternic pentru asta, iar nevoia de adrenalină devenise mult mai estompată. Oboseala şi durerea de oase deveniseră noul ei normal, dar să sară din avion...nici nu ştia dacă poate.

- Voi încerca, zise totuşi, cu mare îndoială. Ar fi rupt-o la fugă urlînd, pentru că ştia că nu putea să facă acel salt sinucigaş din avion, doar că din stînjeneală rămase pe loc. începuse deja să tremure de groază. Dumnezeu ştia ce se va întîmpla, cînd va fi practic în avion, cu perspectiva plonjonului spre moarte – poate va leşina. Da, ar fi o variantă. Probabil. îl va face să-i ridice de pe podeaua avionului trupul inconştient.

Levi îi aruncase bomba la picioare la sfîrşitul unei zile istovitoare de alergări, instrucţie cu arme mici, ridicat greutăţi, apoi înotat în bazinul de dimensiuni olimpice deţinut de Trupele Speciale – sau mai degrabă al Guvernului.

După ce a mai petrecut vreo două ore cu drona reală, una în miniatură, de dimensiunea unei păsări, echipată cu camere digitale, high definition, cu filmare în infraroşu. Cu ajutorul unui laptop şi al programului care făcea minuni, a reuşit să ducă drona pe ramura de sus a unui copac, să o facă să iasă de după o stîncă, să plonjeze ca un şoim cu acest Tweety, cum îi plăcea să-l numească. Trebuia să aibă grijă ca dispozitivul sofisticat să nu cadă pradă unor prădători versaţi, cel puţin cit era ea de serviciu.

De cîteva ori, după pregătire se oprea cu băieţii la taclale. Nu putea să participe şi la alte întruniri, despre care îi auzea discutînd, pentru că nu a fost invitată. Observase că era exclusă constant, chiar dacă nu îşi dorea asta. Nu avea de gînd să-şi trădeze dezamăgirea.

Cele mai frumoase au fost zilele cu înot, doar că ele nu puteau eclipsa groaza care a cuprins-o de cînd a aflat că va trebui să sară cu paraşuta. Lua cu ea haine de schimb şi se îmbrăca în maşină, după ce ieşea de la duş.

Mai erau şi misiunile nespecificate, cînd se pleca dimineaţa, devreme. Fiind împreună chiar din zorii zilelor, ajunseseră să se înţeleagă din ce în ce mai bine. La bine şi la rău erau uniţi...o echipă. Băieţii glumeau între ei, îşi mai turnau pe cap găleţi cu noroi, mai exact Cîrjă şi Jeleu i-au făcut asta Vînătorului. Apoi s-au uitat la ea, ea i-a privit cu răceală şi le-a spus: „Dacă îndrăzneşte cineva să-mi verse pe cap o găleată cu noroi, acela va trebui să-mi spele părul şi să mi-l usuce cu uscătorul”. Dată fiind lungimea părului ei, fiindcă nu mai ajunsese la coafor, să-l scurteze, de cînd a început antrenamentele, băieţii au renunţat

imediat la intenţia de a o murdări cu noroi. Mda, sigur, era greu de crezut.

lina şi-a dat silinţa să se ridice la înălţimea aşteptărilor coechipierilor, aşa că, încurajată de dorinţa să-i arate lui Levi că greşeşte, a făcut eforturi imense în ultimele cinci luni. Trebuia să fie demnă de a fi în mijlocul lor. Făcea flotări, o sută, alerga zeci de mile în mod constant, perfecţionase tehnica dificilă a căţăratului pe sfoara înodată la fel de repede ca ei. Făcea toate astea aproape la fel de repede ca ei.

Se calificase, în ciuda braţelor ei gingaşe, ajungînd să manevreze arme diverse, deşi în fişa postului nu era menţionat acest aspect. Levi i-a spus că pe teren se întîmplă diferite lucruri, chiar dacă ele nu apar în registre. Fiind originară din Georgia, crescuse printre arme şi se simţea bine în preajma puştilor.

S-a schimbat mult. Nici nu putea să evite schimbările. Era mai sigură pe sine de cînd începuse antrenamentele cu echipa lui Levi. Femeia pe care o vedea acum în oglindă era mai slabă, mai dură, avea muşchii definiţi, iar osatura...iar asta îi plăcea. îi plăcea să poată face lucruri, îi plăcea să se ştie capabilă.

A plătit şi un preţ pentru munca depusă ca să ajungă aici. Cîndva mergea la filme cu prietenele ei, mergea în baruri, la concerte, la cumpărături. Nu mai avea veşti de la ele de cîteva luni. Nici de mama ei nu mai ştia nimic de...poate o lună? Vizita cu care o ameninţa nu s-a materializat, iar acum, brusc, i se făcuse dor de acasă. Diseară o va suna, fiindcă mîine Levi o va ucide. O va arunca din avion.

Vînătorul parcă îi citea pe chip, aşa că o înghionti cu pumnul şi o încurajă:

- Hai că poţi. Ştii cum e cînd te temi de ceva: eşti nervoasă doar pînă în clipa cînd trebuie să sări, iar după aceea eşti prea ocupată ca să faci ce trebuie, ca să te gîndeşti.

Da? Se uita la el cu îndoială. El credea că nu va leşina, dar ea nu credea nimic. Tot ce făcuse pînă atunci era efort fizic, se forţase continuu, fără încetare, dar acum...era cu totul altceva. Era îngrozitor.

- Cînd voi sări? întrebă ea, oripilată, cu glas tremurat.

- Mîine, zise Levi.

în seara aceea Jina o sună pe mama ei, reuşi chiar să abordeze un ton normal şi să păstreze o conversaţie uşoară, pe teme generale, cu toate că aproape simţea că vomită din cauza nervilor. Noapte a dormit în reprize: stomacul îi juca feste şi o cuprindea groaza profundă. Reuşi să conceapă un testament – nu că avea ceva de lăsat cuiva – îl scrise şi-l lăsă pe masă, datat şi semnat. Se gîndea că părinţii ei, cînd vor găsi testamentul, vor realiza din cuvintele ei că simţea pericolul, aşadar se vor chinui tot restul vieţii lor cu ideea că fusese ucisă. Oftă şi mototoli foaia, o aruncă la coş, apoi se ridică, o scoase din coş şi îi dădu foc.

A doua zi dimineaţa avea ochii roşii de oboseală, cearcăne adînci de jur împrejurul lor, dar se prezentă la pregătire. Nu mîncă nimic la micul dejun, fiindcă nu putea să înghită nimic solid.

Ajunse la baza militară şi îi găsi pe toţi acolo, aşteptînd-o. Se obişnuise să le vadă siluetele zvelte, puternice. Tot ce a făcut pînă acum nu va însemna nimic pentru ei, dacă acum eşua. Va fi scoasă din programul de pregătire, nu-i va mai vedea niciodată,

poate i se va da altă sarcină în agenţie, dar cu ei nu va mai avea contact deloc. Deveniseră cumva parte din viaţa ei, în afara oricăror alte lucruri sau persoane. Fie reuşea acum, sub ochii lor, fie o vor lăsa în urmă, fără să privească spre ea; o echipă funcţională îi include pe toţi membrii ei, acţionînd la unison.

Se apropie de ei, iar aerul răcoros al dimineţii îi pătrundea profund în plămîni.

- Bine, hai să o facem şi pe asta, zise ea, părind dură. îi tremura vocea.

Toţi şapte îi priveau chipul schimonosit de groază şi au început să rîdă, iar Voodoo şi Levi rideau şi ei.

- Ce? întrebă ea, cu mîinile adînc înfipte în buzunare, cu un aer de încredere în sine.

- Te gîndeai că vei sări dintr-un avion, fară să ştii ce faci? întrebă Jeleu rîzînd.

- Nu, m-am gîndit că voi îmi veţi da brînci pe uşa avionului, fără să ştiţi ce fac eu, replică ea. Cuvîntul „sări" presupune o acţiune deliberată.

- Mai întîi vei face instruirea pe pămînt, zise Levi. Pe urmă te vom îmbrînci noi.

Mai urmară cîteva rîsete cu sforăituri, dar Jina nu ridea. încerca să pară de piatră.

- Ce instruire pe pămînt?

Jeleu rîse larg şi explică:

Aceea în care noi te învăţăm cum să nu faci „pleosc"

.Capitolul 7

- Instruirea pe pămînt sună frumos, zise Jina entuziasmată. Asta înseamnă că va mai sta pe pămînt, nu? îi plăcea să stea pe pămînt.

- Vino aici, cu mine, îi ordonă Levi, apoi se îndepărtă cîţiva metri.

Jina îşi ascunse uimirea – şi tremuratul – îl urmă îndeaproape, cît putea de compliantă. Levi se opri şi se întoarse cu faţa spre ceilalţi, stînd cu braţele încrucişate la piept. Jina se opri la cîţiva centimetri de el, la fel, cu braţele încrucişate la piept şi aşteptă. Teoretic nu dorea să-i întîlnească privirea, aşa că îşi fixă atenţia pe nasul bărbatului.

Teoria ei nu a funcţionat. îi simţea privirea pîrjolind-o. Era aproape tactilă, iar senzaţia de arsură o pătrunse adine. Se întreba, deloc confortabil, ce şanse erau ca el să renunţe şi să-i spună ce vrea. El aşteptă destul, pînă ce o văzu că stabileşte contactul vizual, disperată. Jina tresări brusc, ca şi cînd ar fi fost electrocutată. Simţi că îi îngheaţă sîngele în vene şi o forţă invizibilă îi pătrunde în trup şi o întoarce pe dos.

A recunoscut în tăcere că i-a permis să o acceseze prea mult, dar nu ştia ce să facă pentru a-l opri. Era căpitanul echipei, conducătorul universului ei actual. I-ar li tras un pumn în nas, ca să-i slăbească puterea de control, dar realiză că era o nebunie.

- Ce? îl întrebă ostentativ. La naiba. Trebuia să-şi revizuiască atitudinea. Fraţii ei i-au spus mereu că gura o va băga în belea într-o zi, iar ani de zile ea a dovedit că ei aveau dreptate.

Ochii lui o fixau ca şi cînd nu ar fi fost o formă de viaţă, iar colţul gurii tresălta uşor, semn că ea depăşise graniţa demult. Ceva îi spunea Jinei că în sfîrşit a reuşit să scoată de la el o reacţie, iar asta o încînta şi o facea să tresalte de emoţie, în aşteptare.

- Niciodată nu ştii cînd să te opreşti, nu? remarcă el.

- Scuze, şopti ea. Şi nu. Nici nu mai trebuia să întrebe. în ultimele luni le-a demonstrat tuturor că

între ea şi orice punct de oprire era o distanţă astronomică.

- Fetiţo, va veni o zi cînd vei merge prea departe şi atunci nu vei mai avea cum să te întorci, îi spuse el, transformîndu-se parcă în ecoul glasurilor fraţilor ei.

Fetiţo? înghiţi replica pe care simţea că trebuie să o dea, fiindcă ştia că întrecuse limita. Levi era şeful şi numai ordinele lui contau. Poate Axei MacNamara era şeful agenţiei, pe parte administrativă, dar el îşi asculta liderii de echipă şi le oferea orice îi cereau. Fără ei, echipele de operaţiuni speciale erau nimic.

Levi aştepta din partea ei încă o răbufnire. Jina strânse buzele. Cuvintele se aglomeraseră în gît, dar ea le sublimă cu puterea de auto-control îndelung exersată.

Se citea pe faţa lui mulţumirea că a amuţit-o – pentru moment – iar apoi trecu la treabă.

- Uite ce se va întîmpla şi de ce. Grupul tău este format din primii recruţi care nu au experienţă de sărituri cu paraşuta, mai exact nu a fost timp să vă instruim cum se face cu cei din trupele militare. Am construit un turn şi avem şi o bază cu simulator de paraşutare şi aterizare, dar voi veţi sări direct din aer. Aşa trebuie.

Veţi sări direct din aer. Stomacul îi tresălta şi i se opri în gît. Nu putea roşit nimic. Ce era acela simulator de paraşutare?
Pentru ea „aterizare” înseamnă că se află în aer, cu capul în jos şi nu-şi dorea nici asta.

- Bum este instructor de sărituri autorizat, continuă Levi. El se va ocupa de instruirea ta, iar asta

se va petrece rapid. în armată cursurile de sărituri durează trei săptămîni, dar noi facem instruire individuală, adică nu avem instructor pentru un grup întreg, aşadar va fi cam tot acelaşi lucru. Nu îţi bate joc de timpul nostru – pricepi? Dacă nu poţi, mai bine te retragi acum.

Ştia că el asta doreşte. I se citea în ochi, i se simţea în tonul vocii şi în limbajul trupului. O voia plecată. Bine, fir-ar să fie, nici ea nu şi-a dorit să fie aici mai mult decît o voia el acolo, doar că ea investise mult timp, energie şi suferise prea mult, ca să ajungă aici. Se împrietenise cu aproape toţi băieţii – deşi încă ei glumea pe seama ei, o luau peste picior, ba chiar o provocau, doar ca să o vadă în crize de furie, însă toţi ştiau că deocamdată ea nu luase decizia finală. Nu dorea să fie acolo doar provizoriu, ci dorea să reuşească. Voia să le cunoască familiile, să fie invitată la ieşiri de grup, să facă parte din gaşca lor.

Aşa că acum îl înfrunta, luînd poziţia de drepţi, care oricum nu o ajuta să se ridice decît la nivelul umerilor lui ca înălţime – refuza să se lase intimidată de el.

- Vreau să reuşesc. *Minciună.* Nu-mi place să abandonez. *Adevăr.* O să-mi dau silinţa. *Probabil.* Ba nu, şi-a dat silinţa, pentru că nu cunoştea altă cale, aşa că şi asta era un adevăr.

îl văzu cum rămîne nemişcat, paote doar colţul gurii i se ridică uşor. O privea atent, iar ea rămăsese în poziţia care o imita pe a lui, adică braţe încrucişate la piept. Poate că asta îl enerva.

Tipic pentru Levi, reveni la subiect:

- Azi vei învăţa despre diferite tipuri de paraşute, cum şi de ce sînt diferite şi vei îmbrăca

harnaşamentul. Poţi să te descurci şi singură, dar de obicei te ajută colegii sau instructorii. Cînd vei intra în harnaşament, Bum îţi va trece curelele printre picioare, ca să le prinzi în centură. Nu e mare scofală şi el nu te va atinge deloc, aşa că fără chicoteli sau maimuţăreli inutile.

- Dar eu nu mă maimuţăresc, protestă ea. Era o treabă serioasă, la fel cum va fi şi ea, deşi cîţiva băieţi ar fi putut încerca mişcări greşite, doar că Bum nu era genul care să o facă să se simtă stînjenită.

- Voiam doar să-ţi spun ce te aşteaptă. După ce treci de pregătirea pe teren, apoi vom urca în turn, vei sări de la zece metri în condiţii de teren diferite, cum ar fi nisip sau pietriş, ca să înveţi cum să aterizezi, cum să te rostogoleşti.

- Dacă sar de acolo, nu-mi voi rupe picioarele? Sau putea muri? Nici nu va apuca să trăiască pînă la momentul săriturii cu paraşuta. Citise undeva că săriturile mortale sînt cele de la zece metri în sus.

- Vei fi legată de un cablu de siguranţă. Dacă nu am şti ce facem, niciunul din noi nu ar supravieţui instruirii.

Avea dreptate.

- Apoi vei sări cu simulatorul, vei învăţa să manevrezi braţele paraşutei în aterizare, să controlezi balansul şi să fii pregătită pentru cazuri neprevăzute. Peste trei zile vei sări.

Trei zile. Să sară. Ea. Dintr-un avion.

Of, Doamne.

îi tremurau buzele, deşi nu încerca să vorbească, ci doar dădea din cap îngheţată de spaimă.

- Prima săritură va fi în tandem, continuă Levi. în mod normal aş lega începătorul de un cablu static şi

i-aş da brînci în aer, doar că omul ar fi sărit mai întîi din turn. Cum spuneam, nu eşti cadru militar şi de aceea ai variante mai blînde.

Ce noroc pe mine. Mărinimia ta este uimitoare, se gîndea ea cu sarcasm, dar tăcea. Nu era momentul să-l calce pe nervi, mai ales că nu o va agăţa de un cablu static, orice o fi acela. Săritură în tandem. Poate se va descurca. Numai ideea îi dădea senzaţie de vomă. Măcar dacă va muri, nu va fi singură. Da, mare consolare.

- Vom avea nevoie de ceilalţi băieţi să ţină de cabluri la instruirea din simulator, dar pînă atunci le voi manevra eu. Ei vor avea altceva de făcut, ca să nu stea să se holbeze la tine: oricum te tratează ca pe un spectator, iar porcăria asta trebuie să înceteze.

Spectator. Jina se încordă. Revolta mocnise prea mult în ea, iar acum şi-a regăsit şi curajul să vorbească.

- Spectator? întrebă precaută. După cît de mult îşi depăşise limitele rezistenţei fizice, ei o considerau o *distracţie?*

- Nu te mai obosi să fii mereu în defensivă, o sfătui el. Nu ai nimic de cîştigat, iar dacă te tot iei de ei, vei pierde sprijinul lor. Trage aer în piept şi mergi mai departe.

Exact asta făcea, dar nu era nici o distracţie. Avea dreptate; era inutil să se enerveze. Practic vorbind, prefera ca ei să agreeze compania ei, decît să caute activ să scape de ea.

- Să începem, zise ea, forţînd un ton pozitiv, apoi porni spre grupul celorlalţi.

Levi o urmărea cum merge şi îşi permise acum să o admire în toată splendoarea, exact cum fac masculii

cînd privesc prada feminină. Curbele ei sinuoase îl înnebuneau, mai ales cele ale feselor, pe care le admira pentru fermitatea dobîndită într-un răstimp foarte scurt. Sigur că îi admira fundul pentru care muncise asiduu. Avea însă grijă să nu fie surprins şi să nu-i citească în privire cît de mult saliva după ea.

A sperat că odată cu trecerea timpului se va obişnui cu prezenţa ei şi că va descoperi la ea ceva care să-i ucidă sau să-i estompeze atracţia fizică resimţită. Nu s-a întâmplat. Cu fiecare zi trecută o plăcea şi mai mult. Cum să nu? Era foarte hotărîtă, iar băieţii, pînă la ultimul, nu ar fi crezut că va reuşi să ajungă atit de departe. Ea avea scorul cel mai mare la jocurile spaţiale ale lui Mac şi nu o puteau exclude doar fiindcă este femeie.

El a tot aştepta ca ea să cedeze stresului zilnic, apoi să fie eliminată. Aşa ar fi putut să o invite de cîteva ori să iasă cu el, ar fi aflat dacă sărută cu aceeaşi picanterie intensă cu care ii punea mereu cu botul pe labe, apoi ar fi constatat dacă şi ea îi percepe prezenţa la fel de puternic. Ştia că da; ba nu, era sigur de asta. Levi nu era nici naiv, nici lipsit de experienţă, astfel că ştia cind o femeie se simte atrasă de el. încerca să se ascundă, dar culoarea obrajilor o trăda ori de cîte ori el era prin preajmă. încerca din răsputeri să-i ocolească privirea şi să nu-i vorbească direct, iar el ştia de ce: nu voia să alimenteze această atracţie, cum nu voia nici el. Voia să o controleze ea, în plus, nu voia să remarce şi ceilalţi.

Amîndoi reuşiseră să-i ţină în întuneric pe băieţi, doar că el simţea că nu mai are cum să evite confruntarea finală. Cînd era aproape de ea, simţea aerul pîrjolitor, încărcat cu electricitate; şi ea simţea la

fel şi o trăda un freamăt interior evident. Nu avea stare, era agitată, de parcă avea furnici în chiloţi, se juca nervos cu părul strîns la spate. Poate că ea încă nu şi-a recunoscut încă sentimentul, dar el ştia că prezenţa lui o incită. Ştia perfect să citească oamenii; aşa trebuia.

Pregătirea pentru săritură îl ucidea. Bum putea să se ocupe de partea terestră, dar el nu era instructor certificat pentru săritura în tandem, pe cînd Levi era. Nu puteai să pui pe cineva neexperimentat să execute săritura în tandem, chiar dacă omul respectiv sărise singur de nenumărate ori.

Era nevoie de profesionalism, fiindcă aici doi oameni erau legaţi în poziţie faţă-spate. Dată fiind diferenţa de înălţime dintre ei, probabil era indicat ca ea să şadă practic pe pulpele lui, ca să poată fi prinse bine legăturile harnaşamentului, iar perspectiva asta îl agita, dar îl şi incita. Din raţiuni de siguranţă, va trebui să o poziţioneze cît mai lipită de el, ca să poată conduce paraşuta şi să aterizeze cu succes. Dacă lăsa legăturile prea lejere, aterizarea va fi dificilă. Era deja speriată, aşa că trebuia să fie o săritură cît mai bună.

Dacă s-ar fi speriat, ar fi renunţat şi ar fi zburat şi şansa lui să se apropie de ea pe plan personal. Nu avea de gînd să o saboteze. Va reuşi sau nu, asta depindea exclusiv de ea.

Acum se îndreptă spre băieţi şi le indică activităţi de făcut în timpul săriturii lor. Cum era de aşteptat, Jeleu protestă:

- Of, Asule, voiam să o vedem şi noi.
- Avem altceva de făcut, zise el, observînd deja reacţia ei şi intenţia de a-l admonesta pe protestatar. Bum ne va anunţa cînd are nevoie de ajutor.

Bum le aruncă o privire mustrătoare.

- Căraţi-vă de aici. Iubita şi cu mine nu avem nevoie de voi pînă ce nu vom începe pregătirea din turn.

Jina se uită atent la paraşute, fiindcă viaţa ei depindea de aceste bucăţi de mătase. Bum îi dădea instrucţiuni, o aştepta să ia notiţe şi îi arăta cum să-şi pună harnaşamentul: la început totul i s-a părut o încurcătură de sfori şi curele de piele, apoi Bum a învăţat-o cum să intre în harnaşament.

- Să nu crezi că este o chestie confortabilă, i-a zis el, deşi acum le fac mai bine decît în trecut. Curelele care se leagă peste pulpe sînt o problemă, nu atît pentru femei, cît mai mult pentru bărbaţi. După ce s-a deschis ciuperca şi ea te smuceşte în sus, poţi să-ţi mai ajustezi curelele de pe piept, ca să nu-ţi preseze sînii.

De-abia acum înţelegea Jina de ce Levi a informat-o că trebuie să-i arate cineva cum să intre în harnaşament. Era imposibil să o facă singură. Cînd văzu că nu mai este nimeni prin preajmă, îi zise bărbatului:

- Bum, vreau să-mi dai un răspuns sincer la o întrebare.
- Poate, zise el. Nu promit nimic pînă nu-mi spui ce anume.
- Corect. Băieţii se amuză pe seama mea cînd nu sînt prin preajmă?
- Să se amuze? Ce naiba, nu! Ce te face să crezi asta?
- Ceva spus de Levi. Asul, se corectă ea repede. îşi aminti că acesta era numele de cod, deci trebuia să-l

folosească şi ea. Spunea că toţi se uită la mine ca la un amuzament.
Bum rîse, spre dezamăgirea ei.
- Nu rid de ce *faci,* fiindcă uneori le e şi ruşine de cît efort depui. Problema e ce *spui* cînd faci ceva, cînd înjuri în şoaptă, crezînd că nu te auzim cum ne faci idioţi nebuni şi chestii asemănătoare.
- Oh. Recunoştea că din prima zi a bombănit cînd au pus-o să facă lucruri îngrozitoare, apoi şi-a spus părerea despre ei, dar de ce să le spună că sînt o adunătură de sadici sifilitici care se distrează? Mă gîndeam că mă detestaţi toţi.
El îşi puse miinile în şolduri şi o privi dojenitor:
- Ce te face să spui o prostie atît de mare?
Jina oftă. Se simţea caraghioasă. Mai bine nu deschidea subiectul, fiindcă era stupid.
- Eu nu sînt niciodată invitată la ieşirile voastre, bombăni ea. Doamne, se lamenta ca o şcolăriţă.
- Ieşiri? zise Bum mirat.
Da. Cînd ieşiţi împreună.
îl văzu că începe să transpire. Se frecă la bărbie, apoi privi spre stînga, spre dreapta, complet uluit.
-Hm.
- Lasă, zise ea. Ştiu că eu nu fac parte din echipă. Sînt o tocilară cu care v-aţi pricopsit.
Bum începu să se panicheze, aşa cum li se întîmplă bărbaţilor, care se confruntă cu sentimente femeieşti şi etichetă.
- Soţiile noastre organizează totul, răbufni el.
- Dai vina pe soţii? Acelea pe care nu le-am întîlnit eu? spuse ea cu răutate. Bum părea din ce în ce mai neajutorat, iar ca se distra.
- Nu le-ai întîlnit?

- Bună încercare, izbucni ea. Ştii că nu. Precis m-ai fi observat, dacă aş fi stat cu voi la cină.

- Păi...soţiile planifică ieşirile la grătar. Cînd unul din băieţii singuri are o prietenă stabilă, atunci el poate să o aducă pe respectiva, dar cei mai mulţi nu o fac, decît dacă e ceva serios. Cred că nici nu am făcut prezentările, nu?

- Nu-mi aduc aminte să le fi făcut.

- în regulă. Soţia mea se numeşte Terisa, soţia Şarpelui este Ailani. E din Hawai. Ea are o firmă de catering, iar cînd găteşte, nouă ne place să fim acolo, fiindcă e foarte pricepută. Terisa e asistentă medicală. Ea comandă o pizza oribilă.

- Să ştii că te spun, replică Jina, ştiind că va da de necaz dacă soţia lui află ce a spus el. în fine, se bucura că îl are la mină pe unul din ei. Toţi erau de treabă, cu excepţia lui Voodoo şi Levi.

- Mai bine nu. Dacă dai din casă, nu voi aranja să ieşi cu noi şi familiile.

- Chiar vrei? Să aranjezi?

- Poate. îi voi spune Terisei că ai fost uitată. Se va enerva pe noi, apoi o va suna pe Ailani şi vor pune ele ceva la cale.

- Ce-ar fi să dau eu o petrecere cu taco, acasă la mine? propuse ea.

Dacă s-ar fi gîndit de două ori înainte să deschidă gura, ar fi ţinut-o închisă, pentru că Bum păru entuziasmat. îşi dădu seama că are o locuinţă mică. Dacă fiecare băiat venea cu iubita, iar Bum şi Şarpele veneau cu copiii, va avea cam douăzeci de persoane înghesuite în apartamentul ei. Nici măcar nu avea atîtea scaune. La naiba; putea să cumpere nişte perne,

pe care să le arunce pe podea. Copiii nu se vor supăra, iar ea va sta alături de ei.

Se concentră asupra lecţiei de săritură cu paraşuta, din ce în ce mai relaxată, fiindcă exista acum ceva care să-i distragă atenţia de la teroarea săriturii cu paraşuta, iar acest lucru era să dea o petrecere spontană pentru colegi şi iubitele/soţiile lor.

A doua zi vremea i-a zîmbit. A plouat continuu, dar antrenamentele au continuat. Spre norocul ei, a sperat că pămintul se va mai muia de la atîta apă, aşa că a sărit din turnul înfricoşător. Ajunsă în vîrful turnului, îşi simţi stomacul în gît, deşi era asigurată cu cabluri de siguranţă. Sări de două ori, aterizînd cu faţa în noroi, spre deliciul băieţilor; pînă şi Voodoo rîdea.

- Mă bucur că vă fac pe toţi fericiţi, mîrîi ea spre ei, după ce se ridică a doua oară din noroi.

- Şi noi am păţit exact ca tine, ii spunea Jeleu vesel. Te descurci perfect.

Ploaia continua şi cînd ajunse la simulatorul de aterizare, care consta din nişte sfori cu care se simulau rafalele de vînt, care mişcă paraşuta în momentul aterizării. Trebuia să manevreze paraşuta şi în aceste condiţii. Se va descurcă destul de bine şi aici.

Acum mai trebuia doar să sară efectiv. Din avion. De la o înălţime de cîteva mile. Rahat.

Slavă cerului că ploaia nu se domolea, aşa că Levi contra- mandă această ultimă fază. Jina trecu la lucruri mai plăcute, adică ii invită la ea acasă, pentru un taco.

Un partener. Avea nevoie de un partener. Ştia că soţiile vor fi mai amabile, dacă avea şi ea un partener;

ca să fie sigure că nu face ochi dulci vreunui soţ. Avea nevoie şi de protecţie, pentru ca Levi...

Alungă acest gînd.

Un partener...pe cine să roage? Nici nu mai ştia de cînd avusese un partener. Şi-l aminti pe *Donnely.* Da. Nici nu mai găseau timp să se vadă, chiar şi numai pentru un film la cinema. Se întilnea cu colegii destul de rar, de cind cu antrenamentele. Ajunsă acasă, puse mina pe telefon şi îl sună.

- Bună, Iubito, ce faci?

Jina dădu să comenteze pe tema poreclei, dar trecu direct la subiect.

- Tu te vezi cu cineva în prezent?
- Nu chiar. Cine mai are timp?
- Foarte bine. Dacă dau o petrecere cu taco în weekend – de fapt mîine – ca să cunosc şi eu familiile colegilor de antrenament, ai fi dispus să vii ca prieten al meu?
- Sigur.
- Bine, atunci rămîne stabilit. îi spuse ora şi îi comunică adresa.
- Am notat. Apropo, felicitări.
- Da? Pentru ce? Nu-şi amintea să fi făcut ceva care merita felicitări.
- Am auzit că ai început antrenamentele pentru sărituri.

Oare de ce se grăbea să o felicite pentru că sare spre moarte?

- Ah, pentru asta. Da, să zicem. De fapt, terminase două treimi din curs şi mai trebuia doar să sară din avion.
- Am auzit că echipele nu sar atît de des.

Dă, Doamne să fie adevărat.

- Sper să fie aşa.
- Este ultima fază a antrenamentelor, nu? După asta veţi fi gata pentru misiuni active.

Chiar aşa? zise ea şi făcu ochii mari. *Misiuni active.* Nimeni nu i-a spus de asta. Poate ceilalţi din grup ştiau, dar nu au avut timp să-i spună şi ei, căci nu aveau timp de conversaţii. Sau poate Levi nu i-a spus, ştiind că nu ar avea motivaţie să continuie. Oricum, era sigură de faptul că Levi nu o dorea printre ei. Acest detaliu o ardea la suflet.

- Nu pot spune că aştept cu nerăbdare să sar, continuă Donnely, dar mai avem cîteva săptămini pină ajungem la faza asta. Tu eşti cu mult înaintea mea şi a celorlalţi.
- Chiar aşa?
- Da, isteaţo, zise el înveselit. Doar eşti cea mai tare la jocurile pe computer, o ştii bine.
- Dar şi tu eşti, ca şi ceilalţi, altfel nu v-ar fi ales.
- Eu am semnat pentru un loc călduţ, la interior, pe scaun şi uite unde am ajuns. Dar nu mă plictisesc niciodată.

Cine avea timp să se plictisească?

- Absolut. Mulţumesc pentru ajutor. Stai puţin. Care e numele tău de botez? întrebă ea înainte să închidă. Va trebui să ştie, pentru cînd va face prezentările, ca să nu se dea de gol că nu se cunosc de mult timp.
- Brian, spuse el.
- La revedere, Brian.

Cînd vrei să dai o petrecere reuşită, fie şi numai pentru colegi de instrucţie, tot ai nevoie de o listă cu: alimente de cumpărat, persoanele invitate, plus alte activităţi premergătoare evenimentului. Avea nevoie

de scaune, de muzică, dar şi de ceva cu care să-i ţină ocupaţi pe copii.
Toţi băieţii au acceptat invitaţia, inclusiv Voodoo, fapt care a mirat-o.
- Vii cu cineva? l-a întrebat ea.
- Probabil că nu.
Surpriză. Chiar se gîndea că nici o femeie, fie ea şi foarte dură, nu poate ieşi cu un tip atît de posac.
Pe Levi îl invită ultimul. Nu era o laşă, dar trebuia să se pregătească pentru orice întrevedere cu el. Nu se simţea în largul ei cu el. Era prea intens, prea serios, prea masiv...
prea....pur şi simplu *prea.* O tăcea sâ se simtă nesemnificativă, nervoasă, emotivă, nesigură...to ce ea nu era. Ba nu, trebuia să fie sinceră cu sine: nu el o tăcea să se simtă astfel, ci ceva în interiorul ei era foarte sensibil la persoana lui. Slăbiciunea ei, problema ei.

Nu mai avea timp să amine, dar aştepta ocazia potrivită. Nu dorea să-l invite de faţă cu ceilalţi. Dacă ar fi spus nu? Poate ea ar fi roşit. Mai bine i-ar trimite un mesaj, căci se simţea mai bine aşa. Ce laşă, se gîndi ea. Trebuia să-l invite, indiferent de circumstanţe. Data viitoare, cînd îl va vedea, o va face.

„Data viitoare" a fost la finalul unei sesiuni de instruire cu drona. Misiunea a fost îndeplinită, ar fi putut să manevreze dispozitivul mai bine, dar din fiecare ocazie se putea învăţa ceva. Levi îi aruncă o privire rapidă, apoi dădu să plece. Ea îşi adună tot curajul de care putea să dea dovadă şi-l strigă:

- Levi, aşteaptă puţin! îşi luă lista cu activităţi şi se apropie de el. El se întoarse, rămase cu picioarele

depărtate, cu braţele încrucişate la piept şi o privi curios.

Jina strângea la piept mapa cu rezultate, de parcă viaţa ei depindea de ea.

- Hmm, sîmbătă organizez la mine acasă o mică reuniune cu taco. Dacă vrei să vii...

- Nu, zise eL

Nu s-a aşteptat la refuz. S-a gîndit, dar nu se aştepta. Poate aştepta o scuză, sau avea deja alte planuri, dar refuzul lui sec i-a căzut ca o palmă peste obraz.

- Bine, spuse ea şi privi lista, luînd un aer detaşat.

Levi scoase un fel de mîrîit, o apucă de braţ, apoi îi dădu drumul, ca şi cînd s-ar fi ars cu pielea ei.

- Sâ mergem într-un loc mai ferit, mormăi el, apoi se întoarse şi porni grăbit, fără să se uite în urmă, deşi ştia că a fost auzit.

Ea intenţiona să nu-l urmeze, dar simţea un nod în gît şi se ruga să nu izbucnească în plîns. Nu avea de gind să-i dea satisfacţie că a supărat-o.

El era şeful, ea facea doar ce spune el, aşa că acum îl urmă fără să sufle.

După ce deschise cîteva uşi şi privi înăuntru, Levi găsi un birou strimt, intră, o aşteptă să intre şi ea, apoi închise uşa, după care o încuie.

Jina simţi fiori reci pe şira spinării. I se oprise respiraţia, dar nu se alarmă. Nu se temea de Levi. Teama faţă de el se manifesta la un nivel feminin, iar pe acesta nu-şi permitea să-l examineze, fiindcă era teren minat; nu era nici nebună, nici nu se putea auto-distruge.

Levi o privea nerăbdător şi se frecă la bărbie, iar degetele lui pe pielea nebărbierită sunau ca şmirghelul pe nervii ei.

- Drace, mormăi el.

Ea se mai relaxă, pe măsură ce-i urmărea expresia dezgustată, dar o deranja prezenţa lor într-un loc atît de strimt. Mintea o alerta. Apoi privirea lui pătrunzătoare i-a anihilat orice gînd. Văzu flăcările din ochii aceia, iar dogoarea era atît de intensă, precum lava unui vulcan. Tensiunea se stinse brusc din privirea lui şi iar nu se mai citea nimic în ochii aceia.

- Eu nu amestec treaba cu distracţia , zise el intempestiv. Ştiu că eşti în limbă după mine, dar asta nu te va duce nicăieri. Nu poate duce nicăieri. Aşadar nu, nu vreau să fiu partenerul tău, nici tovarăşul de aşternut, nici altceva. Pricepi?

Jina era mută de şoc. Nu mai ştia ce să facă nici nu mîinile, amorţise complet, iar buzele i-au împietrit. Parcă i-ar fi tras un pumn acum.

Imediat după asta furia a ieşit la suprafaţă, a privit lista din mină şi a început:

Bine, să vedem, zise ca pentru sine. Bum şi familia lui, .un bifat. Voodoo, bifat. Şarpe cu familia, Brian, Jeleu, Cîrjă, Vinătorul...citea numele lor şi le bifa. Se pare că vin toţi, mai puţin Dobitocul. în dreptul numelui acestuia perforă hirtia cu virful pixului.

- Cine este Brian? o întrerupse el.

- Brian? repetă ea imitîndu-i zîmbetul. Este prietenul meu. Apoi se întoarse, merse la uşă, o descuie şi ieşi. Nici nu ştia cum poate să meargă, dar strîngea la piept clipboardul. Cuvintele lui o ameţiseră atît prin cruzimea lor, cît şi prin acurateţea lor fatală.

Fiindcă avea dreptate. Ticălosul avea dreptate

.Capitolul 8

în noaptea aceea Jina nu a putut dormi. Mintea nu putea anihila umilinţa sfîşietoare. Levi văzuse prin ea chiar de la inceput: cit timp şi efort a irosit ca să-l ţină la distanţă, să nu-i vorbească direct, să nu-l privească – dar degeaba. Dumnezeule, doar nu era îndrăgostită de el – Doamne fereşte – aşa că putea face faţă situaţiei mai bine. Năpăstuită acea femeie care-l va iubi pe Levi Butcher, fiindcă avea nevoie de ajutor.

Simţea doar chimie fizică şi nu se înşela; ştia că aşa ceva nu trebuie să se petreacă între membrii unei echipe. Mai mult, instinctul de supravieţuire o avertiza să stea departe de el, măcar în sens personal. Levi era o persoană puternică; intensă, dar controlată. Poate că sexul cu el era ceva incandescent, orbitor, dar după momentul acela, parcă îl auzea spunînd, în timp ce pleacă: *Bun, tensiunea a fost eliberată, foarte bine, acum ar fi timpul să schimb uleiul la motor*? Nu priveau viaţa de la acelaşi nivel. Ea era normală, el nu era. Era ca un Rambo, cu instruire de Kama Sutra, foarte atent la efectul avut asupra hormonilor ei, iar asta nu era drept.

Era un scenariu clasic: el, masculul alfa suprem, cel cu cifra octanică maximă. Ea, ca singura femeie din grup – respectiv femela alfa – conform biologiei, antropologiei şi altor ştiinţe inrudite, în grupul ei nu avea altă opţiune decît să-l aleagă pe el ca partener de împerechere.

Doar că ea avea o opţiune şi asta era să spună nu.

„Nu vreau să mă împerechez”, îşi tot spunea ea în dormitorul cufundat în întuneric. Ştia că este parţial adevărat. Nu voia să se imperecheze, în sensul procreării, însă nu o deranja deloc să-l încerce la pat. Niciodată nu făcuse sex doar pentru actul în sine, însă pentru el ar fi făcut o excepţie...bucuroasă, dar în circumstanţe diferite. Şi dacă nu ar fi aşa un cretin.

Acum nu. Acum voia să-l perpelească.

O îngrozea fiecare clipă petrecută cu el. Ar fi vrut să-i tragă un pumn şi să termine treaba. Dar aşa s-ar fi autoeliminat din echipă, nu?

De cinci luni cocheta cu această idee, doar că abandonul nu era un cuvînt pe lista ei nici în copilărie, cînd încăpăţînarea a ajutat-o să supravieţuiască înconjurată de fraţii ei. Totuşi, acum putea să opteze de bună-voie şi să plece, dar se simţea perfect, fiindcă era în puterea ei să poată alege.

în cazul de faţă era mai bine să nu aibă opţiuni. Nu putea să clacheze, fiindcă Levi ar fi cîştigat şi mai degrabă îşi fractura fiecare oscior din corp, decît să-i dea lui satisfacţie. Nici prin gînd nu i-a trecut vreodată să flirteze cu el, ţinea totul pentru sine.

Gata, hotărît lucru, Levi era pentru ea un simplu coleg de echipă. Putea să-şi ducă excesul debordant de testosteron şi să-l reverse asupra altei femei; ba chiar îi dorea să se confrunte cu o *disfuncţie erectilă.*

Oricum, nu putea să doarmă, aşa că mai trecu în revistă lista cu lucruri de făcut pentru ziua de mîine. Ce mic era apartamentul pentru ce va urma, dar, cum i-a spus mama ei, nu contează împrejurimile, ci mai degrabă compania. Dar şi mîncarea. Nu putea să extindă apartamentul, dar se putea asigura că mîncarea va fi bună şi se vor distra.

Era ora unu şi jumătate noaptea, iar ea se ocupa de curăţenie, în loc să doarmă, iar asta numai din vina lui Levi Butcher, afurisită fie inima lui neagră, ochii, dar şi alte părţi ale corpului.

Voia să-i distreze pe toţi invitaţii, care îi vor spune totul lui Levi a doua zi. Putea să flirteze şi cu Connely...Brian, în fine, deşi ştia că nu sint şanse pentru o relaţie romantică.

Pe la patru dimineaţa se întinse pe pat, de obosită ce era şi dormi buştean în următoarele trei ore.

Ştiind că vor veni şi copii, pregăti un tort, după reţeta mamei ei, cu blat alb şi cremă de ciocolată. Decoră tortul cu cîţiva trandafiri comestibili roşii şi frunze verzi, iar pe mijlocul tortului aşează două buze mari, roşii, din care se vedea ieşind o limbă. Aşa, să aibă fiecare cîte ceva. Ar fi adăugat şi nişte dinţi, dar nu ştia ce vîrstă au copiii şi nu dorea să-i sperie.

îi plăcea în bucătărie, iar ea era singura dintre cele trei fete care moştenise de la mama lor talentul de cofetar.

Le-a spus tuturor să fie prezenţi la ora şase, dar la cinci şi jumătate era deja îmbrăcată în blugi şi un tricou lejer – se pregătea să-i vadă pe băieţi apărînd mai devreme. Cînd auzi soneria la uşă, îşi zise: „Parcă aş fi medium”, apoi merse să deschidă. Era cinci şi treizeci şi opt.

- Bună, le zise lui Jeleu şi lui Cîrjă, primii sosiţi. Aţi venit împreună?

- Nu, de un an de zile ne-am despărţit, a răspuns Cîrjă rîzînd.

- Da, zise Jeleu şi intră. E frumos la tine. Se uită zîmbitor de jur împrejur.

Nu prea era. în primul rînd, dimensiunile reduse ale camerei, apoi mobilierul, care era mai degrabă

confortabil, decît elegant. Oricum, băieţii erau burlaci şi ce ştiu ei? Cîteva covoare pe jos, cîteva tablouri înrămate pe pereţi, jaluzele şi pentru ei asta însemna luxul maxim. Da, era curat, asta cu siguranţă.

- Mă bucur că aţi venit. Vă aduc ceva de băut?
- Ai bere? întrebă Cîrjă, oarecum optimist.
- Bere, sucuri, apă îmbuteliată, sucuri de fructe pentru copii. Veniţi în bucătărie. Avea mai multe mărci de bere şi toate erau puse la frigider. Cum a deschis berile pentru băieţi, cineva sună la uşă. Era Donnely, ţinînd în mînă o cutie cu şase beri.
- Nu ştiam dacă ai suficientă, spuse el, şi ridică berile.
- Mersi. Vrei să le duci în bucătărie, să le pui la rece? Cîrjă şi Jeleu sînt acolo.

La un minut după Donnely a venit Şarpe, cu Ailani şi cei trei copii ai lor, cu vîrste de şapte, cinci şi doi ani. Ailani ţinea o umbrelă udă de la ploaie, iar Şarpe îl ţinea pe micuţul de doi ani în braţe, pe şold. Acum se maimuţărea şi se lăsase pe spate, strigînd cît îl ţineau plămînii. Jina ridea; gălăgia o ducea cu gîndul acasă.

- Ailani, Jina, le făcu cunoştinţă Şarpele. Deja îl ţinea pe micuţul buclucaş de glezne, iar el chirăia amuzat de poziţia ciudată.
- Să nu-l scapi, îl avertiză Ailani şi surise politicoasă gazdei. Mă bucur că te cunosc. Mulţumim pentru invitaţie, deşi nu cred că ai prevăzut ce te aşteaptă.
- Am ştiut, o linişti Jina. Vin dintr-o familie cu cinci copii, aşa că pentru mine gălăgia şi familia sînt sinonime. Ailani i se păru cam rezervată, poate puţin obosită şi nu chiar îneîntată că se afla acolo, aşa că nu

exageră cu amabilităţile. Să vă iau hainele şi umbrela. Băuturile sînt în bucătărie, Cîrjă, Jeleu şi Brian sînt deja acolo.

- Cine-i Brian? întrebă Şarpele.

- Prietenul meu. E şi el membru în echipa lui Kodak.

- Zău? Aş putea să-i spun cîte ceva despre Kodak.

Următorii au venit Vînătorul, Voodoo, care era foarte
apreciat de puştii Şarpelui. La vîrsta lor nu puteau fi acuzaţi pentru preferinţele lor. Bum şi soţia lui, Terisa au venit ultimii, cu un băiat de opt ani şi o fetiţă de trei ani, frumoasă şi oacheşă. Puştoaica se agăţase de piciorul tatălui ei şi făcea pe ruşinoasa.

- Ea este Mia. în scurt timp se va acomoda cu tine şi atunci nu o mai poţi opri din vorbit. Terisa zimbi şi ea, dar cu un aer mai obosit decît Ailani. Mulţumim pentru invitaţie, adăugă Terisa. Bine că nu mai trebuie să comandăm pizza.

Tina evaluă invitaţii: două soţii obosite, o gaşcă de bărbaţi care deja atacaseră berea. Decise că trebuia să pregătească acele taco mai repede, ceea ce se şi întîmplă în doar cincicprezece minute. Pentru cei mai mici dintre copii pregătise deja chifite- luţe cu pui.

- Bînză! Bînză! striga mezinul Şarpelui, disperat spre mama
lui.

- Scuze, zise Ailani. Ai cumva brînză calup? E mort după ea.

- Am, spuse Jina şi scoase din frigider o pungă cu brînză tăiată cuburi.

Pe măsură ce mîncarea era consumată, se lăsase şi liniştea. Bărbaţii erau la bucătărie, iar Donnely

părea să se distreze de minune. Jina şi cele două femei erau în sufragerie, iar copilaşii şedeau pe pernele aruncate ici, colo pe covor. îi supraveghea cu atenţie cum mănîncă şi le acorda mămicilor cîteva minute de respiro.

- îmi pare bine că aţi reuşit să veniţi, spuse Jina. Ştiu că a fost cam din pripă.

- Nu puteam să ratăm ocazia să o cunoaştem pe *Iubita,* zise Terisa.

Mda, un subiect sensibil. Jina se strîmbă.

- Asul mi-a pus în cîrcă numele. Nu e preferatul meu, dar nu mai pot să-l schimb.

Ailani privi în jurul ei, ca şi cînd remarca lipsa cuiva.

- Unde este Asul? în mod normal ar străbate un cîmp minat, ca să ajungă la mîncare.

- A spus că nu poate veni. Poate că are alt program. Ar fi putut folosi asta drept scuză, dar nu s-a obosit, în schimb i-a aruncat ei cuvinte demoralizante.

- Cu Brian te vezi de mult timp? întrebă Terisa.

- Nu de prea mult. Doar nu va minţi, dar nici nu intră în detalii. Am lucrat în acelaşi departament înainte să fim desemnaţi pentru acest proiect. E o provocare să ne întîlnim în timpul antrenamentelor.

- Cu ce te ocupi? Dacă nu e secret, desigur.

- Eu mă voi ocupa de supravegherea on-site. Le protejez spatele, explică ea. Deja am coşmaruri că voi uita ceva şi păţeşte cineva ceva. *Sau mai rău.* Doar că nu spuse şi asta. Ca orice soţie de militar sau de poliţist sau de pompier, toate ştiau că oricare zi poate fi aceea în care bărbatul nu mai vine acasă.

Ailani se uita spre bucătărie. Fiind una open-space, îi vedea pe băieţi şi rămase cu ochii spre ei, parcă retrăind şi ea acele coşmaruri.

- îmi place de ei că sînt uniţi; cred că aşa trebuie să fie toate echipele. Tu cum te-ai integrat?

Jina dădu din cap gînditoare.

- Nu le-a convenit că s-au pricopsit cu o femeie, comentă ea şoptit, ca să nu o audă băieţii. De multe ori parcă mă înec de atîta testosteron şi îmi vine să o rup la fugă pe autostradă, în afară de mama, sînteţi singurele femei cu care am vorbit de cîteva luni. Programul de antrenament este foarte greu şi nu mai am timp nici de prieteni, aşa că nu mă mai sună nimeni. Mă mir că mai sînt sănătoasă mintal.

- Iar eu mă gîndeam că toţi se vor bate să facă lucrurile mai uşoare pentru tine, comentă Terisa rîzînd.

Atît de amuzată era Jina, că rîse şi ea.

- Se prăpădesc *de rîs* cînd cad cu faţa în noroi. Şi aflaţi că nici nu mă ajută să mă ridic.

Ţîrîi soneria de la uşă. Jina păru surprinsă şi dădu să se ridice, dar Donnely a fost mai iute de picior şi ajunse primul la uşă.

- Deschid eu. îi facu cu ochiul cînd trecu pe lingă ea. Era perfectă atitudinea lui de gazdă, pe care o şi completa cu mici amabilităţi. Oare cine era la uşă? se întreba ea. Se gîndi că va trebui totuşi să se ocupe de problema care apăruse la uşă, oricare ar fi fost ea.

Donnely deschise şi Levi apăru în toată splendoarea dimensiunilor lui. Jina se simţea bine, dar cînd îl văzu, instantaneu simţi un nod în stomac şi sudori reci, care au luat locul plăcerii.

- Hei, zise Donnely şi facu un pas înapoi, ca să-i facă loc lui Levi să intre, fiindcă desigur l-a recunoscut.

Brusc camera devenise parcă sufocantă şi neîncăpătoare, cu Levi, care umpluse apartamentul. Stropi de ploaie i se prelingeau de pe geaca de piele. Purta blugi şi ghete; era prima dată cînd îl vedea fară pantaloni militari şi tricou. Era, de fapt, prima dată cînd îi vedea pe toţi băieţii în haine civile – cu excepţia lui Donnely. Prezenţa lui Levi îi aduse în gînd acest detaliu.

- Bună, îi spuse ea. Credeam că nu vei ajunge.

După aceste cuvinte bău puţină apă, fiindcă nu ştia ce să mai spună.

- Iată că am ajuns, zise el rece. Bună ziua, doamnelor şi copilaşi. Fiecare din cei de faţă l-a salutat.

- Mîncare şi băutură din belşug în bucătărie, zise Donnely, pe tonul lui degajat, care anulă tăcerea Jinei.

Levi îşi atîrnă geaca în cuierul de la intrare şi îl urmă pe Donnely spre bucătărie. Jina îi simţi privirea intensă, dar nu se arătă impresionată. Ce să caute el aici? I-a spus clar că nu doreşte să se asocieze cu ea în nici un fel.

Habar nu avea cum s-a decis să vină, deoarece în nici un caz nu se aştepta ca el să se răzgîndească. Ea oricum nu se răzgîn- dise în privinţa lui şi acum simţea doar furie. Totuşi, nu şi-o putea exprima, fiindcă s-ar fi autoexclus din echipă.

Băieţii de opt şi şapte ani au terminat primii de mîncat, apoi şi-au căutat ceva de făcut. Au plecat în bucătărie, apoi au ieşit
pe balcon. Cum uşile culisante au fost deschise, în apartament s-a simţit o briză răcoroasă. Terisa a dedus ce s-a întîmplat şi imediat a reacţionat:

- Marcus!
- Sînt pe față, zise Bum.
- Nu știam că pe Bum îl cheamă Marcus, comentă Jina.
- Eu sînt singura care-l strigă așa.

Ceilalți trei copii au înțeles că e ceva nou de făcut și au dispărut spre balcon. Ailani a întins o mînă spre ei și a strigat spre soțul ei:

- Eric! Prinde-l.
- Am pus mîna pe el!

Terisa și Ailani au rămas așezate, iar Ailani zimbi în direcția Jinei.

- Opt bărbați uriași sînt în bucătărie și doar cinci copii. Se descurcă ei. Noi, fetele nu prea avem ocazia să lăsăm copiii cu tații, așa că eu rămîn pe loc.

Din bucătărie se auzeau deja chicoteli, strigăte amuzate și comentarii ale taților, evident sub forma unor ordine scurte, seci.

Jina se bucura de compania femeilor. Cînd era cu băieții, trebuia să ia un aer de dură. în seara asta se bucura că nu a trebuit să-și strîngă părul la spate, ci l-a lăsat liber și era mulțumită că stă de vorbă cu persoane care nu miros a transpirație amestecată cu praf.

Regreta că nu va putea să meargă acasă peste o săptămînâ, de Ziua Recunoștinței.

- Cum petreceți de sărbători? întrebă ea. Băieții nu mi-au zis nimic. De obicei petrec și ei sărbătorile acasă?
- Cîteodată da, cîteodată nu, răspunse Ailani. Nu putem să ne facem planuri, fiindcă nu se știe cînd sînt chemați băieții. Cam așa este. în vacanța de vară eu îi duc pe copii în Hawaii, la părinții mei și evadez din canicula și umezeala de aici.

- Hawaii? se miră Jina. Da, asta este o pauză pe gustul oricui.
- Tu de unde eşti? întrebă Terisa. Ai un accent din sud.
- Sînt din sudul Georgiei, zise ea.
- Te duci acasă de Ziua Recunoştinţei? Probabil va fi ultima şansă pentru multă vreme, fiindcă veţi termina pregătirea şi apoi Dumnezeu ştie unde veţi fi trimişi.
- Nu poate să se ducă acasă decît după ce termină pregătirea pentru sărituri, zise Levi din bucătărie, dovedind că era atent la conversaţiile din ambele încăperi.
- Dar nu faceţi pregătire de Ziua Recunoştinţei, replică Terisa, destul de tare, ca să se asigure că este auzită. Oricum, Marcus nu vine.

Se auziră rîsete din bucătărie.

- Cred că ai primit deja ordinul, îi zise Voodoo, rîzînd.
- Eu nu comentez. îmi place Ziua Recunoştinţei. Bum scoase capul de după colţ şi-i facu cu ochiul soţiei.
- Şi mie îmi place mult ce văd, anunţă Ailani. Noi în sufragerie şi bărbaţii în bucătărie. De obicei este exact invers. M-aş obişnui uşor cu asta. Se rezemă cu capul pe tetiera fotoliului şi continuă: După ce toată ziua servesc clienţi, îţi dai seama că detest bucătăria.
- Ar fi bine să programăm nişte zile libere pentru voi două, spuse Jina. Puteţi veni aici toţi, voi vă odihniţi, iar eu mă bucur de compania fetelor. Mi-e dor de familia mea.

Se ridică şi merse spre bucătărie, să taie tortul, iar cei mici au început să ţopăie veseli împrejurul ei.

Cînd au văzut că tortul era special decorat pentru copii, cu buzele zîmbitoare, nişte trandafiri pe frunte, plus o limbă scoasă din gură, puştii s-au înghesuit lîngă ea.

- Eu vreau limba! strigă Matthew, fiul lui Bum.
- Fiule, toţi o vrem! se trezi Levi.

Toţi au început să rîdă, mai puţin Jina, care nu era obişnuită ca Levi să glumească. Cu greu se obişnuise cu prezenţa lui în
casa ei. După ce i-a aruncat cuvinte dure, i-a invadat spaţiul şi acum mînca de la ea şi distrugea pacea resimţită în spaţiul ei. Nu voia să-l vadă acolo şi nu şi-l imagina stînd în bucătăria ei.

- Voi tăia astfel încît să primiţi fiecare o bucată din buze, le spuse ea copiilor, apoi tăie cu măiestrie feliile de tort, astfel ca fiecare copilaş să primească o frîntură de glazură roşie. Şarpe luă farfuria pentru fiul său şi îl aşeză pe genunchi, apoi îl hrăni cu linguriţa, dar micuţul protesta în continuu, pînă ce prima bucată de tort i-a ajuns în guriţă, apoi s-a potolit.

Jina se amuza văzîndu-l pe Şarpe, care se pricepea perfect să facă faţă rebeliunii odraslelor sale.

Curînd tortul dispăru; s-a bucurat că a mai reuşit să le servească o felie subţire Terisei şi Ailaniei, iar pe ultima, cea mai subţire şi-a pus-o pe farfurie pentru ea.

Toată lumea conversa, fetele stăteau mulţumite în sufragerie cu ea, iar cînd micuţa Mia a venit şi s-a căţărat în braţele Terisei, unde s-a cuibărit şi a adormit foarte curînd, Jina a inţeles că era momentul pentru ca familiile să se retragă la casele lor. Nu ştia cînd vor pleca şi burlacii, dar pe ei va reuşi să-i expedieze la un moment dat. I-a hrănit, le-a oferit bere; s-a achitat de obligaţiile sociale.

Nu mai rămăsese prea multă mîncare, iar Jina se ridică să adune resturile. Terisa şi Ailani s-au oferit să o ajute, dar ea le-a refuzat zîmbind.

- Nu mai sînt multe de adunat, iar cu vesela de unică folosinţă, chiar că sînt binecuvîntată.

- Amin, surioară. Am şi uitat de cînd nu am mai mîncat dintr-o farfurie adevărată, zise Terisa.

Şarpele apăru şi el, cu copilaşul dormind pe umărul lui.

- Hai să culcăm copiii, zise el. Mulţumim pentru toate, Iubito. De unde ai cumpărat tortul? Brody vrea şi el un „tort cu limbă" pentru ziua lui.

- Eu l-am făcut.

- Mincinoaso.

- Nu mint. Mă pricep la torturi, iar mama m-a învăţat să le decorez.

Şarpe se întoarse cu faţa spre bucătărie şi le spuse celorlalţi:

- Băieţi, Iubita a făcut tortul!

Ea înţelese imediat unde ducea remarca lui.

- Nu contează, spuse ea. Pentru voi nu fac torturi. în nici un caz.

- Ei, haide.

- Nu e treaba mea să vă hrănesc. Nu v-am luat de suflet.

Au plecat în grup, iar burlacii au tot încercat să o convingă
să le pregătească şi lor tort. Nu şi Levi. Jina habar nu avea de ce a venit şi el, poate doar pentru mîncare gratis şi taclale cu băieţii. Cănd a ieşit, nici nu a privit-o, nu a spus la revedere, dar nici ei nu-i păsa de el. Donnely a rămas ultimul, ca un adevărat partener.

- Mulţumesc pentru că ai venit, i-a spus Jina în timp ce intra în bucătărie. Ai fost drăguţ. Cam atît cu complimentele pentru că şi-a făcut datoria.
- M-am simţit bine. Băieţii sînt grozavi, nu? De-abia aştept să mă văd şi eu cu echipa mea, deşi aş dori ca şi Kodak să mă integreze, aşa cum a procedat Asul cu tine.
- Crezi asta?
- Da, ar fi bine să-i trimiţi lui MacNamara un memo, prin care să menţionezi că ai urmat o perioadă de integrare, în afara cursului.
- Mai bine îl trimiţi tu. De ce mă bagi pe mine la înaintare?
- Scuze, zise el. Ar trebui să plec şi eu. De cînd cu programul, am devenit un mutant care se culcă devreme.

Era de-abia ora nou, dar Jina căsca. După ce-l conduse pe Donnely, încuie uşa şi trecu în revistă apartamentul; nu erau pagube mari. Părinţii s-au ocupat de copii cu simţul responsabilităţii, nu s-a spart nimic, nu s-a murdărit nimic, doar puţin deranj, dar aşa se întîmplă la toate petrecerile.

După ce aranjă toate lucrurile la locul lor prin casă, se auzi soneria la intrare. Probabil că Donnely a uitat ceva, se gindea ea bombănindu-l, iar cînd ajunse să se uite prin vizor, îngheţă.

Levi.

Inima începu să-i bată frenetic. Efectul lui asupra ei era instantaneu şi înnebunitor. Ce naiba voia? Ia să-l lase să aştepte chiar toată noaptea afară, dacă aşa avea chef.

Soneria răsună iar, mai insistent.

- Am remarcat că te-ai uitat prin vizor, spuse el. Deschide.
- Pleacă, veni replica ei. Nu vreau să te văd, nu vreau să-ţi vorbesc.
- Baliverne. Vreau să-ţi spun ceva şi trebuie să o fac în seara asta, chiar dacă trebuie să sparg uşa.
- Voi suna la poliţie, să te aresteze, dacă faci asta.
- Ba nu, iiindcă ar dezavantaja echipa.

Ea încleştă pumnul enervată şi scrîşni din dinţi, ştiind că el avea dreptate. Spiritul echipei nu era doar o noţiune, era ceva palpabil, extrem de important acum şi pentru ea. Băieţii erau colegii ei de echipă. Descuie uşa şi o deschise, dar rămase cu mina pe clanţă, sigură pe poziţie, refuzînd să-i permită accesul înăuntru. Dacă voia să intre, ea nu-l putea opri, fizic vorbind, dar a naibii să fie dacă-l va *invita* ea.

- Ce? spuse ea plictisită, luptîndu-se cu prezenţa lui copleşitoare.

O privea de sus şi o domina cu înălţimea şi musculatura masivă, dar avea un aer calm.

- Am venit să-mi cer scuze.
- Nu-ţi accept scuzele, replică ea. Nimic nu mai putea să anuleze primele mărturisiri.
- Foarte bine. Am aşteptat în parcare să plece Donnely...
- Te pricepi la urmăriri? Puteai să-mi trimiţi un sms, ca să nu te iau în seamă. Preferam această abordare. Sincer.
- Tot ce am spus – este adevărat. Doar că trebuia să formulez mai bine.
- De acord. Nu eşti prea priceput la limba engleză. Nu-mi pasă. Acum poţi să pleci.

Ea dădu să închidă uşa, dar el o opri cu palma lipită de lemnul lucios.

- Vei asculta ce spun, mormăi el şi făcu doi paşi spre ea, iar acum trebuia să lase capul pe spate, ca să-l privească în faţă.

Nu facu asta. Rămase cu ochii pironiţi de pieptul lui enorm. Era atit de aproape, că îi simţea căldura corporală radiind, amestecată cu furia şi frustrarea care-l fierbeau. Pulsul rapid i se vedea la nivelul venei de la gît.

Aştepta, iar cînd văzu că ea nu spune nimic, trase aer în piept, expiră şi zise:

- Am omis o informaţie importantă.

- Că eşti un dobitoc? Ştiam asta deja. Era incapabilă să dea înapoi şi să fie politicoasă. în viaţa ei nu a fost atît de revoltată de umilinţa suferită, dar era şi rănită, da, rănită. Se detesta pentru că reacţionase la el, îl detesta şi pe el, fiindcă şi-a dat seama.

- Este valabil în amble sensuri. Tonul lui era la fel de mînios cum se simţea ea. Trebuie să ştii că este valabil în ambele sensuri.

Cu aceste cuvinte se întoarse şi plecă. După ce nu-l mai avea în raza vizuală, îi ascultă paşii pe holul blocului.

închise uşa, o încuie şi se prelinse pe podea, cu spatele lipit de uşă, privind în gol, amuţită.

Ar fi putut să plece fără să-i spună nimic. Mai bine ar fi facut-o fiindcă, nu se schimbase nimic, doar că acum adăugase regrete la durerea din inima ei

.Capitolul 9

Jina se ridică; atît la propriu, cît şi la figurat. Mai avea ceva treabă de făcut. Dacă nu şi-l putea scoate din minte, măcar să şi-o ţină ocupată cu lucruri utile.

Al naibii să fie, se gîndi ea. Ori de cîte ori gîndul o ducea spre el, acestea erau cuvintele preferate. De ce nu a tăcut? Instinctul ei reuşise să ascundă atracţia faţă de Levi. Pulsul i-o lua razna cînd el era prin preajmă, cu toate că înţelegea că nu este genul de bărbat confortabil ca iubit, sau ceva mai serios. Foarte uşor putea să devină obsedată de el, iar această slăbiciune era de neiertat.

Nu şi-a permis să se întrebe de ce i-a îngrijit băşicile de la picioare, nici cum i-a comandat măsura exactă la ghete. De ce? Doar le *plătise,* nu erau cadou. Doar pentru că Levi le-a comandat, ghetele i se păreau foarte frumoase.

Nu-şi permitea să viseze la el cu ochii deschişi, nici să se întrebe cum s-ar simţi sub laserul atenţiei lui concentrat asupra ei.

Se îmbujoră, dar era furioasă pe sine, fiindcă încercase să speculeze pe tema dimensiunii penisului lui. Cum putea să rateze asta? Odată, cînd l-a văzut aplecîndu-se, a zărit din unghiul perfect o umflătură sub şliţ, apoi, na, era şi ea om, sigur că a avut o fantezie cu el. Clar că el şi-a dat seama de gîndurile ei, asta numai din vina ei. Şi ceilalţi băieţi s-au aplecat adeseori, în diferite poziţii, dar nu i-a controlat săculeţele niciunuia. Doar pe cel al lui Levi. Naiba să-l ia.

Ieşi pe balcon, să se răcorească. Nu trebuia să se lase copleşită. îşi va vedea de treabă mai departe, va

termina instruirea – *Doamne, apără, săritura din avion!* – apoi va fi inclusă în echipă. Dă-l naibii pe Levi. Nu trebuia să rateze tocmai acum, din cauza lui.

Se culcă şi reuşi să doarmă. Dimineaţa auzi semnalul mesageriei şi tresări. Speriată, crezu că e vreun mesaj de acasă, dar textul era de la Levi. Timpul se opri pentru ea. Textul era scris cu litere mari, scurt. VREME PERFECTĂ.

NE ÎNTÎLNIM LA LOCUL DE PREGĂTIRE 08.00

Doamne, nu azi! Nu într-o duminică. Doar era zi liberă şi ar fi dorit să fie prevenită, ca să poată lua un calmant. Doamne, nu glumi cu mine.

Se duse să facă duş, căci voia să moară curată măcar, deşi nu conta oricum, la ce ar fi rămas din ea, doar că impulsul era mai puternic. îşi împleti părul în coadă la spate, de teamă că o va încurca în zborul de la mii de kilometri înălţime.

Se înecă mestecînd o felie de pîine, se murdări cu unt de arahide, dar mai bine nu ar mînca, totuşi. Mai bine să sară cu stomacul gol. Dacă vomita şi murea înecată cu propria-i vomă? Pe nemincate, putea să-i fie rău oricum. Bău doar jumătate din cana cu cafea, de teamă să nu facă pe ea în aer.

O nouă dilemă la orizont. Cum să te îmbraci atunci cînd plonjezi spre moarte? Cerul era senin, era destul de răcoare, dar se putea încălzi mai tîrziu. Dacă va supravieţui pînă în acel moment. Decise să îmbrace nişte chiloţi de mătase şi se îmbrăcă în pantalonii de doc, trase peste cap un tricou, încălţă adidaşii, nu ghetele, de teamă că şi-ar putea încurca şireturile cu sforile paraşutei, scoase din dulap un hanorac pufos şi

un fes tricotat, apoi plecă, încrezătoare că va muri mai curînd decît spera.

Ajunse mai devreme cu o jumătate de oră şi rămase cu fruntea pe volan. Se rugă, apoi îi veni ideea să-şi sune mama, dar se temea că va rata săritura, aşa că se răzgîndi.

Tresări cînd auzi un ciocănit în parbriz, sări ca arsă, se lovi cu genunchiul de bord, înjură şi întoarse capul. Levi stătea lîngă maşină, rînjind. Cum îndrăznea să rîdă, după cele întîmplate? Deschise larg portiera şi-l lovi cu ea peste genunchi.

- Au! exclamă el şi se feri, apoi îşi frecă genunchiul. Ai grijă ce faci.

- Am avut şi m-am distrat, zise ea, trîntind portiera. Ştii, ca atunci cînd m-am lovit la genunchi şi tu ai rîs.

- Corect, zise el, evident în toane bune, după cum exprima chipul. Da, poate că ştia că ea va muri şi de aceea se purta frumos. Doar că nu-i va da satisfacţie şi va supravieţui.

Bum apăru în camioneta lui, coborî şi veni spre ei, iar prezenţa lui întrerupse brusc dialogul lor

- Vom merge cu maşina lui Bum, spuse Levi. Jina îl urmă, dar nu reuşea să ţină pasul cu el, oricît s-ar ti grăbit. Levi urcă alături de Bum, pe bancheta din dreapta, iar ea urcă în spate. Camioneta lui nu era la fel de înaltă ca a lui Levi.

- îmi place maşina ta, îi zise lui Bum, ştiind că tonul ei dulce îl irita pe Levi, poate şi pe Bum, doar că Levi era ţinta ei, iar Bum era victimă colaterală în acest caz. Nu arată ca autoturismul morocănosului Darth Vader.

Morocănos. Bum tuşi, ca să-şi mascheze hohotul de rîs, iar Levi întoarse capul spre ea şi o privi cu ochi de Meduză. Ea îi zîmbi prefăcut. Era nostim.

Drumul pînă al baza aeriană trecea printr-o regiune rurală a Virginiei. Văzu aerodromul, unde odihneau cîteva avioane în faţa unui hangar cu acoperişul scorojit.

Văzu pilotul, un tip în geacă de piele şi blugi, care inspecta aparatul de zbor. Twin Otter era un avion special pentru sărituri cu paraşuta.

- Am împăturit eu paraşutele, ii zise Bum. Prima dată cînd fac atît de multe.

- Probabil vom avea nevoie de toate, zise Levi.

Adică va sări sau va muri? Probabil. Nu va avea timp pentru mai mult de două, trei sărituri, nu? Era singura şi pînă va decola avionul, va urca la altitudinea corectă, apoi va ateriza iar, timpul va zbura repede.

Inima îi bubuia să-i spargă pieptul.

- Unde este zona de aterizare? întrebă ea, sperînd să fie cît mai departe, asta ca să treacă mai mult timp.

- Pe cîmpul acela, de acolo, îi arătă el, indicînd cu degetul mare spre dreapta. Eu aş fi ales chiar zona asta, dar sunt şi alte avioane care aterizează şi decolează. Am aranjat să fim duşi acolo.

Sigur că da. De ce nu au putut aştepta pe cîmpul acela, apoi Bum i-ar fi luat şi ar mai fi trecut puţin timp? Dar nu, Levi trebuia să fie eficient, ca să mai urmeze şi alte sesiuni de tortură.

îşi aminti cele cîteva lecţii pentru alinierea corzilor paraşutei. Avea stomacul în git; să sari în gol

şi să ai încredere în nişte sfori care să te susţină, trebuie să ai curaj cu carul.

Cerul avea o nuanţă de albastru curat, nu se vedea nici un nor, era o compensaţie pentru zilele ploioase. Sufla un vînticel răcoros, care nu influenţa zborul, lina trase aer în piept, ca să se liniştească. Aerul rece mirosea proaspăt, iar cîteva păsări zburau, parcă spre a-şi anunţa prezenţa alături de ea, în aer.

Bum scoase harnaşamentul din portbagaj, iar Jina începu să se echipeze. Remarcă totuşi că Levi se echipa, nu Bum.

- Credeam că Bum sare cu mine, zise ea, oprindu-se brusc.

- Eu nu am atestat pentru sărituri în tandem, replică Bum. Asul are.

- Drace, rosti ea dezamăgită, cu destul aplomb.

- Ai vreo problemă cu asta? o întrebă Levi.

- Păi, în Bum am încredere că nu-mi dă drumul în aer, dacă vomit pe el. Doamne, va fi legată cu chingile de Levi. Nu-şi dorea nici să-l ştie aproape, cu atît mai puţin să fie strîns lipită de el, în poziţie fetală.

Bum rîse, ba chiar Levi zîmbi.

- Nu vei vomita, spuse el, mai mult ca un ordin, decît ca o încurajare.

Cînd o văzu că-şi trage pe cap fesul, Bum îi zise:

- Aia nu va rămîne pe cap.

Jina oftă, o trase de pe cap şi o băgă în buzunar.

- De ce nu va rămîne?

- Fiindcă vom coborî cu o sută douăzeci de mile pe oră, după ce sărim din avion, zise Levi.

Ea se albi la faţă, dar încercă să alunge gîndul. Din nou îi bubuia inima în piept. Poţi să mori de frică?

Poate nici nu va mai atinge pămîntul vie. Levi va trage de paraşută, pentru o aterizare perfectă cu un cadavru prins de piept.

Tremurînd de spaimă, urcă la bordul aeronavei. în interior Twin Otter era mult mai spaţios decît s-a aşteptat: Levi se aşeză pe o banchetă, ea pe alta şi îşi închise centura. Bum închise uşa, apoi se aşeză alături de Levi.

Pilotul se numea Bud, aşa i-a fost prezentat, iar drept copilot o avea pe soţia lui, o roşcată îmbrăcată cu un trening lejer, zîmbitoare şi pistruiată. Jina apucă strîns cotiera şi se pregăti de decolare. Zgomotul motoarelor devenise asurzitor. îi tremurau buzele, îşi simţea gura uscată şi avea stomacul în gît.

Levi şi Bum s-au ridicat şi au pregătit-o pentru săritură, deşi ea nici nu se putea uita. A ştiut cînd s-a deschis uşa avionului, fiindcă a simţit aerul puternic în faţă.

Pe toată perioada pregătirii a fost *speriată* de acest moment, dar acum era pur şi simplu împietrită de spaimă. Speriată era un cuvînt prea blînd, iar sentimentul era greu de controlat.

Levi se aşeză iar lingă ea, o atinse uşor pe creştet şi spuse tare:

- E timpul.

Ea ridică privirea spre el, stăpinită de panică. Era acolo şi va fi aruncată cu forţa din avion. Nimic altceva nu-i ocupa mintea. Levi o ridică în braţe, o lipi de pulpele lui, cuprinzînd-o cu ambele braţe şi...

Hopa!

lina tresări, şocată ca atunci cînd ţi se aruncă apă rece peste faţă. Senzaţii puternice au luat locul

spaimei – dogoarea corpului puternic din spatele ei, lipit de fesele şi coapsele ei, răsuflarea lui prin părul ei – toate amestecate cu o amorţeală provocată de sperietură. *Ce naiba face?* Şi chiar în faţa lui Bum!

Cu stîngăcie şi îndărătnicie iraţională, căuta să sară din îmbrăţişarea lui, dar el mormăi, o strînse cu mina stingă peste pulpe şi o trase exact la loc.

- Stai liniştită, mîrîi el. Aşa e cel mai uşor să fim legaţi cu harnaşamentul.

Legaţi...unul de altul. Da, bine.

Tremura, gîfîia disperată şi încerca să se relaxeze totuşi, dar îl lăsa să strîngă toate centurile, cataramele şi chingile peste umeri şi peste şolduri. Toate o trăgeau şi o lipeau de pieptul lui musculos. Se uită în jos şi-i văzu picioarele printre ale sale, forţînd-o să le depărteze şi mai mult. Aproape că o durea momentul.

- Eu voi manevra totul, îi spuse el la ureche. Tu te vei distra în coborîre, deşi, după ce vom ajunge sub ciupercă, poţi să preiei tu friiele şi să ne direcţionezi spre locul Z. Ţine minte să-ţi laşi capul pe umărul meu şi să strîngi picioarele printre ale mele. Pricepi?

îi spunea lucruri pe care le-a parcurs în timpul instruirii, dar era bine să repete, fiindcă acum nu putea gîndi. în viaţa ei lui a fost atît de înspăimîntată şi cel mai rău lucru era săritura propriu-zisă, apoi, cum au spus băieţii, cînd eşti în aer, totul pare mai uşor.

Dacă îi va exploda inima de spaimă? Posibil.

- Vom fi în cădere liberă cam un minut. Este ca şi cînd ai pluti, nu simţi viteza, ci doar vîntul. Cînd ajungem la opt sute de metri altitudine, voi trage de şnurul paraşutei. Vei simţi o smucitură puternică atunci cînd se va deschide, apoi ne va trage în sus şi

să nu te panichezi. Voi mai elibera harnaşamentul, ca să-ţi fie şi ţie mai confortabil. Apoi va urma o coborîre lină pînă la pămînt.

Să nu se panicheze? Era posibil să se panicheze şi mai mult, odată ce intrase în panică mai demult? Ca un fel de re-pani- care, sau un dublu sentiment de panică?

- Ochelari de cauciuc.

Cineva îi ţinea ochelarii în faţă, iar ea îi luă şi-i puse la ochi. Ochelari. Chiar se va întîmpla.

- Ştiu că te vei descurca, zise Bum, ca să o liniştească. Asul te ţine bine. Trădătorul îl ajută pe Levi să facă un pas pînă la uşă, cu ea în braţe. Jina se uită la Bum, tremurînd, vru să spună ceva, poate să-l implore să o ajute, dar nu reuşi să articuleze nimic, fiindcă Levi o împinse pe uşa avionului...

Plonjau spre iad.

Cu faţa în jos.

Jina se încordă, tresări, înghiţită de vîntul şuierător, cu capul forţat lipit de umărul lui Levi, în timp ce ochii urmăreau culorile schimbătoare ale pămîntului de sub ei, amestecate cu albastrul cerului. Striga şi ea odată cu vîntul şi simţea usturime în gît. Era mai rău decît s-a aşteptat, mai greu de suportat. Groaza pe care o controlase pe jumătate părea că explodează acum în interiorul ei, o forţă sumbră, care-i spărgea pieptul şi se expanda, apoi o înghiţea cu totul, după care totul deveni negru.

- Jina! Iubito! Trezeşte-te naibii!

Negru era tot ce vede. Nu voia să vadă altceva decît negru, voia să rămînă acolo, în siguranţă. Reveni încet la realitate, trezită de strigătele lui Levi, care-i

ordona să se trezească, îşi recăpătă cunoştinţa treptat, deschise ochii şi privi de jur împrejur. Capul i se balansa spre stingă, spre dreapta şi înţelese că erau tot în aer, în coborîre. Din nou o tresărire şi se lipi de el, contopindu-se cu trupul lui, căutînd parcă o supapă care să o despartă de pămîntul din ce în ce mai apropiat.

- Totul e în regulă, sîntem sub ciupercă, nu mai cădem.

Ridică privirea spre el şi-i văzu gîtul, mandibula, remarcînd
că era nebărbierit şi asprimea pielii lui o făcu mai conştientă de apropierea lor. Teama revenea în valuri repetate, incontrolabilă.

- Iubito, eşti bine. Vocea lui profundă, intensă îi răsuna la ureche şi practic îi simţea răsuflarea pe obraz. Uite, ţine tu maneta de ghidaj.

- Nu! îşi smuci capul. Această manetă reprezenta întreaga experienţă, care era pe cît de oribilă şi-a închipuit-o ea. Groaznic. Nu leşinase niciodată în viaţă. Nu-i păsa nici de Levi, voia să simtă pămîntul sub picioare.

- Bine, gata, lasă că o ţin tot eu.

Ciudat cum pluteau, se îndreptau spre pămînt, dar nu cu faţa în jos, ci în poziţie verticală, aşa încît ea să privească moartea în deplinătatea ei. Vedea orizontul, dar închise ochii, fiindcă nu voia să vadă apropierea inerentă de sol. Doamne, din nou era ţintuită de el. Patru centuri o ţineau prizoniera lui Levi. El era de fapt susţinut de harnaşamentul paraşutei, nu ea. Dacă nu ţineau centurile, sau se rupea vreuna dintre chingi, era pierdută.

- Cînd îţi spun eu, ridică-ţi picioarele, ca să ţi le fereşti de ale mele, cînd vom atinge pămîntul. Din nou folosise un ton blînd, iar ea îl ura pentru blindeţea lui în faţa eşecului ei. Dacă ur fi fost aşa de la bun început-.nu, mai bine că nu a fost aşa. Nu voia să-l placă de fel.

Deschise ochii, pentru că i se părea o laşitate să nu o facă. I'ămîntul părea din ce în ce mai aproape. I se oprise răsuflarea în gît şi se moleşise ca o meduză.

- Picioarele sus! îl auzi strigînd pe Levi.

Trupul ei ascultă ordinul şi ridică picioarele la orizontală. Era ca atunci cînd vezi cum se petrece un accident, eşti implicat şi nu poţi face nimic. O zgudui tură puternică anunţă că au atins solul, dar Levi reuşise să amortizeze şocul cu picioarele lui puternice. începu să desfacă toate chingile. Au atins pămîntul întregi şi nevătămaţi.

Imediat ce s-au desfăcut toate chingile, se scurse practic în jos, dar el o prinse de mijloc cu braţul lui oţelit şi zise:

- Poţi să pui picioarele pe pămînt acum.

Bine, totul părea distant, persoana ei inclusiv, de parcă mintea i s-a desprins de trup. Se aplecă după ea, ca să fie sigur că o vede stînd în picioare, apoi s-a apucat să strîngă paraşuta.

Jina se aşeză, fiindcă nu o ţineau picioarele. Pămîntul era jilav şi aşa i s-au udat pantalonii. Pînă ce Levi a strîns paraşuta, ea a început să tremure. *Ce moale e pămîntul,* se gîndi ea, iar *pămîntul moale e de bine.*

îşi rezemă fruntea pe genunchi şi închise ochii, uşurată. îl auzi pe Levi vorbind; nu ştia cu cine, apoi înţelese că vorbea cu Bum, prin staţie. Posibil ca ei doi

să fi fost conectaţi pe toată durata săriturii umilitoare pentru ea. Bum va şti că a fost demnă de plîns.

Nu-i păsa. Ştia că nu va mai putea să treacă prin aşa ceva încă o dată.

Trebuie.

Şoapta venea din adîncul sufletului. Asta era cu totul diferit de alte dificultăţi prin care a trecut cu eforturi mari. Era ceva de genul *mai bine îmi tai venele la miini, decît să mai fac o dată asta.*
Trase aer în piept şi realiză că va trebui să o facă. Levi se apropie de ea. îşi ridică uşor capul şi-l privi pe uriaşul care o privea de sus:

- Să mai sărim o dată, spuse ea.Capitolul 10

Levi se lăsă pe vine lingă ea şi o privi iscoditor de parcă era un colecţionar de insecte care tocmai şi-a prins insecta căutată şi acum voia să o prindă cu acul pe un panou.

- Ai leşinat. Acuzaţia numărul unu; ştia că aveau să mai urmeze. Nu i-a plăcut cum a spus-o.

„Leşinat” suna destul de preţios, faţă de „pierdut cunoştinţa”. Luă un beţişor de pe jos şi începu să rîcîie pămîntul.

- Nu se va mai întîmpla.
- Zău? Şi cum vei împiedica asta? veni întrebarea lui ironică.
- La fel cum fac piloţii de luptă, cred – cu mîrîieli şi altele. Ştia ea ceva despre o anumită procedură, ale cărei detalii le putea afla de pe Internet. Ştia că era ceva legat de mîrîit.
- Ei mîrîie ca să forţeze oxigenul spre creier. Lipsa de oxigen nu este problema ta.

Nu, groaza pură era. Nu ştia dacă poate să mîrîie suficient, cît să treacă de starea asta, dar dacă se concentra mai mult pe mîrîit, în cădere, era posibil ca ea şi Levi să moară împreună, sau el putea să-i desfacă legăturile şi să-i dea drumul în jos.

- Ai şi ţipat. Acuzaţia numărul doi.

Aşa să fi fost? Da, parcă îşi amintea vag de ţipat. Nu putea să nege; ridică umărul, spunînd parcă: *şi ce*? apoi nu mai zise nimic.

- Nu ne-ai spus că te temi de înălţimi. Acuzaţia numărul trei.

Se enervase, iar asta era bine, fiindcă însemna că mai simte şi altceva, în afară de teroare şi umilinţă. îl fixă cu privirea.

- Nu mi-e teamă de înălţimi, mă tem că voi cădea şi voi muri. Mare diferenţă.

Levi făcu o grimasă ironică. Greu de clasificat mimica lui: zîmbet sau grimasă. Mai degrabă era grimasă, fiindcă de zîmbit, nu zîmbea niciodată. Şi-ar fi dorit ea, dar cu Levi nimic nu era simplu.

- O să ai tot fundul ud, dacă mai stai pe pămînt.

Oare era o acuzaţie, sau o observaţie? Poate amîndouă. Nu era cazul de „o să", fiindcă pantalonii i s-au udat instantaneu.

- Aşa ascunzi tu faptul că ai făcut pipi pe tine?

Mai puţin revoltată decît ar fi fost altădată, ea reuşi să ridice piciorul şi să-i tragă un şut în gheată.

- Mi-am pierdut cunoştinţa. Nu am făcut pe mine şi nici nu am vomitat! Aşa!

El rise, dar se ridică şi-i întinse mina să o ajute.

- Haide, a venit să ne ia.

Ultimul lui comentariu a enervat-o, dar chiar şi aşa a reuşit să se ridice singură. Era o tehnică pe care a urmărit-o la băieţi, dublată de nişte muşchi bine antrenaţi.

Scoase mobilul din buzunar şi se uită la ceas. Trecuse doar o jumătate de oră de la ultima săritură, dar ei i s-au părut zece ore.

Acum trebuia să mai sară, deşi stomacul o avertiza cu revoltă, iar inima bubuia nebuneşte, să-i spargă pieptul. îl urmă pe Levi, fără nici o vorbă, în timp ce se gîndea.

Bărbaţii au ceva genetic, constată ea, pe cînd îl urmărea cum păşeşte cu atîta încredere în sine. Fiecare centrimetru din corpul lui emana siguranţă. Sigur că lui niciodată nu i-a fost teamă să sară cu paraşuta; trebuia să-şi perfecteze competenţele, ca să devină cît mai letal posibil. Uneori sari din avion ca să atingi ţinta; aşadar el ar sări dintr-un avion. L-a urmărit în lupte corp la corp, la trageri cu muniţie de război, sau cum îşi depăşeşte limitele corporale. Era hotărît să se pregătească pînă atingea perfecţiunea.

Toată echipa se pregătea constant pentru orice misiune apărea.

Şi ce tăcuse ea cu drona a fost important pentru siguranţa echipei, chiar dacă a fost o misiune de supraveghere. Băieţii îşi forţau limitele la maxim, aşa cum se întîmplă la cursele cu cai. Citise undeva că la curse armăsarii aleargă pînă cad morţi, însă iepele nu, respectiv ele au raţiunea să se oprească înainte să se autodistrugă.

Revelaţia îi explodă în minte. *Asta era!* Ea era o iapă, iar Levi era un armăsar. El sărea din avion de bună voie, dar ea avea raţiune.

Cînd au urcat în camionetă, înima îi bubuia în piept. Transpira abundent şi se întreba dacă Levi îi miroase spaima.

Avionul făcu manevrele de întoarcere spre pistă, apoi veni mai aproape de ei. Bum era înăuntru şi deschise uşa, întinzînd mîna spre ea, să o ajute să urce. O acceptă, iar Levi se uita lung la ea, după ce mai devreme ajutorul i-a fost refuzat.

- Mi-am pierdut cunoştinţa, mormăi ea.
- Am aflat, zise Bum. Trebuia să spui că te temi de înălţimi.
- O să mă descurc, zise ea. Era inutil să-i spună şi lui de diferenţa dintre teama de înălţime şi teama de a fi în cădere. Era foarte răguşită, evident de la atîta ţipat.
- Hai să o facem odată, zise Levi şi trase uşa.

Adică era ultima ei şansă? Nu se poate. Doar Bum a spus că pliase multe paraşute şi ei folosiseră de-abia două.

De ce se temea mai mult, de săritură, sau de posibilitatea ca Levi să o excludă din echipă? Şi, dacă o excludea, ce? îşi va recăpăta weekendurile. Bani va cîştiga destui, va putea să meargă la filme, cu prietenii şi să-şi viziteze familia.

Şi va fi o ratată.

Tina începuse să tremure, dar se aşeză şi începu să-şi strîngă legăturile. Levi ocupă locul de alături. Mirosea a aer curat, că doar căzuse de la cîteva sute de metri înălţime şi se aerisise destul. Părea atît de încărcat energetic, încît aerul din preajmă era electrizant. Părea fericit că va sări din nou.

Ea simţea cum o apucă greaţa. Saliva i se aduna în gură şi o înghiţi în tăcere.

Bum, bum, bum. Inima se auzea prea tare, făcînd-o să se cutremure. Respira foarte greu. Oare asta era hiperventilaţie sau se sufoca? Care era diferenţa, dar oare mai conta?

- E timpul, zise Levi.

Ce? Nu! De-abia au decolat. Cînd Bum deschise uşa, văzu pămintul foarte departe, sub ei.

De ce nu săreau mai mulţi? Poate aşa nu ar mai fi atît de îngrozită. Raţional vorbind, nu ajuta la nimic să-i vadă pe alţii sărind înaintea ei.

- Hai să ne legăm, zise Levi şi o lovi uşor pe picior.

Avea iar stomacul în gît. Atîtea resentimente clocoteau în sufletul ei chiar şi acum, cînd remarca lui suna mai degrabă a flirt, dar de data asta era clar una adresată unei membre a echipei, nu unei intruse. Probabil că era atît de sigur că ea va claca, încît de aceea era în toane bune.

L-ar fi îmbrîncit pe uşa avionului, dar înainte i-ar fi smuls penisul cu o smucitură şi l-ar fi aruncat şi pe acesta în aer. Un penis fără paraşută. Oare ar fi sărit şi el după organ?

Sigur că da. Bărbaţii ar mărşălui prin iad pentru sculele lor. Nu ar fi nostim ca un şoim sau uliu să prindă în cioc penisul aruncat şi apoi să-l mănînce

?Era amuzată de aventurile pensiului zburător, încît nu se clinti, nici cînd el o îndemnă. Trebuia să-i fie ruşine pentru că se gîndea să-l mutileze? Acea parte din ea care nu simţea groaza era atît de furioasă

pe el, pe situaţie, pe ceea ce era el, pe negarea continuă că se simte atrasă de el, iar el îi reproşează exact asta, încît efortul ei părea inutil. Mînia şi teroarea nu fac casă bună, iar acum îi produceau greaţă şi o oboseau.

Levi îşi pierdu răbdarea cu ea, aşa că o ridică şi o legă cu centurile, ca mai înainte, iar căldura lui îi încălzea fundul şi picioarele. Era obosită, speriată şi sătulă de atîta sperietură.

Cînd îl simţi cum se ridică şi se apropie cu ea de uşă, Jina se incordă, apoi îşi pironi călcîiele în podea, ca să mai cîştige cîteva secunde cu încăpăţînarea ei.

- Ai încredere în mine, îi şopti el la ureche, pe un ton senzual, calm. Cu mine nu vei păţi nimic.

Jina îşi lăsă capul pe spate şi-l privi. Privirea lui pătrunzătoare spunea şi altceva...ceva greu de descifrat. *încredere în el.* Voia să aibă. Voia multe, în legătură cu Levi, iar brusc se simţi copleşită de gînduri, dorinţe şi nevoi.

Au sărit. Vîntul îi biciuia violent. Ţipa şi acum, căutînd să-şi controleze tensiunea. Se strădui să nu mai ţipe, să se orienteze, să vadă unde erau cerul şi pămîntul. Levi striga la ea, deşi nu-l înţelegea ce spune. Trupul ei se lupta pentru supravieţuire.

Se lupta cu el, iar creierul ei de şopîrlă îi spunea că el este cauza terorii ei, moartea ei iminentă, doar că logica nu avea de-a face cu asta. Ce dacă el avea paraşuta ataşată la spate? Oricum se lupta cu el, îşi împletea picioarele cu ale lui, într-o încercare disperată să *scape.* Doar asta dorea, să scape de această experienţă, de completa lipsă de control. Se trezi cu braţele lui încer- cuind-o, strivind-o, ca să-i controleze zbaterile. în loc să stea cu mîinile

depărtate, ca să opună rezistenţă vîntului, amîndoi formau o săgeată, care plonja rapid spre pămînt, ca o pasăre fără aripi, iară direcţie, fără control.

A trecut o eternitate pînă ce trupul ei s-a liniştit complet, devenind inert. Abia atunci a realizat că Levi îşi încolăcise braţele şi picioarele împrejurul ei, controlîndu-i membrele. Au simţit acea smucitură, care i-a tras violent în sus, iar chingile dintre picioare şi cele care-i traversau pieptul au strîns dureros pielea. Au revenit în poziţia corectă şi au început coborîrea lentă, pendulînd sub paraşută.

- Direcţia noastră este modificată spre nord, îl auzi pe Levi. Nu trebuie să corectez altitudinea. Dacă aleg zona L, ajungem în apa rîului. Există un cîmp la est de drumul rural, o să aterizăm acolo.

Ea ce trebuia să spună? Nu avea cum să aleagă.

- Trimit prin radio poziţia noastră, zise el.

Atunci Jina realiză că vorbea cu Bum.

Levi se apucă să-i elibereze puţin chingile care-i traversau pieptul, iar degetele lui au atins uşor sfîrcurile Jinei. Avea grijă de ea...era evident. Apoi îl văzu cum manevrează sforile paraşutei, ca să plonjeze în direcţia unui cîmp verde, mărginit de pilcuri de copaci.

- Picioarele sus, strigă Levi, iar pămîntul începea să se vadă tot mai aproape.

Au atins solul, iar Levi s-a străduit să-i atenueze căderea, rostogolindu-se împreună cu ea. Buruienile îi zgîriau obrajii, stînci colţuroase o înghionteau în coaste şi ramurile o înţepau în coapse. Nu mai conta. Erau pe pămînt acum.

- Ai păţit ceva? zise el. Sîntem jos, zise el şi desfăcu harnaşa- mentul. Jina închise ochii şi îl asculta cum dă ordine prin radio.

Acum ce facem? Din nou ratase momentul. Nu şi-a mai pierdut cunoştinţa, dar s-a luptat cu el, ceea ce era mai grav, fiindcă puteau să moară amîndoi din cauza ei.

Greaţa ii reveni, cînd realiză că toate variantele erau rele. Acum chiar o va elimina din programul de instruire. Poate-l va convinge să-i mai acorde o şansă, dar nu era sigură că va supravieţui. Dacă va sări singură, tot îi va ceda inima, îşi va pierde cunoştinţa din nou şi atunci dispozitivul automat de declanşare a paraşutei o va deschide, însă ea tot nu va fi capabilă să o manevreze, deci se va prăbuşi într-un copac sau va rămîne agăţată între liniile de înaltă tensiune, sau va cădea pe o şosea, în faţa unei maşini.

O podideau lacrimile, dar nu avea de gînd să plîngă.

Mîinile lui mari au rostogolit-o pe spate. Cînd desachise ochii, îl văzu deasupra ei, pe fundalul cerului albastru. Era atît de aproape de ea şi căldura lui o pătrundea atît de puternic, încît tresări. Iar îi bătea inima cu putere.

- Puteai să ne omori, zise el cu severitate.
- Eşti gata să mai sărim o dată? îl întrebă timid. Nu putea să zîmbească, deşi îşi dorea. Poate reuşesc data viitoare.
- Ce? Să ne omori sau să sari bine?
- Vreau să fie o surpriză, veni replica ei intempestiv.
- La naiba, şopti el gemut şi îi trase capul spre el, apoi o sărută.

Zăgazul emoţional explodă.

Luni de zile Jina şi-a îngropat feminitatea, renunţînd la orice farîmă de sexualitate cînd şi-a pus la încercare muşchii, concen- trîndu-se să-i întărească. Nu a lăsat băieţii să o ajute fiindcă este femeie; s-a descurcat singură exact din acest motiv. A renunţat la rimei, nu a mai purtat rochii, sau pantofi eleganţi, nu s-a mai coafat. S-a străduit din răsputeri să nu-şi exprime sexul, dar să se integreze printre ceilalţi şi să nu perturbe forţa echipei.

Pe urmă a sărutat-o Levi, iar controlul, dar şi barierele ei interioare s-au topit. Se eliberase în acest abandon al feminităţii. Gura lui era tot ce nu şi-a permis să viseze, fierbinte şi masculină, iar gustul ei i s-a urcat la cap mai repede decît vinul pe stomacul gol. Niciodată nu i-a trecut prin gînd să-l respingă: din clipa cînd l-a cunoscut, ceva primitiv şi puternic în interiorul ei l-a dorit, a dorit acest moment, iar acum exact centrul fiinţei ei răspundea. îl îmbrăţişă şi îşi trecu degetele prin părul lui, iar gura îi oferi gurii lui ce-şi doreşte, cerînd pentru sine atîtea. Geamătul de plăcere profund reverbera de dorinţe ascunse.

- La naiba...mormăi el, după ce deschise ochii şi o privi cercetător. Nu ar trebui să fac asta.

Acum chiar că-i venea să-l respingă, ba chiar să-i tragă un pumn în nas. Oricum, el ar fi ieşit învingător dintr-o dispută fizică.

- Atunci nu o face, şopti ea surîzînd. Sînt sigură că eşti destul de puternic ca să scapi de mine. Mîngîierile constante îl convingeau că se înşeală.

îi simţea sfîrcurile prin materialul tricoului, iar ea le simţea intărindu-se sub greutatea masivului care o săruta.

Levi îşi scoase mănuşa cu dinţii şi îşi strecură mîna pe sub tricoul ei, ajungînd să cuprindă cu buricele degetelor sînul delicat, extrem de fin. îl frămîntă pătimaş şi pe celălalt, apoi reveni la primul. Palma lui aspră îi dădea senzaţii delicioase, nebănuite.

- Din prima zi, rosti el calm, răguşit, iar ea înţelegea totul. Din prima zi a existat o scînteie între ei. Ea a încercat să o ignore, să o sublimeze, să o uite. Evident, el se luptase cu aceeaşi atracţie. Dacă nu erai din echipa mea, am fi putut să...Se opri şi clătină din cap. Eşti mult prea bună cu drona. Prezenţa ta aici va oferi echipei protecţia pe care nu a avut-o. Aş putea să fac lucrurile dificile pentru tine, ca să nu te descurci, dar nu ar fi drept faţă de băieţi, nici faţă de tine.

- Asta nu s-a schimbat, rosti ea gîfîind puternic, excitată de dezmierdările lui. Se lipi cu faţa de umărul lui şi inhală mirosul de mascul, precum şi căldura trupului lui. Probabil că şi el îi simţea bătăile inimii, fiindcă aceasta bubuia nebuneşte. Probabil că şi el îi simţea inima bătînd în palmă, însă ei nu-i pisa deloc. Lunile în care s-a tot ciocnit de ostilitatea şi răceala lui s-au evaporat, de parcă nici nu ar fi existat. Pe chipul lui se citea frustrarea acum.

- Atîta timp cît eşti în echipa mea, asta nu se poate întîmpla.

- Atunci scoate-ţi mîna de sub tricoul meu, replică ea şi-l sărută pe gît.

Un geamăt animalic răzbătu din străfundul pieptului lui şi dintr-o mişcare abilă ajunse deasupra ei, insinuîndu-se brutal între pulpele ei cu un genunchi. O săruta apăsat, flămînd şi dominator, iar limba îşi făcea loc spre a ei, care îl primi domoală şi

fierbinte. De ce să nu se chinuie şi el? Ea se chinuise destul. Voia să-l vadă că suferă, că se gîndeşte la tot ce pierde. îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi ridică uşor coapsele, pînă ce îi simţi lipit de centrul fierbinte penisul în erecţie. Extazul sexual o stră- fulgeră efervescent; în ciuda evenimentelor, era în braţele lui, el o mîngîia în aceste cîteva minute furate, iar plăcerea era supremă.

îl simţea cum se mişcă ritmic, de parcă îmbrăcămintea nu-i despărţea. îi făcea plăcere să-i simtă presiunea. Erau momente frugale, riscante, fiindcă oricînd putea să vină cineva să-i surprindă, dar pe ea o frămînta doar gîndul că, dacă voia să fie cu el, va trebui să renunţe la antrenamente, doar că ştia bine că ar face orice, doar ca să nu abandoneze. Gemu orgasmic şi încercă să se controleze, cu toate că îşi dorea aceste plăceri, îndelung amînate.

Se simţea ca o pradă în braţele lui, la mila lui, dar îl completa cu acelaşi gen de răspuns sălbatic. Ştia ce-şi doreşte el. Dorea să-i smulgă pantalonii pe loc, acolo, pe pămîntul ud, printre buruieni, într-o nebunie sexuală exaltată, pe care ea nu o mai cunoscuse niciodată.

Iar ea dorea şi mai mult – mai mult din Levi, mai mult timp, compania lui, atingerile lui, gustul lui, totul. Nu o puteau satisface momentele furate ocazional, nici o relaţie clandestină.

Levi se rostogoli de pe ea şi rămase pe spate, privind cerul şi gifiind frenetic. Jina îl admira, îi examina trăsăturile feţei, duritatea chipului frumos, atît de masculin, curba gurii, sprînce- nele arcuite. Emana masculinitate şi practic radia testosteron. Cînd

îşi materializa mental cuvîntul „războinic”, imaginea lui ii apărea clar, musculos şi letal. I-ar fi stat bine cu o sabie legată transversal la piept şi cu o pelerină neagră, aruncată pe spate. Bărbatul era un dur, gata oricînd să facă tot ce i se cere.

Totuşi el era liderul echipei, iar asta îl obliga să facă tot ce era necesar pentru stabilitatea operaţională. Menirea ei era să vegheze asupra grupului, să ofere o pereche de ochi care să obţină informaţii, fără să expună colegii la alte pericole.

Dacă băieţii ar afla de relaţia lor, ar acuza-o de favoritism, fapt care ar duce la resentimente şi lipsa încrederii, plus o tensiune în grup cu efecte devastatoare. Dinamica grupului nu putea fi tulburată de relaţia sexuală dintre doi membri.

Privi şi ea spre cer şi se gîndi că are doar două opţiuni: să renunţe la antrenamente şi să-l aibă pe Levi – nu se ştia pentru cît timp – sau putea să rămînă în echipă şi să se consoleze cu adevărul amar că nu pot fi împreună.

Nu putea să renunţe. Ar fi trădat tot ce este ea, s-ar fi trădat pe sine. Dacă pînă acum s-a mulţumit cu o slujbă de la nouă la cinci, nu mai era fericită, realitatea ei se schimbase şi acum nu o putea abandona.

Se ridică şi văzu că hainele îi erau pline de noroi. Avea o zgîrietură urîtă la frunte, o usturau genunchii, părul i se desfăcuse şi tricoul îi ieşise din pantaloni.

Levi se ridică şi el, tăcut, începu să strîngă paraşuta, iar imediat apăru şi camioneta cu care vor pleca. Jina porni spre ea cu gîndul că mai trebuia să treacă prin experienţa căderii o dată şi încă o dată dacă va fi necesar.

Cu orice preţ

.Capitolul 11

Jina era albă la faţă ca varul.

Levi se abţinu să o ridice în braţe, ca să o urce în avion. Părea atît de mică, de fragilă în ochii lui, încît instinctul protector îl îmboldea insistent. O sărutase, o ţinuse în braţe, i-a provocat orgasm: scula şi testiculele lui, dar şi creierul, da, mai ales creierul, care era al treilea pe listă, toate duceau o luptă feroce. Două din acestea insistau că ea este a lui, iar afurisitul de creier îi tot şoptea că nu o poate avea. Era atît de frustrat, simţea durere în testicule şi gîfiia chiar şi acum, amintindu-şi răsuflarea fierbinte a Jinei-Iubita pe faţa lui.

Aproape că ejaculase şi el cînd i-a simţit sfîrcurile în palme şi i-a mîngîiat sînii delicaţi. Nu purta sutien. Pielea ei l-a adus în stare să jure că, dacă va mai ajunge cîndva la fel de departe, nimic nu-l va opri, o va dezbrăca şi o va penetra, apoi la naiba cu consecinţele.

Aşadar, atîta timp cit ea făcea parte din echipă, el nu-şi va mai asuma nici un risc.

De cum a văzut-o, Bum l-a privit îngrijorat pe Levi, care se temea şi el de următoarea reacţie a Jinei. La ultimul salt practic s-a luptat cu el şi a existat riscul să nu poată trage de şnurul paraşutei, adică să se prăbuşească amîndoi.

- Hei! i-a strigat ea lui Bum. Măcar acum am fost conştientă. Vocea ei era stinsă şi răguşeala trăda efortul depus cînd a ţipat. Arăta groaznic, iar limbajul trupului parcă striga *răvăşită;* şocul şi tulburarea după ultima săritură i se impregnaseră pe chip. Levi ar fi ţinut-o în braţe, ca să o consoleze, însă ea nu avea nevoie de aşa ceva.

- Nu ştiu dacă e bine ce facem, zise Bum scărpinîndu-se la bărbie.

- Ştiu, spuse ea şi se prăbuşi pe banchetă. Puteam să murim amîndoi.

Avionul se puse în mişcare, dar Levi îi ceru pilotului să mai aştepte puţin. Bum se aşeză lîngă ea, iar Levi veni pe partea cealaltă. Părea atît de neînsemnată în mijlocul lor.

Cum Levi a întins mîns spre a ei, cu intenţia să-şi înlănţu- iască degetele printre ale ei, se răzgîndi brusc şi o lovi cu dosul palmei peste braţ.

- Iubito, hai că poţi. Ştii bine asta. Bum te-a învăţat tot ce trebuie să ştii, ai încredere în el şi în instruirea ta. Ştii să manevrezi, să aterizezi, iar dacă apar probleme, te vei descurca.

Ea dădu din cap timid. Ceva, o parte instinctivă a lui ar fi vrut să o audă spunînd că nu poate. Putea să pună punct el, acum, iar Bum l-ar fi susţinut. Doar că încăpăţînarea şi tăria cu care se lupta ea erau absolut remarcabile şi Levi se temea că Jina ar fi suferit enorm dacă abandona acum. Merita încă o şansă.

- în ordine, zise el hotărît. în următorul salt vei purta paraşuta. Bum îl privi peste capul Jinei şi încuviinţă scurt.

Ea ridică privirea brusc şi-l fixă cîteva clipe, iar buzele i se albiseră.

- Eu şi Bum vom sări cu tine, zise el. Ne ţinem toţi de mînă, dar tu va trebui să declanşezi deschiderea şi să manevrezi paraşuta spre punctul Z. Evident, cei doi vor avea şi ei paraşute, dar o vor ţine de mină pînă ce-şi va deschide paraşuta, apoi se vor depărta şi vor fiecare îşi va deschide propria paraşută. Jina părea panicată.

- Dacă o să vă omor şi pe voi? întrebă ea îngrozită.

- Vei muri şi tu. Măcar aşa vei scăpa de acuzaţii. Era clar nu trebuia să o menajeze, mai ales acum. Mai bine să-i insufle responsabilitatea faţă de toţi trei, ca să atingă pământul în siguranţă.

Bum rîse sforăit, apoi strigă pilotului să decoleze. Deja rulau pe pistă.

Levi şi Bum faceau ultimele pregătiri, ajutînd-o pe Jina să-şi verifice legăturile şi să respire, ca să se liniştească. Totuşi panica o împiedica să judece limpede. Era conştientă că trebuie să se liniştească, sau să refuze saltul.

- Scoate-ţi centurile pentru zborul în tandem, îi zise Bum.

Trebuia să ţină minte tot ce a învăţat-o Bum. Cum să numere
pînă cînd va trage de sfoara care declanşa paraşuta, cum să manevreze corzile acesteia, ca să schimbe direcţia. Ştia că are paraşuta de rezervă, care se deschidea prima, în caz că săritorul nu poate să o desfacă pe cea mare. Trebuia să evite panica. Vieţile tuturor depindeau de asta. îşi trecu în revistă toate detaliile, ce putea să meargă prost, dar şi cum să facă faţă oricărei situaţii neprevăzute. Nu trebuia să ezite, ci să acţioneze.

Bum deschise uşa, iar aerul rece ca gheaţa îi lovi pe toţi direct în faţă.

- Să pornim, strigă Levi. Resemnată, Jina îşi trase ochelarii pe nas şi toţi trei s-au apropiat de uşă. Bum ridică degetul mare, în semn că totul este OK. Au luat poziţia de salt, cu ea la mijloc şi ochii Jinei se umpălură de lacrimi. Vedea totul ca prin ceaţă.

Doamne, ajută-mă să nu-i omor, se ruga ea în tăcere. Cei doi au apucat-o bine de centuri şi au sărit

simultan. *Nebunii naibii!* îşi zicea ea, dar se includea şi pe ea în triadă.

Văzu negru în faţa ochilor. Simţea vîntul nemilos, parcă nu la fel de îngheţat ca atunci cînd se aflau în avion. Cu greu reuşi să numere în gînd, căci se sufoca, încremenită de panică. Bine că acum nu ţipa, din cauză că *nu putea,* nu fiindcă avea de ales.

Ea nici că făcea ce i se spune. Nu voia să vadă, aşa că strînse ochii mai tare.

- Te ţinem noi! strigă Bum. O trăgea de centură, parcă pentru încurajare.
- Trebuie să sari!

Levi vorbise acum. Era o pisălogeală stereo.

Avea dreptate. Trebuia să sară.

Bine măcar că îi mai funcţiona creierul. Putea să gîndească, deşi îi clănţăneau dinţii de spaimă şi simţea un nod uriaş în gît. Parcă i se topeau plăminii, din lipsă de oxigen. Oare va leşina din nou, din lipsă de aer?

Doamne.

Nu ştia la ce altitudine se află, însă ştia sigur că trebuie să rămînă conştientă cu orice preţ şi putea să facă tot ce trebuie, mai ales că Bum şi Levi erau cu ea. Nu putea să le pună vieţile în pericol. Trebuia să funcţioneze.

Duse mîna la spate, cu greu, aşa cum repetase de zeci de ori, sub îndrumările lui Bum, ca să tragă de şnur. Era paraşu- ta-pilot, care trebuia să se desfacă prima. După cîteva secunde de agonie, nu se întîmplă nimic. Paraşuta nu a funcţionat. Totuşi, brusc se auzi un şuierat, simţi o vibraţie în tot corpul, apoi o zvîcnitură puternică. Nu-i mai vedea pe cei doi. Nu mai simţea că o ţine cineva de harnaşament.

Momentele de groază resimţită la primele două salturi au fost nimic, pe lîngă sentimentul unui

dezastru copleşitor, care i-a inundat pieptul. Urlă cît o ţineau plăminii, dar nu putea să vadă trupurile colegilor de echipă, care probabil acum plonjau spre moartea iminentă, în timp ce ea pendula uşor la adăpostul paraşutei.

Levi! Se îneca în regrete. încercă să-l strige, să manevreze paraşuta, să-i găsească din priviri, să...

Văzu două ciuperci plutind foarte aproape, una mai sus, alta sub ea. Levi. Bum. Fiecare cu paraşuta proprie.

Acum simţea cum furia o înfierbîntă. O păcăliseră. Da, au tăcut-o să-şi controleze săritura, apoi i-au dat drumul, să se descurce singură. îi tremurau braţele, dar cumva reuşi să vireze în coborîre, privind disperată pămîntul care se apropia din ce în ce mai rapid de picioare, pînă ce zări chiar locul unde trebuia să aterizeze.

Amintindu-şi rapid ce mişcări trebuie să facă, mai navigă prin eter cîteva minute, în timp ce lăcrima de teamă. Le auzea glasurile lui Levi şi Bum, care se străduiau să o îndrume spre locul de aterizare. Mai avea cîteva minute în picaj, apoi efortul îi va fi răsplătit. Trase de sfori, ca să orienteze paraşuta în poziţie convenabilă, căpătă o viteză ameţitoare în picaj, văzu cum se apropie solul din ce în ce mai mult şi într-o fracţiune de secundă rememoră indicaţiile de poziţionare a picioarelor la contactul cu solul.

Nu avea deloc graţia plonjonului ca Levi sau Bum, însă îşi aminti că trebuie să strîngă genunchii la piept, ca să nu-şi rupă picioarele, apoi simţi pămîntul sub tălpi, făcu ciţiva paşi în alergare, încercînd să oprească plutirea paraşutei, se lăsă cu toată greutatea pe spate, îşi înfipse călcîiele în pămînt, cum a sfatu- it-o Bum, ca să frîneze şi într-un final se opri pe fund.

Se mai linişti, se ridică, trase de paraşută, ca să o strîngă cît mai repede, dar mătasea subţire parcă i se opunea.

Ar fi lăsat baltă întinderea aceea albă, dar cu stîngăcie reuşi să o adune, cu toate că tremura şocată şi se îneca de plîns. Ştia că Levi şi Bum erau undeva pe acolo, la sol deja, dar nu ridică privirea cînd auzi paşi grăbiţi apropiindu-se.

- Iubito. Era Levi, care o apucă de umăr. Se smuci din strîn- soarea lui, puse palma pe pămînt, ca să se ridice, dădu peste o piatră, o ridică şi o azvîrli nervoasă spre Levi.

El reuşi să se ferească exact la timp de obiectul dur, care-i şuieră pe la tîmple. Jina aruncase la viaţa ei sute de pietre şi nimerise ţinta, dar acum furia o blocase şi piatra ajunse în altă direcţie.

Levi înjură şi urlă ceva, apoi îi văzu chipul şi închise gura. Bum începu să rîdă, dar cînd Levi ridică mîna spre el, rîsul încetă. Jina plîngea cu sughiţuri, enervată şi strîngea cu ambele mîini mătasea afurisitei paraşute. Ar fi aruncat cu pietre în ei, ca să-i alunge de acolo, ar fi plecat val-vîrtej din faţa lor, dacă ar fi avut o maşină, le-ar fi făcut mult rău fizic, dacă ar fi putut, dar era imposibil, aşa că urlă printre dinţi:

- Imbecililor! Nici nu putea vorbi, atît de uscat îi era gîtuL

- Ar fi trebuit să ştii că nu săream din avion fără paraşute, îi zise Levi calm. Doar nu sintem idioţi.

- Eu am fost! urlă ea, privindu-l printre lacrimi. La comanda ta! Aşadar eu am fost o idioată.

- Are dreptate, zise Bum amuzat.

Levi o privea amuzat, de parcă vedea o veveriţă gata să-i sară în faţă. Pe ziua de azi făcuse mai mult decît se putea face. Era epuizată. Se întoarse cu spatele şi ridică paraşuta, ca să plece. Se duse către

camioneta care-i aştepta şi îşi făcea socoteala unde va urca şi cum va evita să stea lîngă cei doi. Urcă pe bancheta din faţă, lîngă şofer şi trînti portiera. Cei doi să stea în spate. Foarte bine. Se aştepta ca încă o dată să pornească spre avionul blestemat, care o va mai urca o dată spre chinurile cumplite alte săriturii cu paraşuta.

Levi urcă şi zise:

- Am terminat pe ziua de azi. Du-ne la microbuz.

Jina simţi o uşurare mult-aşteptată.

în drum spre destinaţie Jina îşi făcu nişte socoteli referitoare la reacţiile celor şi la dinamica grupului. Evident că vor face glume pe seama ei, vor rîde, iar ea va trebui să se comporte normal, lAră resentimente, să le accepte comentariile şi să suporte un minim de ironie. Cel mai tare a durut-o că au rîs de ea.

Nu putea să se supere pentru reacţia lor. Doar au fost în faţa ci cînd şi-au pus paraşutele, aşa că de unde temerile ei că nu le .iveau în spate? Realiza acum că ea avea o problemă, fiindcă era surmenată. Prea mult stres i-a provocat amnezia. Ei nu aveau nici o vină.

Asta nu înseamnă că nu vor plăti. Au urcat în camioneta lui Bum, ea pe bancheta din spate, exact la mijloc. Poziţia ei ur fi trebuit să-i pună pe gînduri, dar cei doi au considerat că e mai bine să-i ofere puţin timp, ca să-şi revină după lacrimile vărsate. Jina regreta acum că a plîns, dar faptul era consumat.

Levi tasta un mesaj pe telefon, iar Bum bătea cu degetele pe volan, în timp ce aşteptau verdele la o intersecţie. După ce Bum a pornit de pe loc, Jina a verificat dacă nu erau maşini în spatele lor, şi-a strins genunchii la piept şi a profitat de moment, stri- gind speriată:

- Fereşte!

Odată cu strigătul, s-a concentrat să împingă cît poate de tare în spătarele banchetelor din faţă. Bum a frînat brusc, înjurînd, iar cauciucurile au scrîşnit în oprire. Cei doi au fost puternic zdruncinaţi de lovitura venită din spate, de la Jina. în acelaşi timp maşina s-a răsucit uşor la frînare. S-au uitat în stingă şi-n dreapta, ca să vadă ce i-a izbit aşa violent, iar tot ce au văzut a fost chipul serafic al Jinei, care le-a zîmbit şi le-a spus nonşalant:

- Revanşa!

Jina ajunse acasă în sfîrşit, facu un duş prelungit, se spălă pe cap, apoi îşi îngriji zgîrieturile cu unguent special, apoi se prăbuşi pe canapea. Cu tot ceaiul fierbinte băut pentru gît, se simţea vlăguită şi nu-i mai păsa nici de amintirea sărutului lui Levi. După un somn de două ore pe canapea, se trezi cu o foame justificată doar de trauma emoţională.

Drace! Sărise din avion de trei ori – în fine, mai mult fusese împinsă, dar totuşi. Era o realizare, dacă însumai înălţimea de la care se lansase şi obţineai un total care depăşea cota muntelui Everest. Oricum, nu-i va spune nimic mamei ei.

Soarele apunea deja, iar ea se pregătea să comande o pizza, cînd auzi soneria de la uşă. Prin vizor distingea cinci siluete masculine. Pînă şi Voodoo era acolo, dar nu Levi sau Bum. Le deschise şi întrebă siderată:

- Ce s-a întîmplat?
- Ai intrat în echipă, anunţă Şarpele rînjind. Am venit să te luăm la o băută.
- Cum? Am intrat?

Vînătorul se repezi la ea şi o trase uşor spre scări.

- Da. Săritura a fost ultima parte şi ai trecut examenul cu bine.

- Pot spune că am fost practic aruncată din avion, dar am supravieţuit ca să povestesc...cu greu. Staţi! Doar nu ies afară în trening. Trebuie să mă schimb.
Cei cinci au făcut feţe-feţe zîmbind, păreau că nu înţeleg. Cîrjă le-a tras un ghiont şi a explicat:
- Aşa sînt fetele.
- Fără îndoială, zise ea, apoi le-a făcut semn să intre, apoi s-a dus să-şi schimbe hainele. A înşfăcat telefonul mobil, poşeta şi cheile şi în trei minute a fost gata de plecare. Era pregătită pentru băuta lor, dar nu se va îmbăta. A reuşit să intre în echipă!
Era şi fericită, dar şi speriată.
- Asul şi Bum erau să mă omoare. Nici nu mai vorbesc cu ei.
- Da, ştim, zise Jeleu vesel. O să-ţi treacă. Ne aşteaptă amindoi la bar.
Toţi vor fi acolo? Suna destul de periculos. Se opri, apucă balustrada, de teamă să nu fie luată pe sus.
- Staţi. Dacă e vorba de vreun ritual de iniţiere, să ştiţi că mă în torc şi încui uşa pe dinăuntru.
- Glumeşti, zise Şarpele. Eu şi Bum le-am spus soţiilor noastre totul. Am primit ordine să nu păţeşti nimic şi să nu te umilim cu nimic. Nu avem voie decît să te îmbătăm.
- Trist, dar adevărat, zise Jeleu.
Jina se mai linişti, aşa că lăsă balustrada şi coborî cu ei.
- Azi am fost umilită şi am păţit destule. Nu înţeleg cum se distrează unii plonjînd din avion.
- Nici Voodoo nu crede că aşa se coboară dintr-un avion, zise Vînătorul.
Astfel Jina începu să-l mai agreeze pe Voodoo, dat fiind că nici lui nu-i era pe plac plonjonul din cer.

Ajunseră la bar-restaurantul lor preferat, unde era o atmosferă plăcută, iar toate separeurile păreau ocupate. Recunoscu cîţiva băieţi din celelalte echipe, iar ei au salutat-o, ridicînd halbele cu bere. A reuşit! O masă rotundă fusese alipită la o rezervă şi aşa puteau sta aşezaţi opt bărbaţi, printre care, desigur se numărau Levi şi Bum. Levi ieşi primul, îi facu loc să se strecoare, apoi se instală lingă ea. Jina nu mai avea scăpare acum. Pulpele li se lipeau perfect, cu toate că ar fi putut sta mai depărtaţi, dar Levi a preferat să o ţintuiască acolo.

- Nu vreau să stau lingă tine, îi zise ea. Era să mă omori.
- Lasă că ne-ai facut-o şi tu, zise el zîmbind. Era să facem pe noi.

Bum fluieră în completare şi dădu din cap.

- Şi acum simt că-mi bubuie inima în piept, comentă el. Au urmat hohote de rîs, glume, pînă ce veni o chelneriţă să ia comanda. Norocul ei că toată lumea dorea mîncare bună şi băutură suficientă. Curind în faţă i s-a adus un burger cu cartofi prăjiţi, dar şi un pahar de Martini cu lămîie, pe care băieţii l-au catalogat ca buătură pentru fete, dar ei nu-i plăcea berea şi ea era sărbătorita, aşa că trebuia să aleagă. Au fost mai multe pahare de Martini cu lămîie. Au urmat multe toasturi, apoi după primul pahar, nici nu o mai deranja piciorul lui Levi lipit de al ei.

De la tonomat se auzeau nişte acorduri plăcute, iar unul din membrii echipei avu tupeu să o invite la dans. Iniţial a acceptat, fiindcă simţea o exaltare bahică, dar a explicat imediat:

- Sînt prinsă într-o capcană aici. Nu pot să ies, zise ea.
- Dar o să-ţi facă loc...

- Nu, interveni Levi. Nu-i vom face. Motivul pentru care s-a aşezat aici este să nu o haraseze cretini ca voi.
- Haide, Asule, doar un dans.
- Am văzut cum dansezi tu, caracatiţă nesimţită. Rămîne pe loc.
- Chiar aşa, completă Vînătorul, zîmbind calm. Du-te şi dansează cu fetele din grupul vostru.

Bărbatul mai făcu o tentativă, dar eşuă, pe urmă plecă zimbitor. Băieţi buni, se gîndea Jina. Doar nu au fost recrutaţi fiindcă erau răufăcători, ci pentru că aveau abilităţi speciale şi erau capabili să coopereze perfect în echipe.

Apăru încă un pahar cu băutură. După cît de săraţi erau cartofii prăjiţi, băutura era binevenită.

Se făcuse opt şi jumătate, iar ea auzi mobilul bîzîindu-i în buzunarul blugilor.

- Este mama! zise ea.
- Bună, mamă! spuse ea foarte veselă.

Urmă o pauză, după care mama ei spuse:

- Bună, scumpa mea. Unde eşti? Aud mult zgomot acolo.
- într-un bar. Azi am încheiat pregătirea, iar băieţii m-au scos să mă îmbete.

în jurul ei se auziră mîrîieli şi proteste, toţi şi-au dat ochii peste cap din cauza remarcii ei. Jina păru surprinsă de această reacţie, aşa că acoperi cu mîna telefonul şi le zise:

-Ce?

Levi nu mai stătu pe gînduri şi îi luă mobilul, apoi vorbi:

- Doamnă Modell? Sînt Levi Butcher. Da...şeful Jinei. Este în siguranţă cu noi. Tot grupul nostru este aici. Ascultă cîteva minute, apoi continuă: Da, doamnă, personal vă garantez siguranţa ei.

- Hei, glumeşti! exclamă Jina. Azi ai încercat să mă omori.
- Taci! rosteau disperaţi cîţiva băieţi.
- Nu-mi spuneţi mie să tac, îi mustră ea. Vreau să vorbesc cu mama mea.

Se întinse spre Levi, încercînd să-i ia mobilul din mină, dar el o opri şi continuă dialogul.

- Da, doamnă. Nu, doamnă. A băut un pahar şi l-a început pe al doilea. I-am dat să mănînce înainte de asta, dar...aţi înţeles perfect. Da, doamnă. O voi ruga să vă sune de îndată ce va ajunge acasă în siguranţă. Vă trimit imediat un mesaj. Noapte bună, doamnă.

Levi îşi scoase mobilul din buzunar şi tastă un mesaj, apoi consultă lista de contacte de pe mobilul Jinei şi trimise mesajul.

- Ce faci? întrebă ea şi îi smulse mobilul din mînă. Dă-mi telefonul. Vreau să vorbesc cu mama.
- A închis acum. Iar despre ce fac eu...i-am trimis mamei tale un mesaj cu numărul meu de mobil, fiindcă m-a tăcut unic responsabil, dacă ţi se întîmplă ceva.

Urmă o tăcere stranie, iar Şarpele vorbi primul:

Asta chiar că-i tare.Capitolul 12

Mama ei suna dis de dimineaţă, adică la ora cinci şi jumătate. Nici nu se făcuse lumină. Jina nu reuşise nici să se dea jos din pat şi să-şi bea cafeaua.

- Bună, mamă, zise ea căscînd. Te-ai trezit devreme.
- Slavă cerului că aud vocea ta, zise mama ei. Eu şi tata eram îngrijoraţi şi ne pregăteam să fim sunaţi de oficialităţi, să te identificăm.
- Oh, zise ea căscînd iar. Nu trebuia să fiţi îngrijoraţi, deşi aş fi fost şi eu, în caz că eram mamă. Nu avea rost să-i minimizeze îngrijorarea, fiindcă mama ei era un veritabil detector de minciuni, cu ochi la ceafa.
- Mă rog, zise aceasta. Nu cred că ai fost într-o situaţie plăcută.
- Am fost cu şapte colegi, dintre care doi sînt însuraţi, iar soţiile lor...
- Oh, slavă cerului, o întrerupse mama ei, mai liniştită. Mie mi s-a părut că erai printre bărbaţi. Jina nu o corectă, mai degrabă din precauţie, nu din somnolenţă. Oricum, la bar văzuse şi cîteva femei, aşa că nu minţise.
- Am terminat cu antrenamentele şi m-au dus să sărbătorim. Hamburgeri şi cartofi prăjiţi, nimic special.
- Şi alcool.
- Şi alcool. Am băut doar două Martini cu lămîie. Nici nu m-a durut capul cind m-am trezit, aşadar nu am băut mult.
- Şeful tău părea un om de treabă. Să-i mulţumeşti din partea mea, pentru că m-a înţeles.
- Întîmplător, cind ai sunat tu eram foarte vesela, iar el tocmai gonise un tip care venise să mă invite la dans.

- Bine a făcut. Femeile ameţite nu trebuie să danseze. Este loarte riscant.
- Dar tu şi tati nu aşa v-aţi cunoscut?
- Ba da şi avem cinci copii. Asta spuneam.
- Pe care din noi l-ai da de suflet acum?
- Au existat momente cînd v-aş fi dat pe fiecare spre adopţie.
- Şi eu te iubesc, mami. înainte să uit, să ştiţi că nu cred să pot veni acasă de Ziua Recunoştinţei. M-au anunţat că voi continua pregătirile, deci nu pot să plec. Aş putea să mă strecor cîteva zile totuşi acum.
- Aleluia! zise mama ei foarte încîntată de veste. A trecut prea mult. Dacă nu puteai veni, voiam să venim noi săptămina viitoare, să te vedem.

Jina se gîndi îngrozită că nu ar fi făcut faţă simultan ordinelor de marş date de Levi şi prezenţei părinţilor ei acasă, cînd venea ruptă de oboseală.

- O să vă trimit datele despre zborul meu. Nu voi avea timp să vin cu maşina, aşa că voi cîştiga mai mult timp cu voi.
- O să te aştept cu prăjitura ta preferată.

Ciocolată germană] îşi aminti Jina şi începu să saliveze deja.

- Atît de mult am muncit în ultima vreme, încît voi savura aceste zile cu bucuria dublei reuşite.

Jina îşi făcu o cafea şi se tot gîndi la prăjitura mamei sale. Se consola cu ideea că atîtea luni de extenuare fizică îi vor permite să se delecteze cu puţin dulce, deşi va trebui să alerge cîteva mile în plus la întoarcere.

Verifică pe Internet disponibilităţile la zboruri domestice şi găsi un loc liber pentru miercuri noaptea, apoi verifică legăturile din Atlanta spre Albany sau Brunswick, dar se răzgîndi şi căută o maşină de închiriat, ca să aibă independenţă şi să poată

reveni oricind, daca era convocată de urgenţă pentru o misiune chiar la miezul nopţii.

Era foarte mîndră că în sfirşit se număra printre reprezentanţii elitei din trupele speciale. Ştia că, la fel cum făceau colegii ei, trebuia să aibă mereu pregătit un bagaj complet, ca să poată pleca în orice minut, avînd cu sine tot ce-i trebuie.

Se gîndi şi la Levi, deşi ziua de ieri a fost prea traumatizantă, seara a fost ameţită de băutură, iar azi dimineaţă încă nu luase legătura cu el.

Fir-ar el să fie, o sărutase doar. îşi aminti de mîna lui pe sub tricou, mîngîindu-i sînii, pulpele lui între picioarele ei, apăsarea senzuală şi faptul că el i-a provocat un orgasm, deşi erau îmbrăcaţi amîndoi. Acum voia să-l evite.

De cînd îl cunoştea, l-a urmărit cum îşi dă silinţa să provoace acel efect asupra ei, mai ales fiind liderul echipei. Poate că sărutarea a fost mai degrabă un imbold să iasă din echipă, ca să poată forma un cuplu. Poate că aşa ar fi făcut alte femei, în funcţie şi de implicarea lor emoţională. Era atrasă fizic de Levi, dar asta nu însemna că este îndrăgostită de el. Făcea bine diferenţa intre cele două aspecte.

Un lucru era sigur pentru ea: erecţia lui Levi nu putea fi o prefăcătorie, ci un fapt sigur. Date fiind circumstanţele momentului, s-ar fi mirat, dacă nu ar fi avut acest efect asupra lui.

După ce reuşi să pregătească o geantă de voiaj pentru situaţia de plecare urgentă, se pregăti de plecare spre locul de antrenament.

Ajunsă la sediul bazei militare, începu să alerge, bucuroasă că soarele nu mai arde aşa de tare. Apăru Donnely, transpirat după alergare.

- Hei, am auzit ceva despre tine aseară.

- Despre săritura din avion? Da, a fost groaznică. Am fost înspăimîntată de moarte şi nu aş vrea să o repet.

- Dar ai reuşit să sari?

- Din a treia încercare, da...şi nu mi-a plăcut.

- Nu-i nimic. Acum faci parte din echipă, oficial.

- Băieţii m-au dus la bar, ca să mă îmbete, iar acolo m-a sunat mama. Levi a trebuit să-i explice mamei ce se întîmplă, aşa că i-a lăsat numărul lui de mobil. L-a făcut pe el responsabil pentru orice mi se putea întîmplă.

După ce i-a mai împărtăşit din experienţa săriturii cu paraşuta, Donnely nu păru la fel de entuziasmat de ceea ce îl aştepta. La începutud săptămînii viitoare urma să sară şi el, aşa că mai avea puţin pînă la momentul adevărului.

Kodak era la fel de apreciat în rîndul liderilor de echipe speciale, dar, spre deosebire de Levi, el avea altă abordare a pregătirii. Oricum, singurul care s-a pricopsit cu o femeie era Asul, care prin abila lui atitudine a ajutat-o să se concentreze asupra formei fizice şi chiar a văzut-o evoluînd de la o zi la alta, iar acum o admira pentru performanţele fizice deloc neglijabile.

Pe terenul de pregătire mai erau şi alţi civili, în afară de ea şi Donnely. îl zări pe Levi mai departe, stînd de vorbă cu nişte băieţi. Se întoarse cu faţa spre ea şi i-a simţit privirea pătrunzătoare. Jina nici nu ştia că în seara de sîmbătă, după invitaţia la ea acasă, Levi a rămas în parcare, ca să vadă cit de tîrziu pleacă Donnely de la ea.

Acum o văzuse că a alergat alături de Donnely, dar după ultimele evenimente a înţeles că nu era iubitul ei şi că l-a invitat atunci doar de faţadă. îi spuse la

revedere lui Donnely şi se îndreptă spre grupul ei, cînd îl zări pe Kodak, care tocmai îşi parca maşina.

Se apropie de el, iar el lăsă de-o parte documentul pe care-l citea şi o salută.

- Bună, spuse Jina. Era prima dată cînd îşi vorbeau.

- Iubita, zise el, cu toate că lăsa să se înţeleagă că ştie cu cine vorbeşte.

- Putem să stăm de vorbă cîteva minute?

- Scumpo, mie poţi să-mi vorbeşti cit doreşti, spuse el şi o evaluă din priviri, cu un aer obraznic. Ştiu aproape o cafenea. Vrei să mergem acolo şi să începem ziua frumos?

Omul avea reputaţia de afemeiat, aşa că Jina se gîndi bine înainte să răspundă.

- Nu flirtez, vorbesc serios.

- Dar şi eu consider flirtatul o treabă serioasă. E cel mai agreabil lucru în viaţa asta. Zîmbi galant, ca să o impresioneze. Pot spera că vrei să ieşi din echipa Asului, ca să intri într-a mea?

- După ce ai greşit în aşa hal? Nici vorbă.

Zîmbetul îi dispăru imediat de pe buze. Kodak vorbi serios acum:

- Cum adică am greşit?

Jina trase aer în piept şi se dezlănţui.

- Asul este singurul lider de echipă care şi-a implicat oamenii în instruire. Am fost la pregătire luni de zile cu băieţii lui, am ajuns să-i cunosc şi aşa am reuşit să mă integrez în echipă. Brian Donnelly, recrutul care a fost desemnat în grupul tău este un om bun, doar că tu nu ai făcut nici un efort să-l integrezi în echipă, înainte să mergeţi cu toţii în misiuni pe teren.

Kodak îşi scoase şapca, lovi cu ea pe genunchi, apoi şi-o puse la loc pe cap.

- Eşti cuplată cu el?

- Nu trebuie să fii cuplat cu cineva, ca să fii de partea lui, zise ea răspicat.
- întrebam şi eu, nu-mi tăia capul, zise el defensiv. Să ştii că m-aş obişnui cu cicăleala asta, dacă vine de la tine. Am auzit că ştii să dai, dar şi să primeşti. Precis nu vrei să te transferi în echipa mea?
- Este un amic de-al meu, zise ea. îl cunosc mai bine decît pe ceilalţi colegi din colectivul meu. Asul a vrut să supravegheze personal antrenamentul meu fiindcă s-a gîndit că pot fi o greutate de gîtul lor doar pentru că sînt femeie. La vremea aceea nu m-am bucurat, dar acum, dacă privesc în urmă, recunosc că a tăcut un lucru bun. Timpul nu este prieten bun cu voi, ceilalţi.
- Ai dreptate, zise el gînditor. Se pare că vei scăpa din ghearele mele lascive.
- Doamne, chiar ai spus *lascivei* repetă ea rîzînd cu poftă. Deşi nu era de acord cu el, recunoşea că este un bărbat agreabil, cu care s-ar fi înţeles uşor, dar care nu-i provoca aceleaşi reacţii ca Levi. Poate că ea era defectă, dacă prefera un dur ca Levi, în locul unui bărbat fascinant, cum era Kodak.
- Mai ştiu şi alte cuvinte, replică el surîzînd. Sînt priceput la vorbe.

Toţi erau aşa, de fapt. Făcînd ce fac ei, aveau nevoie de o anumită gîndire sofisticată; toţi vorbeau două limbi străine, pilotau anumite avioane şi lucrau pe computer. Cîteodată se jena pentru lipsurile ei.

în mijlocul acestui dialog spiritual au apărut patru bărbaţi masivi, în frunte cu Levi.

- Nu te apropia de ea, îl admonestă Levi. Vorbise serios, iar Kodak şi-a dat seama imediat. Cei doi se priveau ca doi bolizi înfierbîntaţi. Kodak zîmbi.
- Eu stăteam aici, lîngă camioneta mea, zise el. Ea a venit la mine şi din punctul meu de vedere, eu am

nevoie de protecţie. E clar că am făcut multe greşeli, dar acum am fost pus la punct.

Levi o privea acum cu un aer sever. Jina ridică din umeri. Avu curajul să se disculpe.

- Toţi liderii de echipă ar fi trebuit să facă pregătirile cu recruţii aşa cum le-ai făcut tu, zise ea înţepată. Aşa vor înţelege toţi că fac parte din acelaşi grup, cînd vor primi prima misiune, nu că sînt nişte străini. Oricum, zise acum, privindu-l pe Kodak, nu cred că mai e timp pentru asta. Mi-a făcut plăcere că am discutat. Dădu din cap spre Kodak, trecu printre Asul şi
Şarpe şi plecă. Doamne, îi venea să strîngă pumnii de nervi. Bine că se apropia Ziua Recunoştinţei, fiindcă simţea nevoia să ia o pauză, chiar şi doar pentru două zile.

Cînd băieţii au ajuns-o din urmă, Voodoo i-a trintit-o sec:

- Acum să ştii că i-ai făcut viaţa un calvar prietenului tău.

- Să mă pupi undeva, zise ea. Sîntem doar colegi, nu prieteni.

- Dar sîmbătă mi s-a părut că erai cu el. -Şi?

- Şi mi s-a părut că se poartă de parcă te cunoaşte destul de bine.

- Cum spuneam, este un prieten apropiat. Am avut şi eu o viaţă înainte să fiu luată pe sus în acest program de pregătire intensivă. Nu s-ar spune despre tine că ştii ce înseamnă prietenii.

- Terminaţi, strigă Levi, sătul de meciul dintre cei doi. Deşi mai voia să spună ceva, îi sună mobilul cu apel de intrare mesaj. Aproape simultan mobilele tuturor zbîrnîiau din acelaşi motiv, lina citi mesajul şi rămase mască.

- Chiar aşa? Chiar aşa? Cu trei zile înainte de Ziua Recunoştinţei au primit ordin să ajungă la Paris.

Nu era vorba de Paris, Tennessee – Franţa. Era Paris-Franţa. Eu plecam acasă! Mi-am făcut rezervare azi dimineaţă.

Şarpele părea la fel de mîhnit. Levi ridică din umeri.

- Nu avem încotro. Vacanţa tuturor e stricată, indiferent de echipa care primeşte mesajul. Cu puţin noroc, revenim acasă în cîteva zile, dar nu putem şti, pînă la şedinţa de informare. Hai, să mergem.

Jina merse spre maşină. Bine că avea geanta de voiaj pregătită. Era, în mod normal entuziasmată de prima ei misiune şi normal, ar fi dorit să meargă în Franţa – dar nu astfel, cînd ştia că pierde mini-vacanţa cu familia ei şi prăjitura mamei.

Fir-ar să fie de treabă! Cîteodată viaţa nu e dreaptă deloc.Capitolul 13

Optsprezece ore mai tirziu Jina şi Cirjâ se aflau în camera unui hotel de mîna a doua din Paris, iar ceilalţi şase membri ai echipei supravegheau ţinta. Cîrjă ţinea legătura cu ei şi coordona. Jina aştepta doar. Nu s-a aşteptat la asta, dar se plictisea. Credea că echipa are mereu misiuni interesante, dar s-a înşelat.

- Multe lucruri pe care le facem noi sînt plictisitoare, zise Cîrjă, auzind-o că mormăie ceva. Şaptezeci la sută înseamnă colectarea informaţiilor. Poate că acum, cu ajutorul tău şi al dronei Tweety vom reduce timpul de urmărire. Ne alcătuim dosarul studiind lucruri nu neapărat interesante, dar care contează.

Păcat că se plictiseşte. Dar asta era a doua lecţie învăţată în prima ei misiune: deşi spera că vor acţiona pe teren, vor lucra mai mult în oraş. Avea nevoie de blugi, cîteva tricouri şi pantofi comozi, fiindcă erau la Paris. Avea complexe de inferioritate, fiindcă luase cu sine pantaloni de antrenament şi ghete de campanie. Qnd le văzu pe femeile de pe stradă, se simţi îmboldită să plece la cumpărături, să-şi facă manichiura, să se coafeze.

Totuşi, era blocată aici. Obiectul supravegherii era un bancher sud african, Graeme Burger, care atrăsese atenţia Agenţiei de Securitate Naţională fiindcă a contactat un sudanez care avea legături cu teroriştii. Sudanezul era acum la Paris, cum era şi Graeme Burger, care tocmai aterizase pe aeroportul De Gaulle în urmă cu două ore. Se afla într-un taxi acum, iar

Levi îl urmărea. Poate era o pură coincidenţă prezenţa simultană a celor doi la Paris. Pe naiba. în lumea tenebroasă a terorismului, nu existau coincidenţe.

Legătura dintre Burger şi Nawal Daw era slăbuţă. Africa de Sud nu e considerată un punct forte al teroriştilor, însă Sudanul era o oază a activităţilor ilicite, iar Nawal Daw era implicat pînă-n gît, cu legături printre membrii Hezbollah, ISIS şi alte grupuri sudaneze locale. El nu era un lider marcant, dar avea legături cu aceştia.

A reţinut atenţa autorităţilor cererea pentru viză de călătorie în Statele Unite, depusă de Graeme Burger. După acordarea vizei a început monitorizarea acestuia, în caz că vreun grup terorist din Sudan se folosea de dl Burger pentru un atac în SUA.

Echipele speciale vor afla tot ce trebuie.

lina oftă, gîndindu-se la cît de supărată trebuie să fie mama ei. Nici nu se putea juca pe computerul sofisticat şi criptat, furnizat de forţele militare.

- De ce nu m-au trimis şi pe mine în urmărire, dacă tot nu fac nimic aici?
- Nu eşti calificată, zise Cîrjă.
- Am ochi şi carnet de conducere.
- Poate va fi nevoie de tine aici, crede-mă. Sincer, nu poţi să conduci prin Paris. E un coşmar. Nu vorbeşti franceza, habar nu ai de străzi şi te-ai rătăci, sau ai provoca un accident şi ai muri. Noi avem grijă de tine.

Şi mă plictisiţi de moarte, gîndi ea.

- Toată echipa vorbeşte franceză, în afară de mine?
- Cîţiva vorbesc. Voodoo fluent, Asul şi Vînătorul nu Ia fel de bine. ceilalţi se descurcă, dar francezii rid de ei. Ar fi bine să iei şi tu nişte lecţii de franceză.

- în timpul liber, adăugă ea. Ar fi o idee. Acum realiza importanţa cunoaşterii limbilor străine, oricare ar fi ele. Putea să facă asta seara, înainte să adoarmă, fiindcă adormea greu. Nu reuşea, ca băieţii, să tragă un pui de somn cu spatele rezemat de un zid.

Auzi mobilul bîzîind. Tresări. Protocolul prevedea că orice avea legătură cu drona venea prin mesaje text. Citi mesajul de la Levi:

pregăteşte-l pe Tweety

Simţi valul de adrenalină şi aproape că ameţi. Sări în picioare şi pregăti drona. Tweety avea camere cu vedere la 360 grade, senzori şi GPS, era silenţioasă, aşadar putea fi manevrat prin oraş la fel de uşor cum zboară o pasăre.

în următorul mesaj a primit coordonatele unde Levi voia să fie poziţionată drona. lina le introduse rapid în sistem şi supraveghea oraşul de sus, fiindcă existau multe variabile care puteau pune în pericol drona, sau puteau duce la capturarea ei. Vîntul, aglomeraţiile de clădiri, stîlpii de electricitate.

îi trimise mesaj lui Levi că Tweety era pe drum, trimis spre locaţia lui. Acesta era rezultatul pregătirii ei de atîtea luni; nu era chiar misiunea cea mai fierbinte, fiindcă erau nori pe cer, sufla un vînt rece, de Noiembrie şi Jina se bucura că stă la adăpostul acelei camere, de unde explora Parisul prin multitudinea de „ochi” ai lui Tweety.

Perfectase arta zborului cu drona şi ajunse la locaţia indicată de Levi în doar cincisprezece minute, fără probleme.

Programul lui Tweety recunoştea facial membrii echipei, iar una dintre camere se fixă imediat pe Levi, de cum l-a depistat. Cînd l-a văzut pe monitor, Jina a simţit flăcări în stomac. Bărbatul masiv stătea adăpostit sub o streaşină şi nu era deloc o prezenţă

neglijabilă, fiindcă statura şi trăsăturile feţei lui atrăgeau atenţia mai ales trecătoarelor.

Jina nu dorea să-şi amintească acum ce s-a întîmplat în acea duminică după amiază. Prefera să fie ocupată, ca să-şi alunge frustrarea şi deprimarea. îi trimise lui Levi mesaj că Tweety era pe poziţie. Levi nu se uită după dronă, fiindcă nu voia să atragă atenţia asupra acesteia, în schimb îi trimise mesaj scris: *vis-a-vis, la cafenea, fotografiază dosarul.* A urmat o scurtă descriere a celor doi, pentru a fi recunoscuţi uşor, după care Levi traversă strada şi părăsi zona.

Acum depindea numai de ea să facă treaba bine. îl pozi- ţiond pe Tweety deasupra ţintei. Cei doi se aflau la o masă, la fereastră, iar datorită camerei de înaltă rezoluţie, cu care era dotată drona, reuşi să o ghideze prin faţa ferestrei, într-un punct de unde putea cuprinde perfect dosarul. Se întreba dacă bărbaţii chiar aveau intenţii teroriste, dacă s-au întîlnit într-un loc deschis, dar asta nu era treaba ei să decidă.

Cei doi vorbeau. Graeme Burger a deschis dosarul şi i-a arătat celuilalt ceva scris pe o foaie. Părea că îi face o prezentare lui Nawal Daw, după felul cum explica. Jina se grăbi să surprindă imaginea cu fila deschisă din dosar, facu fotografia, apoi aşteptă pagina următoare.

Cîrjă primi un mesaj, îl citi, apoi comentă:

- Burger şi-a făcut rezervare la un zbor care decolează de pe De Gaulle diseară, înapoi spre Johannesburg. Ar trebui să plece spre aeroport direct de aici.

Levi comunică:

-Şarpe, Voodoo, voi vă ocupaţi de aeroport. Bum şi Vînătorul să li se alăture. Eu şi Jeleu ne ţinem după Daw.

încă o pagină dezvăluită din dosar şi Jina îl trimise iar pe Tweety să fotografieze prin fereastră. Burger surprinse o mişcare şi ridică privirea, dar Jina mută rapid drona, indepăr- tind-o din raza lui vizuală.

Dosarul conţinea cinci pagini, după examinarea cărora cei doi bărbaţi şi-au dat mîna şi s-au despărţit.

- Nu pare foarte interesant, îi zise ea lui Cîrjă.
- Nu poţi să ştii niciodată.

Jina trimise toate imaginile spre sediul echipelor operaţionale, spre analiză. La ordinul lui Levi, îl aduse înapoi pe Tweery. Ploua torenţial acum şi vîntul făcea mai dificil zborul dronei pe deasupra umbrelelor. Era foarte atentă cu drona, pe care o botezase chiar ea şi pe care începuse să o îndrăgească, de parcă ar fi fost mai mult decît un dispozitiv electronic. Tweety era pasărea ei.

Reuşi să o aducă la fereastra camerei de hotel şi o examina cu atenţie, observă cîteva zgîrieturi minore, dar dispozitivul era foarte rezistent şi capabil să fucţioneze în orice condiţii meteorologice.

Trei ore mai tîrziu un avion îi aducea înapoi în Statele Unite. Prima ei misiune se încheiase, ea fiind una foarte uşoară. Lipsa somnului o obosise enorm, iar dezamăgirea provocată de plictiseala din Paris, oraşul însuşi şi faptul că a pierdut Ziua Recunoştinţei pentru practic nimic îi sporeau epuizarea.

îşi făcu socoteala mental şi constată că se întorceau înainte de sărbătoare, aşadar putea să ajungă acasă.

-Da, zise Şarpe. Ne întoarcem de Ziua recunoştinţei, încearcă să dormi, altfel vei fi zombi următoarele zile.

Nu putea să doarmă şi îi invidia pe băieţi, pentru modul în care puteau să se odihnească la comandă, sau cînd aveau ocazia cîteva ore. Hotărî să închidă

ochii puţin, măcar să se relaxeze, căci de somn nu putea fi vorba.

La coborîrea din avion Jina avea cearcăne adinei sub ochi şi îi simţea cum o ustură constant. Se uita la colegii ei care parcă făceau faţă mult mai bine diferenţei de fus orar. Se simţea de parcă fusese bătută cu maiul.

- Am nevoie de cafea, bombăni ea. înainte de orice, am nevoie de cafea. Se servise cafea în avion, doar că a simţit-o foarte slabă, aşa că nu a avut efect. Levi anunţă că se duce la sediu, ca să vadă dacă au rezultate de la analiştii care au studiat informaţiile din dosarul lui Graeme Burger.

- Da, hai să căutăm o cafenea, zise Vînătorul.

Au găsit în incinta aeroportului un loc liniştit, unde se servea şi mîncare, iar Bum o sfătui:

- Să mănînci ceva, zise el, văzînd că a comandat doar cafeaua. Ai nevoie de energie şi mîncarea te va ajuta să treci uşor peste oboseală.

Aşa că mîncă şi bine a făcut, pentru că s-a simţit mai bine ulterior.

- Hei, Iubito, zise Jeleu zîmbitor, ziua de azi este pentru tine o piatră de hotar.

- Ba nu e. Nu ştia ce pune la cale, dar era sigură că Jeleu nu ratează asemenea ocazii.

- Sigur că este, interveni şi Cîrjă. Ai încheiat misiunea de inaugurare. Asta se întîmplă o dată în viaţă.

Mda, clar Jeleu şi Cîrjă aveau ceva în minte, dar după privirea întrebătoare a lui Bum, se putea spune că el nu ştie nimic. Şarpele, Voodo şi Vînătorul erau greu de citit, deşi Voodoo rînjea misterios.

- Toată treaba a fost plictisitoare, spuse ea. Nu am ce să sărbătoresc.

- E bună şi plictiseala, zise Jeleu. Nouă ne place plictiseala. Mergem, ne facem treaba, ne întoarcem la

timp, de Ziua Recunoştinţei. Mai bine de atît nu se poate.

- Da, apropo de Ziua Recunoştinţei, trebuie să merg acasă, aşa că am bagaje de făcut...

- Nu de asta ai nevoie, zise Cîrjă dînd din cap.

- Ba da. Nu am mai văzut-o pe mama de...

- Ai nevoie de un tautaj, scurtă vorba Jeleu.

- Ca o comemorare, adăugă Cîrjă.

- Ba nu am nevoie de tatuaje, zise ea consternată. Nimeni nu are nevoie de aşa ceva. Nu-mi place durerea. Mi-e teamă de ace. Nici vorbă de tatuaj. Ar fi fost mai puţin dezamăgită de ei, dacă ar fi dorit să o vadă rasă pe cap. Tatuajul e ceva permanent şi dureros. Haideţi mai bine să mă îmbăt.

- Nu e mare lucru să te îmbeţi, spuse Vînătorul, clătinînd capul. Nu ai la ce să te uiţi, ca să-ţi aminteşti ocazia.

- Nu vreau să-mi amintesc ocazia. M-am plictisit. Cine comemorează plictiseala?

- E prima ta misiune, zise Bum sigur pe sine. Este ceva special.

Şi Bum? Se simţea trădată, aşa că îl ameninţă:

- Să ştii că te spun.

El înclină uşor capul, cîntărind reacţia posibilă a Terisei, apoi ridică din umeri.

- Echipa e una, acasă e cu totul alta. Ai nevoie de un tatuaj.

- Tu ai un tatuaj care să-ţi amintească de ceva? îi întoarse ea vorba.

Toţi aveau diferite tatuaje, pe care au început să i le descrie, dar au ignorat-o cînd i-a întrebat de ce anume le amintesc. Erau de neoprit. De cum au ieşit din aeroport, s-au urcat în camioneta lui Jeleu, chiar dacă ea a protestat că are propriul autoturism.

- Te aducem noi înapoi, i-a promis Şarpele rînjind.

Singurul mod în care putea să scape de tatuare era să fie
răutăcioasă cu ei, dar nu putea, fiindcă nu săriseră calul. Formau toţi o echipă şi acum trebuia să le facă pe plac.

- Trei condiţii! strigă ea.

Băieţii s-au oprit în loc, aşteptînd ca ea să continuie.

- Unu! spuse şi ridică un deget, iar ei au repetat după ea: „Unu”. Cel care face tatuajul să fie o femeie.

S-au uitat unul la altul şi au ridicat din umeri.

- Bine. Nici o problemă.
- Doi! zise şi ridică încă un deget, urmat de ecoul vocilor lor. Eu voi alege desenul, fară influenţa nimănui.
- Of, Iubito. Nu ai încredere în noi?
- Vrem să fim implicaţi şi noi.
- Implicarea voastră va fi maximă cînd mă veţi auzi ţipînd de durere, replică ea. Ori facem cum spun, ori deloc şi încep să ţip chiar aici, iar voi veţi ajunge în temniţă fiindcă poliţiştii mă vor asculta pe mine.

Desigur, nu avea încredere în ei şi nu voia să aibă pe tot corpul tatutată o caracatiţă.

- Bine, zise Şarpele dezamăgit. Tu vei alege desenul.
- Trei! continuă ea, fară să mai aştepte. Nu vă veţi uita nici unul din voi.
- Cum!
- Dar nu mai are nici un haz!
- De unde vom şti că ţi l-ai făcut cu adevărat? a vorbit Voodoo, trecînd cu băţul prin gard.
- încredere, domnilor. încredere. Astea sînt condiţiile mele. Le acceptaţi sau nu.
- La naiba, bombăni Vînătorul. Ne-a spus domnilor.
- Şi a folosit cuvîntul acela, oftă Jeleu.
- Mi-aţi mîncat toată mincarea din casă, le aminti ea.

- Bine, bine. S-au dus fiecare spre maşina personală, deşi Jeleu insista ca ea să meargă în maşina lui. Clar că nu aveau destulă încredere în ea şi aveau motive serioase, fiindcă ar fi dispărut într-o clipă.

Era clar că urma să-şi facă un tatuaj.Capitolul 14

Levi primi un mesaj scris şi verifică ecranul. începu să înjure, întoarse maşina şi nu conta că nu mai ajunge la sediu. Ce pun la cale nebunii? Citise „o ducem pe Iubita să-şi facă un tatuaj” şi nu era ceva ce-şi doreşte. în primul rînd pentru că, dacă ea chiar dorea să-şi facă tautaj, ar ii avut deja unul. Doi, o văzuse cit de istovită era şi incapabilă să reziste unei idei nebuneşti. Clar fusese ideea lui Jeleu şi Cîrjă, dar părea că toţi băieţii s-au alăturat, chiar şi Bum, deşi el era singurul care era capabil să-i spună şi lui ce se întîmplă.

Dacă ea voia tatuajul, era treaba ei, dar, ştiindu-i pe cei doi glumeţi din grup, se grăbi să-i trimită mesaj lui Bum: oare ea vrea şi unde naiba sînteţi?

îl sună Bum:

- Hei, asule, cred că are totul sub control. Ne-a expus condiţiile în care acceptă. Băieţii se distrează, la fel şi ea. Sînt cu ochii pe situaţie, nu las pe nimeni să sară calul.
- Slavă cerului. Unde sînteţi?
- Aproape de Hilda' s War Ink. Una din condiţiile ei a fost să o tatueze o femeie. Se vede că e nouă.
- Unde naiba este Hilda's War Ink?

Bum îi dădu adresa, iar Levi calculă distanţa şi timpul.

- Ajung şi eu la opt treizeci. Să nu-i laşi să facă nebunii.
- Sîntem cuminţi. Iubita are frîiele în mină.

Să ştii că da, se gîndi Levi. Se alarma din orice nimic şi nu avea cum să o protejeze. Decise să vadă despre ce era vorba, aşa că nu mai merse spre birou.

Hilda's War Ink era un atelier modest, cu numele firmei la fereastră, alăturat informaţiei TATUAJE.

Parcă alături de celelalte maşini, care dădeau impresia că afacerea era foarte bănoasă.
în recepţia atelierului îi găsi pe membrii echipei lui, care umpluseră tot spaţiul cu siluetele lor. Din spatele unei draperii se auzea bîzîitul fin al pistolului de tatuat.
- Salut, Asule, zise Jeleu. Ghiceşte ceva!
- Ghicesc doar că aţi pus la cale otîmpenie, zise el şi se apropie de doi dintre ei. Mă simţeam lăsat pe dinafară.
Toţi au început să rîdă, iar Iubita strigă din spatele draperiei:
- Nimeni nu are voie să treacă de draperie! Una dintre reguli. *Au*!
- Eu sînt de acord cu ea, se auzi o voce feminină. Stai nemişcată, scumpo. Măi, dar ce frumos arată.
- Păi îţi faci un tatuaj *frumos*? bombăni Cîrjă.
- Tu ce credeai?
- Că e ceva care să arate ca o amintire. *Frumos* nu mi se pare amintire.
- Nu e tatuajul tău, aşa că ţine-ţi gura.
Levi zîmbi. Trebuia să-şi închipuie că se va descurca singură. Din prima zi nu a acceptat nici o ironie. Părerea lui era că oricum băieţilor le facea bine prezenţa ei. Se descurca perfect la treabă, iar faptul că el dorea să i se isninueze în pantaloni era problema lui şi aşa intenţiona să o păstreze.
- Spune- en ce-ţi faci, o îndemnă el. Descrie.
- Nu e treaba ta. Este tatuajul meu şi doar al meu.
Din nou se auzi un ţipăt scurt, care trăda o durere pe care el însuşi o cunoştea, fiindcă avea şi el cîteva tautaje.
- Cît e de mare? întrebă Vînătorul. Unul mititel nu se pune.

- Fiind vorba de tatuajul meu, eu decid ce se pune. Voi nu aveţi nici un amestec, ai uitat?
- Hai că te descurci, o încuraja Hilda, după ce a mai ţipat de cîteva ori, sau şi-a muşcat pumnul, ca să camufleze durerea. Bine că nu sîngerezi, iar cerneala va ţine mai mult timp.
- Da, ce să spun, completă Jina cu glas îndurerat.

Levi rămase pe gînduri, căutînd să-şi alunge mintea de la locul unde i se facea tatuajul: fie undeva pe sub tricou, sau, cine ştie sub pantaloni. Ar fi vrut să o ţină de mină în aceste momente, dar acum nu avea nevoie de o erecţie. Se mai gîndea dacă ea prinsese bine imaginile cu drona, dar şi că îl tenta să le facă o vizită părinţilor lui, în Arizona. I-ar prinde bine aerul fierbinte din deşert.

- Au! se auzi din nou, iar Voodoo zîmbi.
- Nu mai durează mult, spuse Hilda.

Unul din băieţi se uită la ceas.

- Aproape o oră, zise Cîrjă. Presupun că e ceva mic.
- Mititel, comentă Vînătorul.
- Da, minuscul, dar cu detalii la care nici nu v-aţi gîndit.
- A fost alegerea mea, aţi uitat? le strigă Iubita.
- Micuţ e foarte bine, zise Bum întinzîndu-se somnoros. Cu cît termină mai repede, cu atît mai devreme ajungem acasă şi ne culcăm.
- Asta a fost şi ideea mea, zise Iubita. Dar voi, ca nişte isteţi ce sînteţi, v-aţi trezit că vreţi să mă tatuez şi asta vă costă, că nu dormiţi. Pe mine mă doare ca naiba şi voi staţi liniştiţi şi comentaţi!

Au urmat cîtevazeci de minute care au definit diferit noţiunea de „repede”, aşa că Levi s-a tot gîndit la cîte tatuaje şi-a făcut fiind ameţit, sau fiind treaz, iar acum ar fi dorit să-şi compare tatuajele cu cel al Jinei, dar alungă ideea. Din clipa

cînd s-a sărutat cu ea a retrăit momentul de atîtea ori, amin- tindu-şi gustul buzelor ei, răspunsul ei şi geamătul orgasmic. îşi dorea să mai repete experienţa, însă amîndoi să fie dezbrăcaţi şi penisul lui să fie adînc în ea. O dorea, cu limba ei ascuţită cu tot.

Trebuia să nu se mai gîndească la ea. El era liderul echipei, iar unitatea acesteia se afla pe umerii lui. Nu trebuia să amestece sexul cu Iubita în această ecuaţie. Trebuia să înceteze cu aceste gînduri, spre binele tuturor. Acum.

- Aş dori să rămîn pînă la sfîrşit, dar mai am puţină treabă. Pentru astăzi ajunge, băieţi şi vorbesc serios. Toţi au înţeles mesajul, mai puţin Hilda, iar Jeleu şi Cîrjă au dat din cap afirmativ. Bum a fost cel care a preluat:

- în ordine. Cu aceste cuvinte, toată lumea a priceput că Bum rămîne responsabil pentru tot ce se întîmplă, aşa că Levi plecă.

Jina aprecie absenţa lui, fiindcă i se mai domoli focul interior. De ce era simultan alertă şi furioasă?Ar fi vrut să-l ignore, să meargă mai departe, dar însăşi vocea lui îi facea corpul să vibreze.

Ar fi vrut ca lucrurile să fie puse la punct, dar nu erau. Oare de ce a venit azi? Pleca spre birouri.

A venit să o protejeze. Ideea o izbi brusc şi toată durerea fizică se mai estompă. Venise să-i dea o mînă de ajutor, în caz că băieţii o luau razna – oricum Hilda nu i-ar fi făcut tatuajul, dacă ar fi simţit că ea nu este de acord.

Ori de cîte ori ea s-a aflat într-o situaţie dificilă, pe pămînt sau în aer, el i-a sărit în ajutor. I se strînse inima şi o podidiră lacrimile.

Poate era îndrăgostită de ticălos.

Gindul era devastator.

Nu voia să-l iubească. Era în regulă să fie atrasă sexual de el. Asta e oricum ceva temporar, uşor de ignorat, cu puţin efort. Dragostea în aceste circumstanţe este reţeta durerii. Trebuia să lase totul baltă, atunci sentimentul s-ar fi estompat. Nu voia să simtă ceva profund pentru el. Cu toate astea, nu se putea minţi nici măcar pe sine. Hilda termină operaţiunea şi astfel Jina reuşi să treacă de momentul dureros. O ustura puţin mijlocul spatelui, dar măcar putea să spună că Jina Modell are un tatuaj. Era unul micuţ, diferit şi frumos.

Sări de pe masa de lucru. Hilda zîmbi, trase folia de hîrtie de pe masă, o aruncă şi întrebă zîmbind:

- Cum te simţi?

- Binişor. O plăcuse pe Hilda, o brunetă simpatică, subţire, care-şi purta părul strîns într-o coadă în creştetul capului, cu nişte ochi albaştri fermecători, îmbrăcată într-un tricou cu un umăr dezgolit. Era destul de înaltă, solidă şi purta numeroase inele, iar zîmbetul eui emana sexappeal. Cîrjă o privea deja cu un ochi de expert.

Jina trase draperia şi ieşi. Băieţii o priveau curioşi.

- Ce ţi-ai făcut? întrebă Jeleu.

- Nu e treaba ta.

- Unde ţi l-ai făcut?

- Pe spate. Ah, nu poţi să-l vezi. Nici măcar nu întreba.

- Atunci de unde ştim noi că nu ne păcăleşti şi că ţi-ai tatuat ceva?

- Din faptul că îmi va plăti trei sute de dolari, spuse Hilda, care merse spre casa de marcat şi tastă chitanţa. Desenul este micuţ, dar grozav, cu o schimbare de culoare.

Trei sute de dolari. Jina oftă şi scoase banii din poşetă. Bine că avea suficienţi bani la ea, fiindcă a omis să întrebe preţul de la început.

- Am priceput, zise Bum şi scoase portofelul. îl deschise şi se uită urît la ceilalţi. Scoateţi banii, isteţilor. Nu a fost ideea ei, aşa că de ce să plătească ea?

Voodoo se uită chiorîş, dar nu comentă; fiecare a scos cîte cincizeci de dolari, pe care i-a înminat Hildei. Voodoo îşi luă inima în dinţi şi o întrebă:

- Eşti liberă diseară?

Cîrjă aştepta descumpănit, dar de data asta Voodoo i-o luase înainte.

- Scumpule, zise Hilda rîzînd, am treizeci şi şase de ani şi un copil de un an. Nu sînt liberă în *nici o* seară, ca să nu mai adaug că soţul meu s-ar putea să nu te placă.

- Nu poţi să condamni un bărbat pentru că a încercat doar, replică Voodoo foarte politicos. Vorbise atît de elegant, încît Jina îl fixă cu privirea, fapt care i-a adus întrebarea: Ce-i?

- Nimic, zise Jina. Nu ştiam că poţi fi atît de uman. M-ai surprins, atît.

Au ieşit, băieţii glumind, iar Voodoo îşi recăpătă tonul morocănos, pe care Jina îl recunoscu imediat.

- Duceţi-mă acasă, le spuse Jina, fiindcă maşina ei a rămas la aeroport. Mă simt frîntă. De cum urcă în camioneta lui Jeleu, scoase mobilul şi le trimise Terisei şi lui Ailani cîte un mesaj. Păcat că nu erau şi ceilalţi căsătoriţi, dar măcar Şarpe şi Bum îşi vor achita poliţa pentru asta mîine dimineaţă.

Cunoscîndu-l pe Jeleu, îl fixă cu privirea şi-l avertiză:

- Dacă nu mă duci direct acasă, te omor. Ne-am înţeles?

- Doamne, Iubito, vorbeşti de parcă nu ai avea încredere în mine.
- Am, dar numai în anumite privinţe. Nu şi în aceasta. Porneşte.
El zîmbi şi porni motorul.
Ajunse acasă, urcă, încuie uşa pe dinăuntru, lăsă geanta de voiaj pe podea şi cu greu ajunse la canapea, pe care se prăbuşi.
în sfirşit Jina a ajuns acasă, cu familia ei, iar asta era pentru ea o gură de aer, după luni de zile în care nu a reuşit să se relaxeze. Atît părinţii ei, cit şi fratele mai mic, Taz, care venise acasă într-o permisie, au aşteptat-o pînă tîrziu în noapte, cînd a ajuns la casa copilăriei ei.
Jina coborî din maşina închiriată şi văzu lumina aprinsă la intrare, precum şi toată casa luminată. Au ieşit toţi să o întîmpine.
- Ia valiza surorii tale, îl auzi pe tatăl ei cum îl îndeamnă pe Taz, care s-a conformat imediat. Au urmat îmbrăţişările tuturor, sărutări înfocate şi glasurile cunoscute, însufleţite de bucuria revederii. Toate i-au ajuns la inimă.
- Ţi-a crescut părul atît de lung, i-a spus mama ei.
- Da, nu am avut timp să mi-l tund, dar poate mi-l ajustezi tu ciţiva centimetri, aşa cum făceai cînd eram mică.
Jina intră şi întrebă mimediat:
- Unde este Caleigh?
Sora ei mai mică venise şi ea de la colegiu.
- Are întîlnire, dar trebuie să apară şi ea. Hai să te aşezi şi să te văd mai bine. Parcă nu ai mai fost acasă de-o veşnicie!
înainte să se aşeze Jina, veni tatăl ei să o îmbrăţişeze şi să-i spună:

- Mă bucur că eşti aici, sufleţel. Avea vocea guturală, exact ca şi ea.
- M-am temut că nu voi ajunge. Luni a trebuit să zbor la Paris, pentru o misiune în ultimul moment şi nu ştiam dacă terminăm la timp, ca să ajung acasă. Dar iată, am reuşit şi încă resimt diferenţa de fus orar.
- Parisul! zise mama ei. Cît mi-ar plăcea să văd Parisul!
- Poate într-o zi, mamă, voi reuşi să-l văd şi eu, fiindcă doar de la o fereastră nu am văzut mai nimic.

Melissa, mama ei, era o blondă drăguţă, cu o faţă rotundă, pe care o moşteniseră surorile linei, dar nu şi ea. Chiar şi fară machiaj, în pijama şi halat de casă arăta perfect, lina spera să imbătrînească şi ea la fel ca mama ei.

- Cum ai slăbit ! zise mama ei, după ce o văzu că şi-a dat haina jos.
- Ce? Ah, da, păi de la atîtea antrenamente. Sînt atît de obosită, încît alergatul mă relaxează. Cînd alerg nu mă gîndesc la nimic.
- O să mănînci bine cît timp stai la noi. Mîine îţi voi face şi prăjitura preferată cu ciocolată, că acum e prea tîrziu.
- Perfect. Să ştiţi că sînt frîntă de oboseală. Vă supăraţi dacă merg să mă culc?
- Sigur că nu! Ai patul pregătit. Culcă-te acum şi vorbim mîine dimineaţă.

Era atît de fericită că ziua se încheie în sfîrşit. Acum merse în camera care i-a aparţinut lui Ashley, care se mutase de acasă. Făcu rapid un duş, se dădu cu unguent pe tatuaj şi se lungi pe pat, răsuflînd copleşită de aerul familiar şi atît de plăcut sufletului. Era acasă!

Acasă sau nu, bunele obiceiuri trebuie păstrate. Devreme, după ce se trezi, îmbrăcă treningul şi ieşi să alerge. După ce trecu de cîteva străzi, auzi paşi în spatele ei. Alarmată, grăbi alergarea, dar necunoscutul o ajunse. Era Taz, echipat ca şi ea.

- Te-ai trezit devreme, zise4 el.
- Ca şi tine. Acum e bine să alergi.
- Ce naiba se întîmplă?
- Poftim? întrebă ea alarmată. A surprins-o dezinvoltura cu care îi vorbea fratele mai mic, acum deloc timid, cum îl ştia ea. Era într-o formă fizică perfectă.

- Aseară ai ridicat trolerul cu care ai venit de parcă era gol, iar cind am pus mina pe el, parcă avea douăzeci şi cinci de kilograme. Cit ai de gînd să stai, o lună?
- Doar pină duminică. Şi avea doar douăzeci şi unu.
- Ai ridicat-o cu o singură mină.

Nu i-a spus nimic, dar şi-a ridicat mineca şi l-a pus să-i pipăie bicepsul.

- Ia uite aici, zise ea cu mîndrie.

Tînărul strinse uşor şi făcu o faţă de zile mari.

- Interesant. Cu ce te ocupi?
- Ştii, chestii. Alergări, ridicare greutăţi, nimic neobişnuit.
- Faci mişto de mine.
- Ţie ce ţi se pare că fac acum? îl întrebă ea. Mă vezi că dorm pînă tîrziu?
- Asta e ciudat. Tu nu ai făcut exerciţii fizice niciodată şi i-am văzut pe nebunii de la sală. La tine e altceva, eşti într-o formă cu totul diferită. Taz fusese dintotdeauna un fin observator. Ce faci cu adevărat la noul loc de muncă, de eşti ocupată atîtea luni la rind?
- Treabă pe computer, cum spuneam. Aplicaţii software şi instruire fizică. Alerg şi ridic greutăţi

fiindcă petrec prea mult timp în faţa computerului şi devenisem sedentară. Iau şi lecţii de arte marţiale.

- Şi programele în care lucrezi au şi aplicaţii militare?

- Nu, pentru că nu fac parte din forţele armate. Nu vrei să vedem care-i mai tare la jocuri?

- Las-o baltă, mormăi fratele ei, ştiind că nu se putea pune cu ea. Hai să ne întrecem! spuse el subit, apoi o rupse la fugă.

Era mult mai înalt decît ea şi avea la rîndul lui antrenament, fiind în armată. O luă pe urmele lui, dar nu reuşi să-l prindă, aşa că se consolă să alerge în ritmul ei, pe străzile pe care le cunoştea foarte bine. Cînd ajunse acasă, el zîmbea şi o aştepta pe verandă.

- Am cîştigat! exclamă el.

Au intrat împreună, iar tatăl lor stătea la masă, în bucătărie, savurîndu-şi cafeaua. Mirosea a bucate pregătite de mama lor.

Melissa îşi privea cei doi copii, care continuau un dialog pe tema alergatului.

- Mergeţi şi faceţi un duş, le zise ea, fiindcă mirosiţi groaznic.

Da, mamă, au spus cei doi într-un glas, apoi s-au luat la întrecere din nou pe scări, fiindcă acum începea bătălia apei calde la duş, care evident, se termina mereu destul de repede, iar unul din ei încheia plăcerea cu apă rece.

Capitolul 15

Joan Kingsley închise uşa garajului cu telecomanda, apoi coborî din SUV-ul ei BMW. Deschise portbagajul şi scoase din el o geantă de voiaj, pe care

o luase cu ea în vizită la fiul ei, de Ziua Recunoştinţei. A avut şofer cîndva, dar acum prefera să se deplaseze singură, întrucît bănuia că orice şofer angajat putea fi un spion al lui Axei MacNamara. Traficul prin D.C. era un coşmar, aşa că mai mergea cu taxiul, dar nu foarte des.

Procedase întocmai cum primise dispoziţii de la MacNamara. Ştia că toate mailurile trimise şi primite erau deschise şi înregistrate. Toate pachetele care ajungeau la ea erau deschise în prealabil. Avea microfoane instalate în casă, toate apelurile telefonice îi erau monitorizate, iar doi sau trei agenţi erau mereu pe urmele ei, oriunde se ducea. Era supravegheată în cel mai insuportabil mod posibil – deşi nu era arestată practic, lucru dificil, doar dacă nu se fabricau nişte dovezi. Oricum ea avusese grijă să nu existe nimic palpabil.

L-au subestimat pe Devan.

Casa ei era supravegheată – cînd era ea acolo. Cînd pleca, plecau şi supraveghetorii după ea. Ştia foarte bine că sistemul de alarmă al casei fusese şi el accesat, ceea ce îi oferea un avantaj, deoarece ştia ce văd ei. Verifica şi ea ce imagini video apăreau şi avea grijă să blocheze imaginea aşezîndu-se de multe ori pe un scaun în antreu, ca să-şi schimbe pantofii, atunci cînd mergea în grădina din spate.

Pe strada ei erau două biserici, iar Devan putea să parcheze acolo fără să atragă atenţia. Se putea apropia de casă prin spate şi intra cu codul pe care i-l dăduse ea, ca să nu se declanşeze alarma. Atunci îi strecura un mesaj scris pe sub uşă. Ştia în ce zile lucra menajera ei, Helen, între ce ore. Joan perfectase arta de a ridica foaia de hîrtie cu mesajul fără să fie observată. Uneori strecura hîrtia atunci cînd se apleca

să se încalţe, sau folosea diferite alte metode, la fel de bune. Comunica uşor cu Devan, iar asta îi oferea mereu satisfacţie, fiindcă astfel îl păcălea pe Axei MacNamara.

Nu mergea niciodată direct spre antreu; ar fi trezit bănuieli. Era nerăbdătoare să afle cum a prins momeala cu Graeme Burger. Cum alături de antreu se afla spălătoria, aştepta să preia mesajul cînd va merge să-şi lase hainele la spălat.

Merse în camera ei şi despachetă tot ce avusese în geanta de voiaj, apoi făcu un duş, se schimbă în cămaşă de noapte şi halat de casă, îşi perie părul şi îşi aplică puţină cremă de mîini. De-abia pe urmă coborî cu rufele pe care trebuia să le lase la spălat. Cind să iasă de acolo, zări biletul pe jos. Merse spre uşă, ca să verifice ostentativ că este încuiată, iar întgre timp se uită pe jos şi citi cuvintele: „Prins momeala. Unu”.

Aşadar ademenirea a fost un succes. „Unu” desemna numărul echipei care a fost trimisă la Paris, ca să acopere vizita lui Graeme Burger. Ea şi devan stabiliseră un cod, trecînd pe listă echipele în ordine alfabetică, după numele de familie al liderului, iar Butcher era numărul primul.

Era cam dezamăgită. Ar fi preferat ca prima echipă să fie cea a lui Tyler Gordon, fiindcă această echipă a fost iniţial condusă de Morgan Yancy, omul care l-a ucis pe Dexter. Ar fi fost justiţie poetică, dar pînă la urmă nu conta care echipă a fost. Ea şi Devan aveau nevoie doar să-i ademenească într-o capcană. Nimic nu-l distrugea mai direct pe MacNamara, atrăgîndu-l în capcana pusă la cale de ea pentru final, cum o făcea distrugerea uneia dintre echipele lui dragi.

Misiunile nu sint întotdeauna plictisitoare.

în următoarele trei luni Jina a învăţat să le aprecieze pe cele care pot fi numite aşa. Misiunile următoare au fost din ce în ce mai complicate şi deloc lipsite de evenimente. Întîrzieri în trafic, sau răni superficiale provocate pe teren, ori lipsa mobilului şi sincope ale instrumentelor de comunicaţii au perturbat fluiditatea echipei. Tweety funcţiona ireproşabil, audiţia era perfectă, chiar dacă uneori şi microfoanele se defectau, aşadar nu se puteau auzi unii cu alţii.

Imediat după Crăciun – pe care, slavă cerului, fiecare l-a petrecut în sinul familiei – au stat aproape trei săptămîni în Colombia, unde îl supravegheau pe un actor de mina a doua. De acolo au revenit la Paris, unde Jina a îngheţat de frig, mai mult pentru că venea dintr-o zonă fierbinte şi corpul ei a avut nevoie de timp ca să mse adapteze.

De la Paris au plecat în Egipt pentru optsprezece ore, după care au ajuns în Filipine, de unde au adus un transfug.

Pină ce au ajuns acasă, au schimbat atîtea fusuri orare, încît se simţea ameţită, somnoroasă, ii era foame noaptea, avea dureri de cap şi nu mai ştia ce zi a săptămînii este. Călătorise îngrozitor şi nu vedea decît patul, cabina de duş...nici ea nu ştia în ce ordine.

Nu şi-a găsit maşina la aeroport. Ninsese şi toate vehiculele erau acoperite. îi intrase zăpadă în adidaşi şi deja auzea bipăind închiderea centralizată a maşinilor băieţilor. Aceştia nu porniseră de pe loc încă, mai întîi trebuiau să cureţe parbrizele, cum ar fi făcut şi ea, dacă găsea maşina.

Se auzi o portieră trîntită şi auzi paşi în spatele ei. Cînd se întoarse, îl văzu pe Levi masiv, înalt şi impunător, îmbrăcat într-o scurtă de piele şi cu o căciulă neagră pe cap.

- S-a intîmplat ceva? zise el şi se opri.

După Ziua Recunoştinţei l-a ignorat cît i-a fost cu putinţă, nu cit şi-ar fi dorit, fiindcă el era liderul lor şi *trebuia* să-i acorde atenţie. încerca să nu-l privească direct, iar el evita să se uite în ochii ei.

- Nu-mi găsesc maşina, şopti ea.

Levi nu părea deloc obosit, dar se freca la ochi.

- Te duc eu acasă, îi spuse, apoi se întoarse, de parcă problema fusese deja decisă.
- Nu, zise ea sec. Am nevoie de maşina mea.
- Nu cred că eşti în formă să conduci, replică el.
- Dacă băieţii sint, atunci e valabil şi pentru mine. Trebuie să duc la sediu şi microfonul acesta, ca să-l dau cuiva să-l repare.

El scoase din buzunar telefonbul mobil şi facu o grimasă.

- Mda. Ştii ce zi e azi?
- E vineri după amiază, zise ea, după ce verifică pe mobilul ei şi privi cerul, parcă pentru a confirma succesiunea zilelor. Destul de tîrziu.
- Ce zici dacă-ţi spun că este duminică dimineaţă, foarte devreme?

Oh. Nu prea e bine; soarele nu se află la locul potrivit. Ridică din umeri.

- Am greşit cu o zi şi jumătate. Nu e rău.
- Nu e prea rău. Oricum, o să iau eu microfonul, ca să-l bag pe git cui ştiu eu.
- Dar e microfonul meu.
- Şi echipa mea.

lina ar fi vrut să îl contrazică, dar tăcu, din comoditate. Scoase din rucsac dispozitivul defect.

- Poftim.

El îl luă şi îl puse în buzunarul interior.

Acum trebuia doar să-şi găsească maşina şi să plece acasă. Scotoci prin geantă, pină ce găsi cheia maşinii. Apăsă alarma şi imediat se auzi claxonul intermitent, anunţînd prezenţa automobilului.

- Aici! se auzi un glas baritonal. Era Bum, care îşi curăţa parbrizul de zăpadă. îi făcu semn spre stînga.
- Mersi, zise ea. Opri alarma şi porni spre maşină.
- Aşteaptă.
- Ce? zise ea şi se întoarse.
- Am vorbit serios. Se vede că nu eşti în apele tale. Te duc eu acasă.

Ea se gîndi cîteva secunde, apoi replică:

- I-ai duce acasă pe vreunul din băieţi?

Lui Levi nu i-a plăcut întrebarea, aşa că făcu ochii mici; nu o putea minţi.

-Nu.

- Atunci nici pe mine nu mă duci acasă.

El căută prin buzunare şi scoase un baton dulce, din ciocolată, alune, proteine şi cofeină. Slavă cerului. Jina apucă batonul, îi desfăcu ambalajul cu mult entuziasm. De azi incolo îşi va lua şi ea o rezervă de batoane proteice. învăţa cîte ceva nou în fiecare misiune.

- Mulţumesc.

El nici nu răspunse, nici nu mai zăbovi, ci merse direct spre maşina lui. Jina ajunse la maşină, mestecînd de zor din batonul Baby Ruth.

Pînă miercuri nu au mai fost convocaţi la antrenamente, fiindcă veniseră după o misiune foarte lungă şi complicată. în acest răstimp pentru Jina firul timpului începu să se lege uşor, după ce s-a trezit noaptea şi s-a apucat de spălat, sau a dormit o zi întreagă, pînă seara. Organismul îşi restabilea încet ritmul

normal. Mintea i se înceţoşase, dar amintirea despre Levi era tot timpul arzătoare.

Marţi, cînd se trezi dintr-un vis, se simţea deprimată. îi era dor de Levi. Ar fi vrut să ia micul dejun cu el, să stea de vorbă la o cafea, în zori, devreme – îi simţea lipsa, nu doar fizic. îi era dor de micile amănunte ale vieţii de zi cu zi, cele care cimentează viaţa. îşi dorea o viaţă alături de el, chiar dacă însemna să se şi certe din diverse motive, fie ele şi banale. Prima dată i se întîmpla asta.

Se gîndi apoi că i s-ar putea întîmpla ceva într-o misiune şi atunci ea ar suferi enorm. Tresări la ideea că, dacă ea ar face o greşeală în ceea ce întreprinde, vieţile tuturor ar fi în pericol.

în sfîrşit veni miercuri şi odată revenită la sediu, s-a ocupat de Tweety şi a verificat microfonul pe care Levi îl trimisese la revizie. A petrecut cîteva ore bune, ca să verifice toţi parametrii clonei, facînd cîteva teste de audiţie, în care îi implică şi pe băieţi.

- Este în regulă, îi zise ea lui Levi şi ridică microfonul spre
el.

- Era şi timpul. Acum putem să redevenim activi, spuse Levi. Trebuie să verificăm tot echipamentul înainte de plecare.

- Adică aşteptaţi toţi să termin eu treaba? întrebă ea mirată.

- Da, zîmbi el. Nu mă deranjează întîrzierea, dar mi-am zis că poate vrei să reproiectezi toate elementele dronei şi să o reconstruieşti.

- De ce nu ai spus nimic? protestă ea.

- Tu te ocupi de Tweety. Pînă cînd nu spui tu că este gata de plecare, nu pleacă. Dacă ar fi fost o urgenţă, am fi plecat fară tine.

- Aţi fi plecat fără mine? repetă ea, revoltată de ideea lui, cu toate că ştia că, în cazul cînd unul dintre membrii echipei are probleme, echipa pleacă şi fără el.

- Ne-am descurcat pînă acum şi fără tine, sublime el calm, aproape distant. Pe ea o durea această detaşare, dar nu voia să lase să se vadă asta. Durerea venea din faptul că a depus atîtea eforturi să li se alăture, încît îi părea rău ca pe viitor să rateze vreo misiune. în acelaşi timp atitudinea lui o dezamăgea atît de mult, încît s-a gîndit să solicite chiar mutarea în altă echipă.

Totuşi, ar fi fost o opţiune greşită, date fiind lunile petrecute în *această* echipă. Era pregătită să-i apere pe membrii echipei cu ajutorul dronei. Nici vorbă de transfer. Nici vorbă să renunţe.

- Asta a fost valabil înainte, spuse ea la fel de detaşată, apoi puse punct.

Următoarea lor misiune i-a dus din nou în Columbia. Mobilul îi dădu deşteptarea la miezul nopţii, cînd sari ca arsă din pat, conectă cafetiera rapid, puse pe ea nişte haine, apoi citi instrucţiunile din mesaj. Clăti gura cu puţină apă mentolată, se pieptănă grăbită, apoi parcurse lista cu obiecte necesare, ca să nu omită ceva important. Avea în portbagajul maşinii geanta de voiaj pregătită demult şi dotată mai bine decît la prima plecare.

S-a pus problema arzătoare dacă nu era indicat ca dronele şi laptopurile cu software de înaltă clasificare să rămină în grija operatorilor lor, însă cum străzile nu prezentau siguranţă, nu era recomandat ca instrumentele valoroase să fie lăsate în portbagaje uşor de jefuit. Protocolul cerea ca la primirea ordinului de plecare, să se plece imediat, fără a pierde timpul, aşa că decizia finală a fost ca responsabilul din fiecare

echipă, cîte unul pe rînd, să fie desemnat ca purtător al laptopului/dronei.

Oricare echipă ar fi primit misiunea de plecare, responsabilul primea dispozitivul electronic şi el îl aduce la locul de întîlnire.

Pînă ce a verificat toate punctele de pe listă, cafeaua era gata şi ea pregătită de plecare. Turnă cafeaua într-un termos special, spălă cafetiera şi ieşi. La ora 2.13 a.m. ieşea pe uşa blocului.
Maşina ei era acoperită de un strat serios de gheaţă, aşa că porni motorul şi se apucă de curăţat parbrizul, apoi plecă în trombă.

Ajunse la aerodromul anunţat prin mesaj şi recunoscu locaţia: era cea de la care ea, Levi şi Bum au fost lansaţi la primul ei zbor şi salt cu paraşuta. Avionul aştepta decolarea, cu farurile aprinse.

Levi ajunsese primul, iar ea era a doua. îi văzu maşina şi parcă lîngă el. Observă că deşi se afla la volan, în interior luminile nu erau aprinse. încă un lucru de adăugat pe lista cu ce trebuie să înveţe să facă. Coborî cu calm, îşi scoase geanta din portbagaj, termosul, încuie portiera şi remarcă frigul de afară, comparat cu căldura din habitaclu.

- Haide, zise Levi, care coborîse şi el. Ne urcăm în avion şi aşteptăm acolo.

- Dar trebuie să aştept echipamentul, zise ea, referindu-se la Tweety.

- O să ţi-l aducă omul la avion. Facem economie de timp şi tu nu mai îngheţi. în plus, primii urcaţi îşi aleg locurile cele mai bune.

- Sînt mulţumită că *există* locuri, mormăi ea. Deoarece la întoarcerea din ultima misiune au călătorit cu un avion de marfa, confortul era ceva secundar.

Se mai vedea o maşină apropiindu-se, aşa că Jina grăbi paşii spre avion, ca să profite de avantajul primilor veniţi.

- Vreţi să puneţi ceva bagaje în spate? i-a întrebat pilotul la urcare.

- Nu. Călătorim cu bagaj uşor, zise Levi.

De-a lungul timpului şi ea îşi rafinase alegerile pentru călătorii, la fel ca băieţii, care luau cu ei foarte puţine lucruri.

lina urcă prima şi constată că în carlingă se putea sta doar cu capul aplecat. Interiorul era configurat să primească opt pasageri, însă nu era un model de lux. în spate erau patru locuri cu faţa spre direcţia de zbor, două cîte două. Apoi erau celelalte patru, faţă în faţă. Jina urcă şi prima intenţie a fost să meargă spre locurile din spate, care păreau mai confortabile, fiind mai depărtate, însă Levi zise:

- Aici. O luase de braţ şi practic a plantat-o pe bancheta de lingă locul pilotului. Apoi s-a aşezat lîngă ea.

Nu era bine.

- Voiam să stau în spate.

- Da, dar eu trebuie să stau aici şi vreau sâ fii lîngă mine. O scană cu privirea lui întunecată. Nu comenta.

- De ce trebuie să stai aici? întrebă ea, exact cînd Vînătorul urca şi i se văzu faţa.

- Fiindcă acela este singurul loc unde poate să-şi întindă picioarele, bodogănea Vînătorul. Oricît de mult mă străduiesc sâ ajung primul, el mereu mi-o ia înainte.

Jina vedea asta foarte bine. Levi era cel mai înalt dintre ei şi spaţiul dintre celelalte banchete era strimt chiar şi pentru băieţi, aşa că nu înţelegea de ce tocmai ea trebuia sâ ocupe locul de lîngă el. Ar fi putut merge

în spate şi ceda locul unui coleg. Prefera sâ stea chiar şi lîngă Voodoo, decît alături de Levi. Prefera ironiile acestuia, decît aburii corporali pe care-i simţea venind dinspre Levi, sau braţul lui atingîndu-l pe al ei din trecere. Avea simţurile ascuţite la maxim şi practic îi simţea mirosul pielii, acea combinaţie de mascul, piele fierbinte şi testosteron. îşi aminti clipele cînd l-a simţit apăsînd-o cu greutatea lui, genunchiul pătruns între pulpele ei şi erecţia aceea irezistibilă...

Se chinuia să-şi revină. Se înfierbîntase şi simţea gura umedă, de parcă ar fi sărutat-o el adineauri.

Asta era tortură. Se foia, nepâsătoare pentru ce putea sâ spună el. Au urcat şi ceilalţi colegi, Voodoo ultimul, apoi i s-a adus clona, pentru care a semnat. Privi în spate şi nu mai erau locuri neocupate, aşa că înghiţi în sec, se aşeză şi îşi strînse centura.

De cum au decolat, Levi şi-a lipit genunchiul de al ei.

- Ai de gînd să împărţi cafeaua aia pe care o ascunzi? o întrebă cu o licărire glumeaţă în privire. Am văzut termosul cînd ai coborît din maşină şi ştiu că nu l-ai umplut cu lapte.

Şase capete s-au întors spre ea.

- Cafea? zise Bum pe un ton optimist.

- Gură spartă, îl admonestă ea în şoaptă, apoi cu glas tare adăugă: *Nici unul* din voi nu s-a gîndit să ia cafea? Lăsaţi, sigur că nu. Sînteţi bărbaţi. Ce-o fi fost în capul meu.

- Asta e meseria, zise Bum. Ne trezim şi plecăm.

- Aşa am făcut şi eu, dar am apăsat butonul cafetierei înainte de a face altceva. Resemnată, Jina se uită în jur. Aveţi ceva în loc de pahar? Capacul termosului este *al meu* şi nu-l împart.

Toţi s-au scotocit prin rucsacuri şi au scos cîteva pahare, iar pilotul le mai oferi cîteva. El avea termosul lui cu cafea, pe care nu le-a oferit-o. Isteţ bărbat.

Cum să împărţi cafeaua la opt şi să mai bei suficient; se întgreba lina, dar se mulţumi cu cele cîteva înghiţituri, pentru că nu avea de ales.

Ca să-şi facă de lucru, după cafea, verifică programul, deşi nu era nevoie. Levi stătea confortabil pe spate, cu picioarele extinse în faţa lui şi cu şapca lăsată pe ochi. Cîrjă adormise şi el, iar ceilalţi îşi lăsaseră spătarele pe spate şi se odihneau, cît mai puteau.

Aţipi şi ea, după ce şi-a scos canadiana, cu care s-a acoperit, îl simţea pe Levi lipit de ea şi-i auzea răsuflarea constantă, semn că doarme. Era mai rău decît dacă ar fi fost treaz. Asta ar auzi dacă ar fi împreună şi l-ar avea alături în pat. S-ar instala cu spatele la el, el i-ar cuprinde sînii, iar penisul lui s-ar adăposti între fesele ei. Astfel, cu cîteva mişcări abile, capul mădularului i-ar aluneca în zona potrivită, Levi s-ar trezi şi atunci....

în realitate el îşi schimba poziţia, iar mîna îi alunecă lipita de coapsa ei. Jina îngheţă. Se uită la el: dormea profund. încercă sâ-i ridice uşor mîna, apucînd cu două degete manşeta cămăşii, îi ridică mîna şi...

El deschise ochii. Privirea aceea fremăta peste trupul ei, pînă ce ajunse la mîna buclucaşă şi la poziţia degetelor. Lent, foarte lent şi senzual, îşi frecă degetele de formele ei savurînd intens, lasciv chiar şi acest contact minor. Ochii somnoroşi o dezbrăcau parcă flămînzi, emiţînd semnale clare, că o doreşte, în cîteva momente închise ochii şi tăcut îşi retrase mîna.

La fel de tăcută şi ea se acoperi la loc cu canadiana, acoperin- du-şi

ochii. Protejată de haină, privea draperia care despărţea locul pilotului de ei, dar simţea inima îngreunată

.Capitolul 16

Jina înjura mai mult în gînd, ca să nu-şi piardă suflul, dar cu greu înainta cu Tweety în spate şi restul echipamentului. Drona avea un rucsac special confecţionat, unde erau găzduite laptopul, senzorii, camerele şi unitatea de alimentare, toate protejate. Doar spatele ei nu era protejat şi chiar o durea.

Traversau pădurea tropicală Choco, pentru că acolo se ascunsese agentul secret, ca să scape de urmăritorii lui, insurgenţii FARC.

Detesta această pădure tropicală, deşi aceste medii sînt favorabile mediului, nicidecum oamenilor. Existau aici *broaşte* otrăvitoare. Atinge una şi faci stop cardiac. Bine măcar că fiind strident colorate, puteai să te fereşti de ele, doar că erau foarte mici şi invizibile dacă se ascundeau sub frunze. Chiar şi fără aceste broaşte oribile, nu era uşor să alergi prin aceste zone. Mai erau două ore pînă la asfinţit şi apoi se făcea întune- ric-beznă. Frunze uriaşe o plesneau peste faţă, trebuia să sară peste rădăcini aeriene şi liane de toate grosimile, maimuţele urlau nebuneşte prin copaci, alertîndu-i parcă pe marii prădători de prezenţa lor *(Hei, jaguari, şerpi şi toate celelalte creaturi sălbatice, vine came de om alergîndpepămîntl)*

Se deplasau în şir indian, la o distanţă suficientă cît să se vadă unul pe celălalt, iar Levi era în frunte. Agentul dublu îl urma, apoi Vînătorul. Bum, Şarpe şi Cîrjă veneau apoi, Voodoo, Jina şi ultimul era Jeleu.

Au stabilit foarte uşor contactul cu Ramirez cu ajutorul senzorilor de căldură ai dronei. „Ochii” lui Tweety căutau acum alte persoane. Aranjamentul era ca două Jeepuri să vină să-i ia şi să-i ducă pe toţi la un aerodrom, pentru plecare.

Din nefericire, ghinionul este mai tare decît planificarea perfectă, astfel că în hăţişul sălbatic au început să fie vînaţi. împuşcătură după împuşcătură; cam aşa se punea problema acum, iar toţi au trebuit să se adăpostească, apoi să se replieze, să se împrăştie care-încotro şi să facă în aşa fel încît să-i deruteze pe atacatori.

Băieţii ştiau bine ce au de tăcut, însă pe ea a luat-o cu totul nepregătită acest atac. Nu mai era o simulare, ci se trăgea cu armament adevărat, cu cartuşe reale. Avea şi ea o armă, dar acum trebuia să aibă grijă de dronă. Mare greşeală.

- Medic, îl auzi pe Levi strigînd.

Medici Cineva era rănit. Strînse rapid drona cu accesoriile complicate şi se adăposti, apoi scoase în sfîrşit arma. îi văzu pe Voodoo şi Şarpe mişcîndu-se, apoi toţi s-au adunat şi au format un fel de cerc, pentru protecţie şi supraveghere suplimentară. Văzu că Levi sîngerează şi cînd privi mai aproape, obervă că o aşchie de lemn i se înfipsese în omoplatul drept. Cămaşa îi era pătată cu sînge şi lichidul roşu încă şiroia din rană.

Nu era o rană prea gravă, dar era vorba de Levi. I-ar fi plăcut să-l îngrijească ea, dar pentru aceste incidente îl aveau pe Şarpe, care era medic instruit, iar el se străduia acum să scoată aşchia cu o pensetă dezinfectată.

După ce i s-a îndepărtat aşchia, Levi şi-a dat jos cămaşa, iar Şarpele a încercat să oprească sîngerarea.

Avea în rucsac o trusă medicală şi de acolo îi zise Jinei să scoată un pansament steril.

- Iubito, vino şi scoate din rucsacul meu un plasture pentru hemostază.

Jina făcu exact cum i s-a spus, iar între timp Şarpele a turnat pe rană nişte soluţie dezinfectantă, apoi a tamponat rana curăţată cu faşă sterilă.

- Lipeşte unul aici, îi zise, cînd a văzut-o că scoate un plic cu pansamentul special. Rupse cu dinţii puţin leucoplast şi-l trecu pe deasupra pansamentului.

Jina se străduia să privească exclusiv locul rănii, dar nu a reuşit să-şi dezlipească ochii de pe formele lui perfecte, nici de pe muşchii spatelui, bine definiţi, la fel cum erau şi cei ai braţelor, tot tabloul completat de bronzul pielii.

îl privea şi saliva. Pierduse lupta cu tentaţia.

îi văzuse şi pe cîţiva din băieţi dezbrăcaţi, iar ei erau de asemenea într-o formă de excepţie, doar că ea avea ochi doar pentru Levi.

Acum stătea pe genunchiul drept, uşior aplecat spre înainte, cu braţul stîng rezemat pe genunchiul stîng, cu arma în mîna dreaptă, în timp ce Şarpele îl îngrijea. Umerii aceia volumi- noşi şi puternici o făceau să tremure de dorinţă. Observă părul abundent de pe piept, modelul care cobora spre buric, observă şi un tautaj mic, cu literele PBJ(oare să fie iniţialele unei foste iubite?) pe umărul drept. Era foarte atent şi întorcea capul în toate direcţiile, ca să supravegheze zona.

- Ajunge. Sînt bine, spuse şi se ridică. Şarpele puse rapid în rucsac toate rezervele medicale, iar Jina nu se abţinu să nu tragă cu ochiul la Levi în timp ce-şi trage cămaşa peste cap. Din nou simţea că salivează şi inima i-o luase razna.

- Ştiu cine e omul, zise Ramirez, în timp ce Vînătorul adusese cadavrul unui atacator. Este din familia Restrepo, cei trei fraţi care fac parte din FARC. Li se mai spune şi „copoi” pentru că treaba lor este să găsească persoane.

- Mai exact să te găsească pe tine? întrebă Levi.

- Aşa se pare. Ramirez era din Chicago, dar vorbea cîteva dialecte columbiene. Oamenii ăştia se împrăştie cînd vînează pe cineva. Ceilalţi doi au auzit focuri de armă şi probabil că ne vor ataca.

- Atunci trebuie să ne mişcăm, zise Levi. Iubito, tu mergi în centru. Cîrjă şi Bum vor rămîne pe laterale, spate. Jeleu, tu stai în spate.

Jina ar fi protestat, dar înţelese de ce a trimis-o în acea poziţie: ca băieţii să fie amplasaţi în poziţiile cheie, faţă şi spate, de unde se putea trage perfect. înaintarea a fost foarte anevoioasă, din cauza umezelii şi a căldurii, dublate de hăţişul de liane, rădăcini şi copaci doborîţi peste care trebuiau să sară, ca să înainteze.

La un moment dat nu l-a mai zărit pe Voodoo. îi auzea paşii, dar nu îl vedea. Asta este rău.

Dintr-o dată se auzi foşnet de crengi rupte sub paşi grăbiţi în direcţia ei şi de nicăieri apăru un bărbat înarmat, care trase în Voodoo. Nu-l mai vedea, aşadar putea fi mort, dar problema era că atacatorul s-a năpustit asupra ei acum. Cu cîtă forţă putea ea să adune, Jina îl lovi în piept, apoi căzu pe spate, lată, aterizînd pe echipament, impact care o făcu să-şi piardă răsuflarea cîteva clipe.

L-a văzut: era brunet, cu faţa murdară şi dinţi albi. Cîteva secunde mai tîrziu au urmat alte trosnituri de crengi venind din spatele ei, un foc de armă şi omul

a căzut, iar sîngele îi bufni din piept, ca un spray roşiatic. Jeleu veni în pas alergător spre ea.

- Eşti bine? o întrebă impacientat. Se uită apoi la bărbatul căzut.

Nu. Probabil. Nu putea să răspundă. Jina era şocată şi nu putea vorbi. Prea multe s-au întîmplat în cîteva secunde.

Creierul parcă refuza să funcţioneze. Nu reuşea decît să-şi mişte buzele, facînd eforturi mari să tragă aer în piept.

Creierul o informa că este bine, dar trupul intrase în panică şi mai aveau de mers două mile. Pur şi simplu nu putea să *respire* şi brusc asta devenise extrem de important.

Auzea cum restul echipei se apropie de ea, precauţi, cu armele pregătite. îl zări pe Voodoo, nu doar viu, ci şi nevătămat, iar chipul lui Levi îi apăru ca un balsam al sufletului, într-un corp ajuns în stare de alertă.

Din doi paşi ajunse lîngă Jina, o apucă de cureaua pantalonilor, o ridică brusc, îi dădu drumul să cadă – la contactul cu solul aerul binecuvîntat i-a invadat plămînii.

O durere cumplită îi brăzda pieptul, dar trase aer în piept de mai multe ori. La picioarele ei zăcea individul împuşcat, Şarpele stătea în stînga ei, ceilalţi veniseră şi ei în cerc. O durea gîtul. O durea pieptuL îi ţiuia urechea dreaptă. Tuşea, se îneca, dar gemu după cîteva minute.

- Eşti rănită? urlă Şarpele alarmat.

Jina clătină capul, incapabilă încă să deschidă gura.

- Ce naiba s-a întîmplat? se repezi Levi. Ramirez, ăsta e tot unul din familia Restrepo?

Ramirez îl examină pe cel împuşcat şi zise:

- Nu-l recunosc. înseamnă că nu sînt doar trei, au venit şi alţii cu ei.

Jina îi semnală lui Levi să o ajute să se ridice, iar el o apucă de braţ şi o susţinu.

- Mersi, spuse ea cu glas strangulat. Mai tuşi puţin, apoi se redresă.

- Ce naiba s-a întîmplat? repetă Levi.

- Iubita îşi făcea treaba şi nenorocitul a apărut din senin, cu puşca spre Voodoo. Jina l-a lovit atît de tare, că individul s-a dezechilibrat, apoi a căzut în genunchi şi atunci l-am, nimerit eu în piept.

- A fost un accident, se lamenta Jina. Nu vreţi să-l luaţi pe individul ăsta de aici? strigă ea isteric. Era şocul provocat de iminenţa morţii atît de aproape de ea. Bine că Voodoo era teafăr, dar cadavrul tot în raza ei vizuală rămăsese. Rememorînd clipele de groază, individul cu puşca, şi senzaţia că moare, acum îi venea să se descarce, lovind un copac, sau altceva.

După ce îşi reveni, verifică echipamentul din rucsac, stabili că totul eraîn ordine, întreg şi anunţă:

- Sînt gata.

Toţi se uitau la ea şi nu se mişca nimeni. Levi rămăsese pe loc, la fel de confuz.

- Ai *atacat* un bărbat înarmat?

- Nu, l-am lovit doar; mare diferenţă. Ţi-am zis, a fost un accident.

Nu o credea nimeni. Li se citea pe chip un fel de scepticism, amestecat cu ceva de neînţeles pentru ea. Se foi puţin, apoi le spuse:

- Să mergem.

- Nu ştiu, Iubito, zise Cîrjâ. Poate că, decît să-l ataci pe individ, ar fi fost mai bine să fluieri, sau să faci cumva să-l previi pe Voodoo?

- Sînt femeie! răcni ea surioasă, din ce în ce mai ostilă. Femeile nu fluieră! Noi nu scuipăm, nici nu ne scărpinăm între picioare. Aşa fac bărbaţii. Acum, credeţi că putem să plecăm naibii de aici, pînă ce nu vomit pe vreunul din voi?

Spre disperarea ei, o podidiră lacrimile şi nu le putu opri. Degeaba o tachinaseră Taz şi Jordan în copilărie, că nu poate să fluiere. Pînă şi Caleigh, sora ei mai mică putea. Iată că un amănunt atît de banal iese acum la suprafaţă şi o supără. în plus, ştia că este tachinată de Cîrjă.

- Aţi auzit-o, spuse Levi gînditor. Să plecăm naibii de aici.

Şi au plecat, la fel de precauţi, dar acum mult mai atenţi la
ea. Jeleu se ţinea foarte aproape, Voodoo o urmărea cu coada ochiului, dar ea nu voia să fie dădăcită, nici să-i fie subminat fragilul autocontrol.

Spre norocul lor, nu au mai dat de vînătorii FARC şi au ajuns rapid în zona de unde i-au preluat Jeepurile, ca să-i transporte la aerodrom. Drumul spre casă nu a fost deloc confortabil, dar Jinei nici nu-i păsa că au stat îngrămădiţi ca sardinele, ci s-a bucurat că au fost preluaţi de o linie aeriană de transport marfă; în această aeronavă, spre deliciul tuturor, au putut să-şi întindă picioarele şi să se relaxeze pînă acasă.

Levi şi Bum au mers ă discte cu pilotul, băieţii şi-au scos sticlele cu apă şi au aţipit, iar Jina şi-a scos rucsacul, din care l-a extras pe Tweety; l-a verificat şi a constatat că nici drona, nici laptopul nu au suferit avarii. Slavă cerului. Le-a pus pe toate la loc şi s-a relaxat şi ea de una singură.

La un moment dat Levi i-a aruncat o sticlă cu apă şi i-a ordonat:”Hidratează-te”, exact cum a făcut în prima zi cînd s-au cunoscut.

Ramirez a profitat de momentele de linişe şi s-a prezentat.

- Acum chiar putem să facem cunoştinţă. Ramirez, spuse el zîmbitor. Joseph, iar tu eşti Iubita...?

- Modell, răspunse ea, uşor deranjată.

- Cînd vom ajunge la D.C. şi după ce vom prezenta faptele, te-ar interesa să...

- Pleacă de lîngă ea, îl întrerupse brutal Levi, ca să nu-ţi rup picioarele. Stătea semi-întins, cu ochii închişi, dar privirea lui era tăioasă şi ameninţătoare.

Ramirez nu mai rosti nici un cuvînt, iar Vînătorul îi aruncă o privire vrăjmaşă. Bietul om ridică mîinile, în semn că se predă.

- Eu doar am vrut să....

- Da, ştim noi ce ai vrut să, îl întrerupse Bum. L-ai auzit ce a spus. Pleacă de lîngă ea.

lina urmărea uimită această scenă, apoi se uita pe rînd la fiecare dintre băieţi. Arătau extrem de fioroşi şi nu zîmbea nimeni. Ce naiba?

- îţi cunoaştem reputaţia, îi zise Levi lui Ramirez, fapt care le explica reacţiile. Atît de obosită era Jina, încît nici nu-i păsa de Ramirez sau de escapadele lui renumite, deşi era un bărbat destul de atrăgător. Oricum Levi era unic pentru ea.

Voodoo s-a instalat în locul de unde plecase Ramirez, adică aproape de Jina. A ridicat pumnul stîng, aşteptînd ca ea să răspundă neînsemnatului gest cu simbolistica respectivă. Jina şi-a dat seama despre ce era vorba, aşa că şi-a lovit pumnul de al lui. Acum cînd covenienţele sociale erau îndeplinite, se putea odihni şi ea.

- Doar atît? zise ofensat Cîrjă. S-a purtat cu tine ca un nemernic din prima zi, iar tu îi răspunzi la gest aşa, tară să-l pui să plătească? îţi este îndatorat pînă peste cap, Iubito.

Ştiu că e un nemernic, zise ea extenuată, dar este nemernicul *meu.* Adică unul dintre ei, se corectă ea. Au urmat schimburi de replici şi s-au împărţit batoane Snickers, iar băieţii rîdeau şi mîncau relaxaţi. Evident, fiecare şi-a dat seama ce a vrut ea să spună şi esenţialul mesajului era că formau o echipă sudată

.Capitolul 17

Levi a deschis ochii şi a privit-o îndelung pe Iubita, care dormea ghemuită pe-o parte. Pe post de pernă îşi aşezase rucsacul cu echipamente. Ceva mai departe de a Voodoo dormea şi el, cu bărbia în piept, rezemat de nişte cutii de carton, îl durea rău umărul, aşa că nu putea să doarmă, deşi îşi dorea. Retrăia clipele de coşmar, cînd a văzut-o pe Iubita întinsă pe jos şi a crezut că fusese împuşcată.

Bine că era teafără. Nu-şi putea imagina cît curaj a avut să se pună cu tipul înarmat, dar momentul a fost foarte dur şi rămăsese impresionat de dăruirea cu care s-a aruncat pur şi simplu în mijlocul unei situaţii fierbinţi. Nu erau trecute în fişa postului ei faptele de eroism, şi totuşi....

Atît de puternică era atracţia pe care o simţea faţă de ea chiar şi acum, după atîta timp, încît Levi căzu pe gînduri. în trecutul lui aventuros se simţea atras de femei doar pînă la un moment dat, după care atracţia se estompa, dar pe Jina îi plăcea să o privească tot timpul şi îi dorea compania.

Era o femeie sexy, care rîdea frumos şi căreia îi plăcea să dea piept cu viaţa. Mereu avea aerul că pune la cale vreo năzbîtie, iar asta îl aţîţa şi mai mult. Era glumeaţă, pusă pe şotii cu băieţii, deşi le impusese distanţa şi eliminase orice tendinţă de implicare sexuală. Se purta cu ei de parcă erau fraţi. Şi cu terisa şi Ailani se avea bine. îşi făcea datoria ireproşabil, rîdea, glumea. Una peste alta, nu găsea la ea nimic care să-i displacă. încerca să se uite la ea pe furiş, ca să nu dea de bănuit.

Iar în momentele de relaxare, ca acesta de acum, îşi tot imagina cum o dezbracă şi-i potriveşte trupul bine lucrat sub al lui. Mental o mîngîia pe fesele unduioase, apoi se strecura în locul acela umed şi fierbinte, împingînd uşor degetele, ca să o pregătească pentru penisul lui nerăbdător.

în singurele clipe cînd a avut-o sub el, sub sărutări şi mîngîieri, ea a fost sinceră şi deschisă...nu a încerca să-i ascundă nimic.

De cînd a cunoscut-o, a tot marcat momente: cînd Jina va renunţa, cînd va eşua, iar acum aştepta şi atît. îşi pierdea răbdarea cu fiecare zi care trecea. Ştia ce vrea de la viaţă, dar îşi ştia şi slăbiciunile. Jina apăruse ca o provocare şi era diferită de tot ce a cunoscut el în timp. Mai devreme sau mai tîrziu va ceda acestei presiuni.

Se tot foia şi nu-şi găsea locul. Mai bău nişte apă, se uită în jurul lui cum dormeau toţi, iar pe Jina o surprinse cu gura întredechisă, dar după expresia feţei recunoscu un somn agitat. O împinse uşor cu vîrful ghetei în talpă, aceasta mişcă puţin, dar se încruntă şi atît. O mai atinse o dată, ceva mai insistent şi reacţia ei tot a întîrziat să apară. A treia oară a insistat, lovind brusc cu vîrful ghetei în talpa ei.

- Iubito! Trezeşte-te!

Jina se trezi speriată şi se frecă la ochi. Băieţii rîdeau.

- Visam, spuse ea. îl visam pe individul mort la picioarele mele.

- Aşa mi-am închipuit şi eu, comentă el. Vom ateriza în curînd. Este o toaletă la mijlocul avionului, dacă ai nevoie.

Jina sări în picioare şi merse grăbită la locul indicat. Levi îşi aminti că în timp au început să facă pauze mai des, fiindcă femeile urinează mai des decît bărbaţii. Aşa începu să filozofeze despre călătoria cu o femeie.

Peste o jumătate de oră au aterizat. Era înainte de răsăritul soarelui.

îl luă pe Ramirez în maşina lui, ca să meargă la sediu, pentru şedinţa de informare.

- O să rămîn cu picioarele întregi? întrebă bărbatul îngrijorat.
- Atîta timp cît stai departe de Iubita, răspunse el.
- Ca şi cum am fi şapte fraţi mai mari, nu?
- Are fraţi oricum, zise Levi. Noi sîntem lichelele cu care lucrează. Levi se gindea că nu-i surîde ideea de frăţie cu ea.

Au ajuns în clădirea unde se aflau birourile şi Levi merse într-o sală, iar Ramirez în alta. îl văzu pe Kodak venind spre el.

- Care-i treaba?

Kodak părea epuizat şi foarte trist.

- L-am pierdut pe Bingo alaltăieri, îi spuse Kodak. M-am gîndit că e bine să ştii.

„Pierdut” însemna „mort”. Bingo era porecla dată de Kodak lui Brian Donnely imediat după admiterea lui în echipă.

- Fir-ar să fie. Mereu era o nenorocire cînd pierdeau un membru al echipei. Din nefericire, Donnely nu era doar operatorul dronei, dar era şi

amicul Jinei. La început chiar a fost gelos pe el, fiindcă l-a crezut iubitul ei. Ce s-a întîmplat?

- Lucrurile au luat-o razna, explică scurt Kodak. Eram într-o extracţie ostilă, locul de întîlnire era fierbinte şi Bingo a incasat un glonte în cap.

Levi ştia foarte bine ce fel de acţiune era o extracţie: presupunea multă violenţă, atacuri neaşteptate şi haos; atunci se întîmplau nenorociri.

Acum trebuia să-i spună Jinei.

Oricît de obosită era şi ar fi dorit să doarmă toată ziua, Jina ştia că, pentru a reveni în forma perfectă cît mai repede, trebuia să-şi vadă de treburile obişnuite pînă seara. Oricum nu putea
să închidă ochii, fiindcă somnul îi era tulburat de imaginea bărbatului ucis la picioarele ei.

Şi-a cumpărat pe drum ceva pe post de mic dejun la pachet, apoi a venit acasă şi, cînd a desfăcut fermoarul genţii cu lucruri, era să cadă de mirosul pătrunzător. Goli conţinutul toxic în coşul de lîngă maşina de spălat rufe, apoi se dezbrăcă de hainele pe care le purta, înghesui în cuvă chiar şi adidaşii pătaţi de sînge, apoi apăsă butonul de spălare.

Făcu un duş fierbinte, se dădu cu loţiune de corp şi, îmbrăcată în treningul ei pufos şi călduros se simţea mult mai bine. Se cuibări pe canapea şi luă telecomanda, ca să caute ceva interesant la televizor.

Cineva sima la uşa apartamentului ei. Privi prin vizor şi desigur, era Levi.

Nu am nevoie de asta, îşi zise ea. Nu aşa putea să-l ţină la distanţă. Avea nevoie şi de ajutorul lui, ca să rămînă cît de cît *distanta.*

- Pleacă, îi spuse din spatele uşii.

- Este ceva important.

Sigur că era. *Fir-arsâfie.* Descuie uşa şi deschise, dar râmase în prag, ca să nu-i permită să intre.

- Ce-i?

El intră oricum, apucînd-o delicat de talie, ca să o dea la o parte şi să păşească în apartament. Era exact aşa cum a venit în misiune, nu se schimbase, venise irect de la şedinţa de informare. Jina presupuse că s-a întîmplat ceva destul de urît, care l-a făcut să vină tocmai acum.

Dacă s-a întîmplat ceva în familia ei? se gîndi ea. Făcea cîte un pas înapoi, ca să păstreze o oarecare distanţă de siguranţă.

- Ce? insistă ea.

- Nu mi-e uşor să-ţi spun, zise el şi o luă uşor de ambele mîini şi-i opri retragerea. Iubito... Donnely a fost lovit.

„Lovit" însemna căzut, sau lovit de o maşină. în lumea lor însă, „lovit" însemna cu totul altceva. Avea senzaţia că un bolovan a lovit-o în plin şi noroc că o susţinu el, altminteri s-ar fi prăbuşit. O privea îndurerat şi parcă-i citea fiecare gînd, fiecare emoţie.

Jina se uită prin apartament, căutînd parcă un refugiu, dar şi un răspuns. Donnely era prietenul ei; făcea acelaşi lucru ca şi ea. Ea reuşise să scape după misiune, dar nu cumva era cît pe ce să fie „lovită" şi ea acum vreo cincisprezece ore?

- Şi e...nu mai continuă, fiindcă nu-şi mai simţea buzele, iar limba îi amorţise. înghiţi şi încercă din nou. Nu putea să întrebe dacă era mort, aşa că găsi o alternativă: Se va face bine?

Levi clătină din cap şi îşi plecă privirea.

-Nu.

Jina se uita drept în faţă, adică la pieptul lui. Cu greu îşi controla emoţiile. Donnely era mort. *Donnely.* Băiat bun, cum spuneau toţi. Chipeş, spiritual, inteligent, prietenos, isteţ – cum nu era el?

îşi dorea să-l fi putut iubi.

Levi o trase spre el foarte încet, o îmbrăţişă uşor, iar blîn- deţea gestului său o copleşi. Autocontrolul era dezactivat, iar acum era înlocuit de suferinţă. Gemu şi lacrimile o înnecau, apoi simţi mîna lui mare la ceafa, apăsîndu-i parcă fruntea pe pieptul lui, cu îndemnul să caute protecţie. Deşi încerca să reziste, reuşi o secundă, apoi îşi lipi fruntea de pieptul lui pietros, îl cuprinse de mijloc şi se abandonă.

Levi o ţinea în braţe, iar ea plîngea cu sughiţuri, iar ea era surprinsă de răbdarea cu care era martorul acestei cascade emoţionale. O mîngîia pe spate şi tăcea.

- Unde s-a întimplat? întrebă ea după lunga tăcere.
- Nu ştiu. Pot să aflu, dar mai contează?
- Nu, zise ea. Simţise pe cap ceva care semăna cu un sărut, sau cu o mîngîiere; cu greu putea spune. Oricum, chiar contează?

După alte cîteva minute similare, ea îşi retrase braţele şi făcu un pas înapoi. Levi îi dădu drumul şi el.

- Ai mîncat ceva? îl întrebă ea şi îşi şterse lacrimile.
- Nu am avut timp.

Asta însemna că a venit direct la ea, ca să-i dea vestea, înainte să afle de la alţii.

- Ţi-e foame? îl întrebă şi în sfîrşit îl privi direct.

- De lup, zise zîmbind timid.
- Te-ai mai uitat la umăr?
- Nu am avut timp.

Bine, s-a înţeles. El îi oferise alinare, iar acum, contrar oricărei judecăţi sănătoase, se simţea obligată să-i ofere ceva la rîndul ei. Era obosit, flămînd şi rănit. Nu putea să-l dea afară pe uşă.

- Dacă vrei să faci repede un duş, pot să-ţi ofer ouă cu şuncă pînă termini. Ai nevoie de cîteva copci la umăr, dar nu te pot ajuta eu cu asta; pot doar să-ţi pun un bandaj curat. Pe urmă va trebui să te îmbraci tot cu hainele murdare, fiindcă nu am nimic care să-ţi vină, în afară de un cearşaf.

El nu comentă, iar apoi răspunsul o uimi:

- Sună bine şi duşul şi mîncarea. Nu te superi că folosesc duşul tău?
- Nu m-aş fi oferit, dacă mă supăra. Cred că nu eşti mai murdar decît am fost eu. Ai prosoape curate în dulapul din baie. îl conduse prin dormitorul ei, pînă la baie. Nici nu o mai deranja faptul că avea patul nestrîns. Cum îţi plac ouăle?
- în clătite.
- Am înţeles, zise ea cu jumătate de gură. Plecă spre bucătărie.

Evident, nu mai avea ouă, dar găsi în dulap o cutie cu amestec pentru clătite, iar în frigider mai avea puţin bacon. Se apucă de pregătit mîncarea şi porni cafetiera.

Bietul Donnely, se gîndi ea. Ultima dată cînd s-au văzut s-au oprit puţin, au discutat, iar el i-a spus că e încîntat în echipa lui Kodak.

Uitase complet de bărbatul mort în junglă. Unul ca acela precis l-a ucis pe Donnely. Păcat că murise. Dacă ar fi fost mutat în alt oraş, oricum nu i-ar fi dus dorul, dar acum, că îl ştia mort...Parte a lumii ei ocupată de el era acum goală.

Primele două clătite erau gata, cînd Levi intră în bucătărie, îmbrăcat cu pantalonii pătaţi, dar la bustul gol. Bine că nu şi-a acoperit rana cu cămaşa murdară, parcă nici nu-i păsa de pieptul păros, musculos şi impresionant.

- Cu ce vrei să începi, cu mîncarea sau cu bandajul?
- Mîncare, veni repede răspunsul lui.
- Poţi să le iei pe astea, că imedoat le aduc pe următoarele, zise ea şi-i aduse farfuria cu bacon prăjit. îi turnă o cană cu cafea.
- Mersi, zise Levi, cu ochii lipiţi de clătite.
- Mai vin două, spuse ea curînd. Spune-mi cînd le termini.
- Şase ajung.

La următoarele două Levi a fost mai lent. Jinei îi plăcea să-l hrănească. I-a plăcut să-l lase în duşul ei. Dacă ar fi împreună, aşa ar sta lucrurile...ah, de ce să viseze?

După ce Levi termină de mîncat, Jina se apucă de rană. Era clar, după modul cum se deschisese pielea, că avea nevoie de copci. Zona era umflată şi foarte roşie.

- Presupun că eşti la zi cu vaccinul antitetanos. Era bine dacă mergeai să-ţi vadă cineva rana înainte să vii aici. Dar ştiu de ce ai venit...mulţumesc.

Privirea lui de prădător se reaprinsese cînd i-a spus:

- Da. Cu plăcere.

Jina a căutat în cutia de medicamente un pansament steril, pe care l-a aplicat cu grijă. El a îmbrăcat cămaşa cu atenţie şi şi-a dus farfuria în chiuvetă. Jina nu a protestat; doar între colegi aşa se face.

- Mulţumesc pentru micul dejun, îi şopti, cu ochii lipiţi de gura ei, dar se întoarse şi porni spre uşă. îmi pare rău pentru Donnely, îi mărturisi el. Ştiu că te va durea, cum mă doare şi pe mine. Operatorii de drone trebuie să stea la adăpost, dar adevărul este că în misiuni nu există locuri sigure.

Aşa era. Levi plecă, iar ea încuie uşa. O obseda gîndul că, aşa cum Donnely nu fusese în siguranţă, nici ea nu a fost.în luna aprilie bancherul sud-african Graeme Burger a trecut de vameşi, însoţit de familia lui şi timp de patru zile a reuşit să dea impresia că este un simplu turist, care vizitează locurile istorice din D.C. Nimeni din echipele de Operaţiuni Speciale nu a fost desemnat să-i meargă pe urme. Axei MacNamara prefera să păstreze o linie de demarcaţie între echipele lui şi problemele domestice. Lasă-i pe cei de la FBI să se ocupe. Astfel triumful era al lor, ca şi orice eşec.

în cea de-a cincea zi s-a dovedit că Mac a ales bine. Dl Burger a reuşit să scape de filaj, cu toate camerele de supraveghere care împînzeau D.C. Mai mult chiar, dacă pentru un agent experimentat, acest lucru ar fi părut posibil, pentru un bancher li s-a părut tuturor ceva foarte straniu, iar acest fapt a trimis

semnale de alarmă spre serviciile secrete ale guvernului federal.

Bărbatul a reapărut peste patru ore, cînd s-a reunit cu soţia şi copiii, zîmbitor şi completrelaxat.

Joan Kingsley era singură în casa ei uriaşă şi zîmbea, imaginîndu-şi interesul sporit acordat lui Graeme Burger. Bancherul atrăgea atenţia multora, iar acum Axei MacNamara intenţiona să depună eforturi ca să afle ce pune la cale. Ticălosul credea întotdeauna că în jurul lui se ţes conspiraţii complicate – şi uneori avea dreptate. Ca şi acum. Doar că de data aceasta ţinta nu era securitatea naţională, ci *el* era.

Ea văzuse cum funcţionează sistemul de multe ori şi aştepta ca Devan să înceapă să le ofere informaţii cu ajutorul cărora să poată atrage într-o ambuscadă echipa de operaţiuni speciale a lui Ace Butcher – pasul uriaş care îl va agăţa pe însuşi MacNamara.

De-abia aştepta asta.

Veni şi luna Iulie, fierbinte şi umedă. Jina socotea că a început antrenamentele acum un an şi simţea nevoia să sărbătorească.

Toată activitatea continua normal. în echipa lui Kodak a fost adus un nou operator de dronă, care începuse pregătirile. De cînd murise Donnely, o concluzie ieşise la suprafaţă: operatorii de dronă nu erau niciodată în siguranţă. Se punea aici problema de siguranţă a echipei de operatori, nu doar a operatorilor de dronă.

Spre sfîrşitul lunii au fost anunţaţi că vor avea o misiune în Siria. Momentul în care a aflat vestea i-a provocat şi o durere de stomac din pricina groazei. Siria este una dintre cele mai periculoase regiuni de

pe pămînt, iar în prezent era foarte conştientă de acest adevăr; ştia că Siria este zonă de război. Forţele guvernamentale pierduseră controlul în mare parte a ţării, luptele cu ISIS continuau, iar ea nu voia să se afle în mijlocul lor.

Bine că nu vor pleca la miezul nopţii. Misiunea necesita o planificare amănunţită şi repere orare bine stabilite. Se întîl- neau cu un simpatizant sirian, care îi va duce la locul unde se ascundea informatorul. Misiunea lor era să scoată în siguranţă informatorul din Siria, fiindcă el nu le va spune tot ce ştie decît după aceea. Prima reacţie a fost să-l lase acolo; dacă voia să joace jocuri, cînd propria lui siguranţă era supusă riscurilor, însemna că informaţiile lui nu erau chiar atît de valoroase. Menţionase un nume care le-a atras atenţia: Graeme Burger.

Nu era prea clar ce se ştia despre Burger, decît că avea legături cu sudanezul Nawal Daw, iar ele se propagau în Siria.
Aici exista o pinză de păianjen cu consecinţe supreme. Lumea grupărilor teroriste era bizantină. Adeseori se duşmăneau între ele, la fel cum duşmăneau guvernele occidentale; de aceea nu erau eficienţi.

Jina începea să înţeleagă de ce pleacă în Siria. Detesta modul cum vor pleca – auzise că vor fi paraşutaţi.

De cum a primit informaţia, au apucat-o greţurile binecunoscute. O îngrozise fiecare săritură efectuată, fiindcă mai urmaseră şi altele pe parcursul instruirii. O cuprindea panica la săritura din avion şi ateriza cu stîngăcie. De cele mai multe ori ateriza pe fund.

Băieţii o priveau în timpul şedinţei, ştiind bine ce simte. Nici ea nu-i putea dezamăgi.

Săritura cu paraşuta va avea loc noaptea, de la mare altitudine, ca să evite radarul. Regiunea de aterizare era una slab populată, doar că ruşii îi echipaseră pe sirieni cu baterii mobile radar/rachetă, care puteau fi amplasate oriunde. Teoretic, bateriile erau amplasate lîngă porturi, doar că „teoretic” era cuvîntul-cheie.

Vor fi lansaţi cu paraşutele, îl vor întîlni pe simpatizant, care îi va conduce la informator. Apoi vor trebui să plece. Aici era partea grea. Vor fi nouă persoane; cu camionul ar fi fost mai uşor, atîta timp cît nu se întîlneau cu forţele ISIS.

Elicopterul ar fi mai rapid, dar zborul trebuia să se desfăşoare sub orizontul radarului, iar asta ar atrage atenţia mai mult. Jina era de părere că nici o opţiune nu este grozavă.

Echipele operaţionale erau concepute ca să facă faţă acestor dificultăţi. Problemele trebuiau rezolvate, misiunea trebuia executată. Cum vor face asta depindea numai de ei.

- Zona noastră de aterizare este aici, le indica Levi pe harta Siriei. Iubito, la vreo doi kilometri distanţă se află nişte ruine unde te vei instala tu, ii arăta el Jinei. Ne luăm coletul, ne cărăm spre Iraq, de unde vom fi transportaţi spre casă. Aici operăm cu un ochi închis, fiindcă nu ştim exact unde este ascuns informatorul. Poate ii aproape, sau la o distanţă mare, dar nu ştim în ce direcţie. Oriunde s-ar afla el, dacă situaţia escaladează, vom avea aici al doilea punct de extracţie. Un avion va veni să ne ia din Iraq. Levi le-a dat coordonatele şi toţi şi-au luat notiţe.

Era înţeles că, dacă optau pentru planul secundar, în caz de urgenţă, nu vor mai avea camionul. S-ar afla

în bătaia focului şi vor tarversa deşertul pe jos de două ori mai greu, pe o căldură îngrozitoare. Era vorba de peste douăzeci de mile, douăzeci şi cinci, adică aproape ca la maraton. Dacă ar fi fost forţe militare, un elicopter ar fi venit să-i ia şi din iad, dar nu erau şi erau forţaţi să se descurce singuri, fiind cît mai puţin vizibili.

Vară. Deşert. Va fi infernal de cald.

- Mergeţi acasă, pregătiţi-vă, odihniţi-vă, le recomandă Levi. Plecăm la ora 3.00 dimineaţa.

Ideea de odihnă o incinta. Cînd ajunse în faţa apartamentului, Jina găsi pe palier un bărbat înalt, aşezat pe trepte, cu spatele sprijinit de perete. Bărbatul se ridică de cum o văzu venind.

- Taz! strigă ea bucuroasă. Ce faci aici? De ce nu ai sunat?

- Eram în trecere, aveam puţin timp liber şi am zis să vin să te văd, explică el.

Ea îl privi cu ochi de soră mai mare. Era în trecere? Doar era cadru militar şi nu putea să „fie în trecere” cum vrea el. Purta un trening şi geanta de soldat era la picioare.

- Unde ai fost trimis?

El ridică din umeri, semn că nu poate să-i spună. Jina descuie uşa şi se gîndea că-i prinde bine armata fratelui mai mic, fiindcă îi canaliza energiile, îndrumîndu-l să facă multe lucruri cu precauţie, cum el nu obişnuia. Se uită la tresele lui.

- De cînd eşti E6? Ultima dată cînd s-au văzut, de Crăciun, avea E5.

- Acum două luni. Cînd ai învăţat gradele militare?

Hop şi-aşa. Dacă era civil, fără pregătire militară prealabilă, nu putea să recunoască gradele atit de uşor.

- Doar locuiesc în D.C. sublinie ea, judecind rapid. E imposibil să urci zece trepte, fără să dai de un cadru militar.

Acum veni rîndul lui să o privească neîncrezător.

- Hai, surioară, las-o baltă. Nu sînt nici mama, nici tata şi ştiu că nu lucrezi cu software. Afirmaţia lui şi siguranţa cu care a rostit-o au adus-o cu picioarele pe pămînt.

- Ce? Se uită la hainele pe care le poartă. I se părea o ţinută de casă, cit se poate de normală. Ba da, lucrez cu software. Crezi că ascund ceva prin buzunare?

- Mi se pare că eşti foarte dură. Niciodată nu ai fost genul de pisicoasă, cum sînt Ashley şi Caleigh, dar tot timpul te machiai. Taz făcu semn de jur împrejurul ochilor. Te dădedai cu ruj şi alte chestii, dar acum...De acord, eşti tonifiată fiindcă alergi mult, dar asta nu-ţi face braţele alea.

Bine măcar că nu spune că mi-au dispărut şi sinii, se gîndi ea exasperată.

- Mă antrenez fizic, nu doar alerg. Domeniul meu este clasificat, atîta pot să-ţi spun, dar ştii cîtă lume lucrează în domenii clasificate? Se uită la ceas şi-l întrebă: Ai timp pentru cină?

- Am. Găteşti tu?

Acum veni iar rîndul ei să facă mutra aceea gen „hai să fim serioşi”.

- îţi fac cinste – doar dacă gusturile tale se limitează la o pizerie, sau bucătăria italiană.

- îmi place de tine cînd vorbeşti aşa, zise el şi o cuprinse de umeri.

Taz avea şase ore libere înainte să se prezinte la bază şi părea că vrea să şi le petreacă exclusiv în compania ei. în mod obişnuit, ea s-ar fi bucurat nespus de prezenţa lui, dar acum avea nevoie de odihnă şi de timp să-şi pregătească lucrurile. Se uita la ceas tot timpul cit au stat la pizerie, socotind în minte cîte ore de somn i-au mai rămas. Cînd în sfîrşit a plecat la ora opt, se bucura că mai are patru de somn, apoi îşi lua zborul.

îşi revizui bagajul şi auzi mobilul sunînd. Era mama ei, care discutase cu Taz. lina aduna lucrurile şi vorbea: lua cu ea ghete, fiindcă mergea în deşert, şosete de rezervă, un schimb de haine, nişte şerveţele umede şi cremă de protecţie solară, balsam de buze, apă suficientă, cîteva batoane proteice şi dropsuri tari. După ce termină de vorbit şi îşi tăcu un duş, îi mai rămăseseră mai puţin de patru ore, dar familia. îi iubea oricum.

A doua zi zborul a durat opt ore, iar linei nu i-au plăcut atît de multe. A dormit, a citit dintr-o carte luată cu sine şi timpul tot trecea greu. îşi încălţă ghetele – la primul contact cu interiorul lor, exclamă:

- La naiba! zise plină de amărăciune. Da, deşi Taz şi mama ei i-au distras atenţia, bagajele erau responsabilitatea ei.
- Ce s-a întîmplat? o întrebă Bum.
- Am luat ghetele care nu-mi trebuie.
- Mie mi se par în regulă, zise el, după cele analiză puţin.

-Nu-mi vin ca perechea cealaltă. Scoase din geantă o pereche de ciorapi, pe care-i trase

suplimentar. La întoarcere va dona aceste ghete, ca să nu mai greşească din nou. Erau un număr mai mare.

Bine măcar că se preocupa de ghete şi nu de săritura din avion. Cu paraşuta. Deasupra Siriei.

Saltul de la mare altitudine necesită oxigen. Saltul nocturn necesită ochelari cu infraroşu. Saltul nocturn necesită nervi de oţel şi creier de hamster. Nervii ei nu erau deloc de oţel, aşa că lina se gîndi că are creier de rozătoare.

Echipamentul a fost trimis pe pămînt primul. Băieţii au sărit unul cîte unul şi veni rîndul ei la rampă. Nu era ultima; Şarpele era.

Şi-a legat bine rucsacul cu Tweety şi laptopul, şi-a pus masca de oxigen, avea fixaţi la ochi ochelarii NVD, cu dispozitivul vedere nocturnă conectat. Trase aer în piept, închise ochii şi sări în întuneric.

Experienţa a fost îngrozitoare. Aerul glacial îi biciuia faţa, gata să-i smulgă masca. Căuta din priviri băieţii, dar nu-i vedea nicăieri. Singurele lumini erau stelele şi cu greu îl văzu pe Şarpe, deasupra ei. Poate şi el o vedea, iar asta îi dădea siguranţă. Plonja în nimic, spre pămînt.

La altitudinea adecvată a tras de şnurul paraşutei, pregătită pentru smucitura oribilă care a urmat. Văzu şi celelalte paraşute, ca nişte ciuperci gigantice verzi. I s-a deschis şi ei paraşuta. Perfect.

Pe măsură ce se apropia de sol, se linişti. Căzu, ca de obicei, în aceiaşi poziţie, se ridică rapid şi auzi şoptind:

- iubito.

Se întoarse şi-l zări pe Levi, alături de Cîrjă. Stînci răzleţe, printre tufişuri nu ofereau protecţia anticipată. La scurt timp au ajuns şi ceilalţi, Bum

venise ultimul; localizaseră cutia cu armele şi a urmat distribuirea lor. Se mişcau în surdină, comunicau prin semnale cu mîna şi şopteau în microfoanele de laringe. Deşi era noapte, bătea vîntul, cădura îi copleşea.

Au văzut şi ruinele, iar în spatele lor se zărea o colibă dărăpănată, imposibil de locuit acum. Levi le făcu semn să rămînă în genunchi, apoi Vînătorul şi Voodoo au mers să examineze ruinele.

Acolo au găsit un camion ascuns bine, o Toyota veche prăfuită. Se temeau că se putea rupe sub greutatea celor nouă. Vînătorul se apropie de camionetă, Voodoo îi acoperea spatele, iar Levi supraveghea acţiunea. Voodoo se aplecă, luă o piatră şi o aruncă spre ruine.

Apăru şi o siluetă din întuneric; omul purta pantaloni largi, cămaşă, era slab şi brunet. Avea în jur de doisprezece ani.

Fluieră prelung, iar Levi fluieră ca răspuns, apoi băiatul ieşi din ascunzătoare şi le făcu semn cu mina. Nu era înarmat.

Băieţii s-au apropiat pe rînd, Jina venea în spatele lor.

- Sînt Mamoon, zise băiatul zîmbind sfios. Se uita la Levi. Aţi venit să luaţi coletul, nu-i aşa?
- Da, zise Levi. Un colet mare.
- Foarte bine. în spatele puştiului apăru un bărbat, iar toate armele s-au îndreptat spre el. Mamoon facu ochii mari, facu un pas înapoi şi ridică mîinile. Este unchiul meu, Yasser, le zise el speriat. Vă va duce la colet.
- Trebuia să ne aştepte o persoană, spuse dur Levi.
- Sînt singura rudă a lui Mamoon, zise Yasser cu demnitate. El locuieşte cu mine spuse într-o engleză aproape perfectă.

- Asta e casa dumitale?
- Nu, sigur că nu, zise Yasser privind coliba din spatele ruinelor. Vreţi să intraţi?

Jeleu se strecură pe fosta uşă, urmat de Jina. Pereţii exteriori erau dărîmaţi, ca şi cei interiori, dar în spate, structura construcţiei rămăsese intactă ca prin minune. încăperea respectivă era separată de restul printr-o draperie groasă, neagră. Aici nu erala fel de cald ca afară.

- Aici, murmură Jina.

Se gîndea că draperia neagră va fi camuflajul perfect pentru lumina ecranului laptopului, cît va lucra. Era şi cumva prinsă ca într-o capcană, fiindcă nu exista decît o singură ieşire.

- Aranjează echipamentul, o sfătui Levi.

Jina scoase toate echipamentele din rucsac şile aşeză pe jos. Se simţea o adiere pătrunzînd prin zidul din spate, iar cînd se ghemuişi privi, văzu o deschizătură destul de mică, pe unde doar Mamoon se putea strecura. Poate şi ea.

Deja se simţea mai bine. Situaţia de faţă o alarma. Toţi erau încordaţi şi pe bună dreptate. Cel mai neînsemnat sughiţ putea provoca dezastrul

- .Cît de departe este coletul? întrebă Levi.
- Cam departe, dar în siguranţă, răspunse

Capitolul 18

Yasser deloc prietenos, însă Levi nici nu se aştepta decît la cooperare din partea lui. Arabii îi detestă pe occidentali, iar pe radicalii din guvernele lor chiar îi urăsc.

- Dă-mi un reper temporal.
- Cincisprezece minute, zise Yasser indiferent.

Asta înseamnă cam o milă, în raza lui Tweety. Levi nu era încîntat să o lase aici pe Jina, dar era imposibil să o ia cu ei, fiindcă nu putea să opereze drona şi să meargă în acelaşi timp. O variantă era să împartă echipa, să lase pe cineva aici cu Iubita, sau să-i ia pe toţi băieţii cu el, ca să maximizeze reuşita misiunii.

- O să las o persoană din echipa mea aici, zise el, ca să se ocupe de comunicaţii. Nu avea de gînd să dezvăluie existenţa lui Tweety. Chiar acum Jina pregătea dronă. Bine că instrumentul era foarte mic şi greu observabil în deplasarea sa prin aer.
- Da, înţeleg, zise Yasser. E bine. Vreau să-l las pe Mamoon aici, ca să nu-l luăm cu noi. Poate fi periculos.

Levi era şi el de acord, astfel Iubita nu va fi chiar singură. Puştiul părea dezgheţat şi prietenos. Merse să discute cu Jina.

Cînd intră în zona unde era ea, în spatele draperiei negre, o văzu că deja a scos laptopul şi tasta ceva. O privi admirativ din spate, mai ales că acum îşi dăduse jos casca şi părul i se revărsa pe umeri.

- Da? zise ea, cînd îl văzu. Mereu evitau contactul vizual prelungit, aspect cu care deocamdată

el era de acord, gîndind că era recomandat să păstreze nişte graniţe...pentru moment.

- Puştiul va rămîne cu tine, aşa că nu vei fi singură.

- Bine. Oricum nu era nevoie, am mai fost singură şi altădată.

- S-ar putea să apară probleme. Sigur informatorul are oameni pe urme, aşa că ar putea ieşi cu scîntei cînd dăm de el.

- Orice ar sta ascuns pe undeva, Tweety îl va găsi.

Deja drona era în aer şi se rotea silenţios pe deasupra ruinei, iar pe ecran se puteau distinge siluetele lui Yasser şi a băiatului, cu care stătea de vorbă, iar puştiul dădea din cap afirmativ.

- Să ai grijă, îi zise ea. Nici acum nu s-au privit în ochi.

- Şi tu, iubito, a spus el, de data aceasta pe un alt ton, menit să sublinieze că nu mai era vorba de o porecleă, ci de cu totul altceva. Ar fi vrut să o mîngîie pe cap, sau pe spate, încurajator, dar se abţinu.

Ieşi, cu toate că structura nu făcea prea mare diferenţă între „afară" şi „înăuntru".

- Ia-o înainte, îl îndemnă pe Yasser, iar acesta porni spre nord est, spre un teren accidentat. O milă pînă la locul ascunzătorii informatorului, o milă înapoi, asta însemna că Iubita nu va rămîne singură decît o oră, chiar mai puţin. Oricum, nu puteai garanta că va dura doar atît. Necunoscutul rezervă mereu surprize, chiar dacă ai planificat totul cu atenţie.

lina îl deplasa pe Tweety în cerc, la viteză mică, în toate direcţiile. Drona localiză cîteva animale, despre

care lina se informase în prealabil şi ştia că sînt foarte multe în deşert. Era foarte atentă la ecran şi pe Tweety îl manevra din două butoane. Avea căştile fixate pe urechi, microfonul în poziţie, ochelarii cu vedere în infraroşu la ochi, alături de ea pistolul şi casca, pentru orice eventualitate, în caz de plecare în grabă.

îl auzi pe Mamoon intrind prin exteriorul ruinei, în timp ce fredona o melodie. Se gîndea că puştiul se va plictisi foarte curind şi mai mult ca sigur îi va face o vizită. La un moment dat văzu cum perdeaua neagră este trasă într-o parte şi apăru băiatul, care o privi mirat, ba chiar şocat.

- Dar eşti femeie!

Ea dădu din cap, însă rămase cu ochii pe monitor. Tweety se rotea în aer.

- Şi pleci la drum cu bărbaţi? întrebă el scandalizat. Jina făcu semn spre armă şi-i spuse:

- Sînt înarmată. Oricum mă lasă în pace. Nu avea sens să se lanseze în discuţii sau explicaţii pe acest subiect. Pe ecran apăreau forme ciudate în mişcare, luminate puternic, iar băiatul s-a apropiat foarte mirat.

- Cum faci asta? o întrebă el, privind foarte atent mai multe siluete care se apropiau de zona ei de supraveghere.

- Am o cameră zburătoare pe care o controlez, îi spuse ea. Pe ecran se vedeau apropiindu-se mai multe siluete. Şi-ar fi dorit să nu o întrerupă şi să-şi poată vedea de treabă netulburată.

- Ai văzut acel jerboa! spuse el, făcînd dintr-o dată ochii mari.

- Şobolanul? Da, camera este foarte sensibilă. îşi puse iar căştile cu microfonul pe cap, remarcînd că băiatul era foarte speriat de ce a văzut pe ecran. Chiar îl văzu că pleacă şi o lasă singură. Poate se ducea să facă un lucru de care şi-a amintit, poate că merge să caute ceva. Doar era un copil, ce ştie el? Se bucura totuşi că l-a văzut plecat, ca să se poată concentra. Se uită la ceas. De douăsprezece minute băieţii îşi continuau deplasarea spre ascunzătoarea informatorului.

De afară, din stingă se auzi o bufnitură, ca şi cînd cineva ar fi trîntit portiera maşinii. Se gîndea că băiatul curios o fi urcat la volan şi se juca de-a şoferul. Poate s-o fi urcat ca să doarmă, lungit pe bancheta din spate. Se concentra asupra dronei, pe care o deplasa tot mai departe, căutind semnătura termică a informatorului.

Auzi afară o voce de bărbat, dar nu distingea ce spune. Ascultă concentrată. îl auzi şi pe Mamoon vorbind tot în şoaptă. Cineva era afară. La ora asta, în deşert, era imposibil să fi venit acolo din greşeală.

Se panică şi se gîndi că e bine să-i anunţe pe membrii echipei că are musafiri. în acest răstimp pe ecran apăru o siluetă în mişcare. Apoi alta, şi alta, pînă ce s-au adunat zece sau cincisprezece persoane, ascunse de-o parte şi de alta a drumului pe unde se vor deplasa băieţii. Uitase complet de ceea ce se petrece afară, în apropierea ei.

- *Ambuscadă! Ambuscadă*! strigă ea la microfon.

Nu era timp pentru altceva. O explozie bubui înspăimîntător şi brusc se trezi sub o ploaie de bolovani şi praf. Căzu pe spate şi se lovi cu capul de

perete. Aşteptă pînă ce nu mai cădeau resturi, aşa cum învăţase la antrenamente, apoi se ridică. Era întuneric-beznă. Ecranul computerului era stins.

Gîndeşte-te la ce e mai rău.

Băieţii erau prea departe; nu ştia dacă au fost ataceţi, dar acum se temea pentru ea. Trebuia să se salveze. Nu vedea nimic. Ochelarii nu erau nicăieri—fuseseră chiar lîngă ea acum cîteva minute. Nu mai găsea nimic. Pipăi de jur împrejur, dar dădu de o bucată metalică, netedă şi recunoscu laptopul. Spera că mai este funcţional, deşi căzuse şi fusese probabil avariat. Oricum nu trebuia să-l lase în mîinile nimănui. Dacă oamenii de afară veneau să o caute pe ea?

Gîndeşte-te la ce e mai rău.

Trebuia să distrugă laptopul. Asta a fost instruită să facă. Software-ul era clasificat secret şi sub nici o formă nu trebuia să cadă în mîini duşmane. înainte să se salveze pe sine, trebuia să distrugă laptopul. Căută pe muchia laptopului butonul special şi îl apăsă. După o scurtă scînteie, drive-ul s-a autodistrus. Spera că distrugerea a fost completă, iar acum trebuia să se salveze pe ea însăşi.

Nu-şi găsea rucsacul, ochelarii, nimic. Zări două raze luminoase scotocind prin întuneric şi praf. Trebuia să se îndepărteze de ele în linişte, fiindcă realiza că o vor căuta, să vadă dacă e vie, rănită sau moartă.

Armă. Pistolul fusese chiar lingă ea, acum doar Dumnezeu ştia unde o fi, iar timpul nu-i permitea să-l caute. Singura ei şansă era acea gaură din zid, eliberarea. Văzu o rază luminoasă apropindu-se şi se întinse pe jos. Trebuia să acţioneze. Se tîrî pe burtă,

incercind să refacă suprafaţa încăperii, ca să localizeze acea gaură. Pipăi şi găsi în sfîrşit gaura, dădu la o parte cîţiva bolovani, ca să o elibereze, se zgîrie la mîini, dar continuă cu disperare.

Afară. Trebuia să iasă, mai ales că se îneca de atîta praf şi nu putea să tuşească, de teamă că va fi găsită. în sfîrşit se strecură printre pietre la aer. Acum se punea problema orientării în spaţiu. îşi aminti locaţia zidului cu acea gaură şi zona înconjurătoare, aaş cum o văzuse pe ecran, cu ajutorul dronei. îşi aminti de zona de tufişuri, spre dreapta, se împiedică, apoi căzu pe genunchi, rămase nemişcată cîteva minute, ca să asculte şi din nou porni.

Era în picioare, în mişcare. începuse să vadă cit de cît, după ce vederea i s-a obişnuit cu întunericul. Zărea nişte umbre confuze, apoi un deluşor, care o adăpostea de ochii celor care au rămas la ruine.

O lumină ciudată, licărind intermitent se vedea în spatele ei luminînd cerul. Orice explodase atunci, acum ardea. Camioneta lor. Acum piesele acelui puzzle se aranjaseră.

Mamoon. El vorbea cu cineva. Ticălosul! El şi unchiul lui – dacă Yasser chiar era unchiul lui – făceau parte din planul de ambuscadă. Cînd a văzut-o că supraveghea cu laptopul zona respectivă, aşadar vedea pe întuneric orice mişcare, mai mult ca posibil că i-a prevenit pe ceilalţi. Persoana căreia i-a spus despre ea şi despre descoperirea ambuscadei a aruncat în aer ruina, pentru a o distruge pe ea de fapt.

Levi. Echipa.

în cîteva secunde va trebui să gîndească mai departe, începuse să audă mai bine deja, dar identifica împuşcături la distanţă. Unde? Se roti în cerc, orientîndu-se doar după lumina flăcărilor din spate.

Da, acolo. Focurile se auzeau din direcţia în care s-a îndreptat echipa. I se strîngea stomacul. Bine măcar că a reuşit să-i prevină. Rămăsese cu căştile pe după gît şi auzea distant voci strigînd, înjurături, ordine scurte, un haos total.

Porni din nou la drum. Constată că s-a deteriorat cordonul microfonului, aşadar nu putea comunica prin radio; bine măcar că a apucat să-i avertizeze atunci. După ce a mers o bună bucată, la adpostul tufelor şi al dunelor, a ajuns în zona de unde se auzeau împuşcături în rafale.

Cînd rafalele au încetat, lina se lăsă cu burta pe pămînt şi rămase nemişcată. Inima îi bătea sălbatic, sudoarea i se prelingea pe frunte. *Doamne, te rog, apără-i de ce-i mai râu.*

Chiar în clipa cînd au auzit cele două cuvinte ale linei, „Ambuscadă! Ambuscadă!” s-a auzit şi o detunătură puternică, iar toţi băieţii s-au culcat la pămînt. *Bum*| Levi s-a uitat peste umăr, în urma lui şi a văzut la distanţă cerul luminat de focul care ardea ruina de unde plecaseră.

A simţit un şoc puternic şi inima i s-a oprit cîteva secunde. *Jina*| în momentele scurte de rătăcire a lui Yasser s-a răsucit şi a început să tragă spre locul unde credea că se află băieţii. Trăgea în disperare, fiindcă nu vedea nimic. Probabil avea ascunsă arma sub hainele tradiţionale, lungi şi largi, căci nu a văzut-o nimeni. Un glonte i-a şuierat pe la timplă lui Levi, iar

el a fost pe față și a început să tragă rafale în pieptul lui Yasser. Bărbatul a căzut secerat.

Ca să fie siguri că nu mai există nici un pericol, atît Levi, cît și Vînătorul i-au mai tras cîte un glonte în cap, știind că de multe ori, din neglijență, poți fi împușcat de un om pe care crezi că l-ai omorît, dar el trage în tine de la pămînt.

Jina. Oare le-a spus ea despre o ambuscadă la ruine, sau i-a prevenit pentru ce îi așteaptă mai departe, adică Yasser? Poate amîndouă. își puse ochelarii cu infraroșu și privi spre locul în flăcări. Toți priveau într-acolo.

Se auzi din nou o împușcătură dinspre locul unde era ascuns informatorul. Din nou s-au trîntit la pămînt. Cu ajutorul ochelarilor Levi a văzut aburii calzi ridicîndu-se de la locul de unde s-a tras cu arma. Atacatorii alergau spre ei și din nefericire, îi depășeau numeric.

A început un schimb de focuri, au înaintat, au așteptat ordine, apoi au căutat un loc unde să se ascundă temporar. Și atacatorii se ascundeau cu dibăcie, semn că aveau și ei pregătire militară. *Nenorocire*. Era țintuit de acești nemernici, cînd alta era urgența lui: Jina.

Era prima dată în luptă cînd trebuia să depună eforturi casă se concentreze. Numărase șapte atacatori, inclusiv Yasser. Mai erau nouă pe afară.

își făceau semne prin care își comunicau planurile de atac. Levi îi trimise pe Jeleu și Cîrjă spre stingă, iar el și Bum s-au strecurat prin dreapta. Șarpele și Vînătorul, împreună cu Voodoo au rămas la mijloc.

- Hai să ne răfuim cu nenorociții ăștia, spuse el.

lina auzea tot ce vorbesc băieţii. Primul pe care-l auzi era Levi.

- Raportaţi.
- Cîrjă şi Voodoo au căzut, spuse Şarpele.

Of, nu. Nu, nu. Căzut nu însemna mort, doar că erau foarte departe de punctul de întîlnire şi asta nu era prea bine.

Unul cîte unul toţi membrii echipei şi-au raportat poziţia, în afară de Cîrjă şi Voodoo. Levi insistă:

- Iubito, raportează.

Doar că ea nu putea. Automat duse mina la tocul armei, ca să tragă un foc, princ are să-şi anunţe locaţia – dar ar fi putut să-i alerteze şi pe cei care veniseră la ruine – oricum tocul era gol.

Fir-ar să fie| De ce l-a scos de acolo de la bun început?

- Iubito! repetă el îngrijorat, raportează locaţia.
- Drace, se auzi Bum peste cîteva minute.
- Eu şi Vînătorul ne întoarcem...
- Nu, zise Levi
- Poate e încă în viaţă...
- Şarpe, în ce stare sînt ei?
- Cîrjă a fost nimerit în abdomen. Voodoo a fost lovit în picior şi la omoplatul drept. Amîndoi sînt în stare gravă.
- Căutaţi ceva din care să facem două tărgi, ca să-i putem duce de aici. Comanda lui Levi veni tăios şi ferm. Şarpe, vei încerca să-i stabilizezi. Trebuie să ne mişcăm repede.
- Asule...se auzi Bum, cu glas tremurat. Băieţi, faceţi ce v-a spus şi asta foarte repede.

Dar eu sînt aici, şopti disperată Jina. Nu mă

Capitolul 18

lăsaţi.Jina reuşi să mai avanseze şi să treacă de zona cu vegetaţie din vale. Nu-i mai păsa că se expune. Se depărtase destul de mult de ruinele care arseseră complet. Se uită împrejurul ei, dar fără ajutorul dronei îi era imposibil să se orienteze, nici nu putea să-i localizeze pe băieţi, iar acum i-ar fi prins foarte bine ochelarii cu infraroşu.

îi auzea pe băieţi în cască, de parcă ar fi fost acolo, cu ei. Au reuşit să improvizeze nişte tărgi cu materialele găsite la îndemînă şi s-au pus în mişcare. Bum şi Jeleu îl cărau pe Voodoo, Şarpele şi Vînătorul îl cărau pe Cîrjă, iar Levi deschidea drumul. Pe rind se odihneau, schimbîndu-se între ei.

Jina încercă să strige, doar ca să-şi elibereze gîtul de praful înghiţit şi să vadă dacă mai are volum, dar ei erau mult prea departe, ca să o audă.

Plecaseră. Plecaseră.

Era singură.

O lăsaseră acolo.

Realitatea cumplită o tăia ca un cuţit. Ştia că doi băieţi sînt grav răniţi şi trebuie scoşi de acolo – asta eralogic, dar inima o durea fiindcă a fost lăsată acolo, fără ca să fi trimis pe cineva să verifice.

Ea era cel mai neînsemnat membru al echipei.

Faptul că ştia asta, era una, iar sentimentul era absolut cutremurător.

îi clănţăneau dinţii şi se sufoca din cauza accesului de panică resimţit la gîndul că o credeau

moartă, însă nu verificaseră; acum chiar va muri. Nu avea nici o armă, apă sau adăpost. Mîine sau poimîine va fi moartă, dacă pînă atunci nu va fi capturată. Mai bine murea.

Mamăl Cuvîntul îi răsuna în minte cu ecou. Cei din familia ei nu vor şti niciodată ce i s-a întîmplat şi nu vor avea de îngropat nici un trup. Cel mult li se va spune că nu i s-au descoperit rămăşiţele.

Băieţii nici măcar nu au încercat să o caute, ci au lăsat-o în urmă.

Nul Trebuie să treacă de aceste moment. Nu putea să aştepte să moară acolo, trebuia să facă şi ea ce poate, dar va funcţiona dacă va alunga disperarea. Ei au făcut ce au putut, acum era rîndul ei să facă.

Lipsa acţiunii nu era o opţiune. Nu se va lăsa înfrîntă şi nu va ceda. Avea o şansă fiindcă ştia direcţia în care se îndreaptă ei, coordonatele punctului de extracţie.

Luptă din răsputeri cu panica; îşi adună toată puterea minţii ca să iasă vie din impas. Avea la ea o busolă şi bine că băieţii au insistat să înveţe să o folosească, să o aibă mereu asupra ei, pentru că uneori telefoanele şi GPS-ul nu funcţionează. Ca acum.

- Sînt în stare să fac asta, îşi zise cu glas tare, sperînd că nu se minte.

Avea şi o lanternă subţire, la fel, recomandată de ei, ca mijloc de supravieţuire.

Trebuia doar să calculeze traseul. Va scrie cu degetul pe nisip. Scoase busola, facu respectivul calcul, apoi îl şterse cu gheata, să nu rămînă semne,

trase aer în piept şi se mai calmă, îi venea să o ia la fugă, dar merse la pas uşor.

Realitatea era aceasta: mergea prin întuneric, aşadar preferă sâ nu aprindă lanterna, ca să nu i se consume bateria pină dimineaţa şi sâ nu fie depistată de eventualii atacatori. Lumina se vede de departe, chiar dacă este una slabă de la lanternă.

Totuşi, dacă băieţii erau foarte aproape şi puteau să vadă lumina? oare ar cerceta? Ar putea să o împuşte. Aveau ochelarii cu infraroşu.

Mai bine îşi continua drumul pe ruta spre punctul de întîl- nire. Căldura nopţii şi vîntul o copleşeau. Transpiraţia îi şiroia pe spate, simţea plămînii arzînd şi i se uscase gura. Avea nevoie de apă şi nu avea nici la ea, nici nu putea găsi apă undeva. Fără apă, şanse mari să nu supravieţuiască în căldura de peste zi.

Faci asta sau mori. Fă asta sau mori.

Se împiedică de o piatră şi căzu pe genunchi. Trebuia să funcţioneze ca o maşinărie, fără să gîndească, doar să acţioneze. Era momentul care depăşea antrenamentele lor, acum era în întuneric şi arşiţă de cîteva ore, putea să intîlnească vipere sau alte lighioane periculoase.

Jina, nu mai gindi. Lasă-le naibii de lighioane. Mişcă-te, mişcă-te tot timpul.

Mai era în viaţă?

Posibilitatea, fie ea chiar slabă, îl rodea în suflet. Levi mergea, mînat de nevoia să-şi ducă oamenii la adăpost şi ajutor medical, înainte să care două cadavre, în loc de doi camarazi. Cu cît ajungeau mai repede la locul de întîlnir, cu atît mai degrabă se putea întoarce.

Trebuia să o găsească.

Chiar dacă nu a supravieţuit, trebuia să-i aducă înapoi trupul. *Nici un om nu este lăsat în urmă.* Cu atît mai mult, nici o femeie. Aceasta era deviza lor şi nimic nu se schimbase. Nu o putea lăsa hrană pentru şacali sau şobolani.

Trebuia sâ-i salveze şi pe Voodoo şi Cîrjă, dar cînd auzea o explozie la distanţă şi focuri subţiratice ridicîndu-se în întuneric, îl lua disperarea. Nu a lăsat-o la adăpost.

A lăsat-o la distanţă de restul echipei, iar acum era prea tîrziu. Ea nu mai era. Dacă a crezut că va avea timp să exploreze relaţia dintre ei, s-a înşelat. Totul dispăruse odată cu ea.

- Rezistaţi! le zise Şarpele celor doi răniţi. Voodoo putea muri din cauza hemoragiei, iar Cîrjă avea la abdomen o rană urîtă, care-i putea fi fatală, chiar dacă primea îngrijiri medicale în acel moment. Infecţia puternică provocată de răni abdominale era dificil de tratat, punct.

Levi se tot întorcea şi privea în spatele băieţilor şi conjura parcă o siluetă care ar apărea din beznă şi ea le-ar striga tuturor supărată că sînt nişte idioţi fiindcă au lăsat-o şi au plecat.

El a lăsat-o acolo.

Bum îi puse mîna pe umăr. Levi nu se putea uita la el.

- Nu puteai să faci nimic, zise emoţionat Bum.
- Nu contează. Vinovăţie, regrete, suferinţă şi furie, toate se contopiseră şi-i perforaseră pieptul, pînă ce nu mai putea respira. După ce-i ducem pe Voodoo şi Cîrjă la elicopter, eu mă voi întoarce.
- Vin şi eu cu tine, se oferi Bum.

- Nu. Tu te vei întoarce acasă la Terisa şi la copii, aşa că pleci. Misiune îndeplinită, a fost o ambuscadă. Al naibii să fiu cum sau de ce a fost nevoie de ea. Poţi să raportezi şi tu asta.
- Dacă sîntem doi, şansele de succes cresc.
- Pot să merg eu, zise Vînătorul. Nu sînt căsătorit.
- Sau eu, se oferi Jeleu.

Şarpele turba şi asta i se citea pe chip. Nu doar că el avea o familie, dar trebuia să rămînă cu Voodd şi Cîrjă, ca să-i ţină în viaţă dacă putea.

Din nou Levi clătină din cap.

- E treaba mea. Nu vreau să riscaţi niciunul. Eu am luat decizia să o las, aşa că eu mă voi întoarce după ea.

Jins simţea cum îşi pierde echilibrul şi cade. S-a lovit rău de colţurile zgrunţuroase ale pietroiului, apoi se tîrî rapid, de teamă că un şarpe se putea adăposti pe acolo. Nu cunoştea comportamentul şerpilor, nici dacă vînează noaptea, sau se adăpostesc de arşiţa deşertului.

Impactul a fost puternic, dar nu şi-a fracturat nimic. Norocul ei să era o bună alergătoare. Chiar alerga bine. ore în şir de alergat. Se mai odihnea puţin, apoi relua cursa contra cronometru.

Scoase iar busola şi calculă din nou. Destul de bine. Era pe drumul cel bun. Mai avea ceva distanţă de parcurs. Oare cit era ceasul? Făcu mental un calcul rapid, estimînd cît mai are de alergat: cam cinci ore, dacă nu cădea şi nu-şi spărgea capul. Cinci ore de alergat erau o speranţă, totuşi.

Se vor ivi şi zorile atunci. Oare băieţii unde or fi acum? Călătoreau încet, din pricina celor doi răniţi,

care aveau nevoie urgentă de ajutor medical. în plus, ei aveau rezerve de apă. Dacă vor ajunge la punctul de extracţie înaintea ei, Levi ca chema elicopterul şi era posibil să fie deja plecaţi pînă la momentul cînd va fi şi ea acolo. Elicopterul trebuia să vină din Iraq, traversa Siria, apoi se întorcea.

Trebuia să ajungă mai repede.

Grăbi pasul, dar ghetele mari îi ieşeau din picioare la fiecare mişcare, provocîndu-i băşici, care de sigur s-au spart, iar acum picioarele o usturau cumplit. Nu avea ce face. Ghetele frecau locurile rănite deja, durerea o spinteca. Alerga. Trebuia să le-o ia înainte băieţilor.

Căzu. Se ridică şi o luă iar la fugă. Gîfîia oribil şi gîtul o ustura. Doamne, cît de rău o dureau picioarele de la răni. O podidise plinsul şi îşi comandă să se oprească, de teamă că va pierde lichide corporale şi nu-şi permitea asta. Şchiopăta. Nu putea să-şi scoată ghetele şi să alerge desculţă? Nu, pentru că erau pietre, tufe de ciulini şi alte ciudăţenii, dar oare nu durea mai tare să te roadă ghetele pînă-n carne? Ba da, dar, dacă alerga desculă, picioarele i se puteau infecta urît. Era vina ei; luase ghetele nepotrivite.

Aleargă. Orice ar fi, aleargă. Uită de picioarele dureroase. Pas după pas, încă unul şi încă unul. Alerga. Reîncepu să plîngă.

îşi amintea momentul cînd el i-a spus direct, chiar cu aceste cuvinte, că era cel mai neînsemnat membru al echipei. Iar acum i-a dovedit-o.

Cîte mile mai erau? Se opri, calculă, dar cifrele se amestecau în mintea tulburată de durere şi oboseală. Mai căzu o dată cu faţa în nisipul aspru. Rămase acolo,

jos. îi era bine. Ar fi adormit instantaneu; ce uşor ar fi fost să adoarmă şi să uite de durere, să abandoneze această luptă care distruge sufletul.

Tentaţia era foarte mare, dar ea se forţă şi se ridică, apoi scoase iar busola, o privi, dar transpiraţia şi nisipul din ochi împiedicau să-şi adune gîndurile. Ori mergea mai departe, ori murea. Acum nu putea să renunţe.

Cînd se simţi mai bine, deschise ochii şi se concentra. Verifică busola şi constată că era pe drumul cel bun. Aşa. Va reuşi. Aprinse lanterna...văzu că deja nu mai era întune- ric-beznă. Cerul devenise cenuşiu – părea că se luminează. Mai avea puţin timp.

Se ridică şi începu să alerge. O dureau picioarele. Pot să fac asta. *Trebuie să fac asta. Lăsată în urmă. Lăsată în urmă. Lăsată în urmă.*

Cît de greu era acum să semenţină pe picioare. Ascultă cu atenţie, înclinînd uşor capul. Se opri.

- Nu abandona, îşi spuse cu glas tare. Nu renunţa.

în viaţa ei nu a renunţat la nimic, aşadar nu o va face nici acum.

Alerga. Mintea i-o luase înainte trupului, care părea că se revoltă. Ore. De cîte ore alerga oare? Nu trecuseră cinci ore? Atît a estimat că au fost. Realiză că nu mai alerga în întunericul nesfîrşit, ci într-o lumină roşiatică. Aşadar se vedea afară. Timpul trecea rapid.

Terenul era din ce în ce mai accidentat, vegetaţia devenise prezentă – asta însemna că băieţii sînt aproape, dar nu îi vede.

Nu voi renunţa, îşi promise ea.

Ceva...un zgomot continuu acoperea intensitatea gîfîitului ei. Era un zumzăit sacadat, aproape cunoscut, dar greu de identificat. Instinctul o îmboldea să meargă mai departe, dar zgomotul o enerva, aşa că se opri, înclină capul şi ascultă cu atenţie. Ce era asta? îl mai auzise, dar nu ştia ce este. Scoase iar busola, dar văzu ecranul spart. Busola nu mai indica locul corect. Totuşi, unde era? în Siria? în nenorocitul de Egipt?

însemna oare că acum va rămîne veşnic aici, pentru că nu putea să găsească drumul corect.

Bîzîitul era tot mai intens. Ridică privirea spre orizont şi văzu o insectă uriaşă plutind, apoi coborînd pe pămînt.

Elicopter! veni cuvîntul strident. Era *elicopterul* lor. A reuşit!

Ba nu, fiindcă se afla în celaşi loc. începu să alerge spre elicopter, dar picioarele nu o mai ascultau. Mai mult se tîra din picioare.

- - Aşteptaţi-mă şi pe mine, reuşi ea să

Capitolul 18

articuleze răguşit. Aici! Sînt aici! Vin. Nu mă lăsaţi. Vă rog, nu mă lăsaţi.Apropierre ostilă! strigă unul dintre trăgătorii Blackhawk.

Pe Voodoo şi Cîrjă îi urcaseră deja în elicopter, iar Şarpe
le stătea alături. Ştia că minutele erau foarte preţioase pentru ei şi că puteau oricînd pierde bătălia cu viaţa. Lupta pentru salvarea lor de la locul de întîlnire era aproape terminată, dar a fost foarte dificilă, mai ales pentru că se ştia că au pierdut-o pe Iubita, iar trupul ei urma să fie lăsat acolo.

Levi întoarse brusc capul şi se pregătea să facă aşa cum simţea, acum că i-a văzut pe ai lui îmbarcaţi în siguranţă. Riscul era mare, dacă se întorcea după ea, iar şansele să o găsească în viaţă erau egale cu jumătate. Luase cu el ceva de mîncare, apă şi voia să se odihnească ziua, din cauza căldurii, apoi să pornească noaptea.

O va găsi pe Iubita lui, o va îngropa undeva, la adăpost de prădătorii deşertului.

Puşcaşul îşi puse arma la ochi şi fixa ţinta.

- Stai, îi spuse Levi, privind cu atenţie punctul prelung care se apropia de elicopter. Nu distingea nimic, decît o siluetă subţire, parcă a unui copil, sau a unei femei, plin de praf şi de nerecunoscut. Doar că hainele erau...în nici un caz siriene, iar părul i se vedea lung...Ea este, zise energizat.

- Cum? şuieră Bum, iar ceilalţi s-au întors să privească spre
ea.

Levi simţea că este jina, aşa că răsuflă uşurat, apoi o luă la fugă spre ea. Trebuia să o acopere, în caz că o urmăreşte cineva.
Oricum avea nevoie de sprijin, fiindcă se vedea că aleargă haotic, nu în linie dreaptă. Bum merse şi el după Levi.

Emoţiile aproape că-l înecau, atît de puternice erau. Nu era doar bucurie; era de parcă a fost împins în infern şi scos de acolo de o mînă divină. Parcă însăşi viaţa i-a fost luară şi redată imediat.

Ajunseră la ea, dar, dacă nu ar fi ştiut că este Jina, nu au fi recunoscut-o. Era trasă la faţă, avea pielea ridată şi parcă nu vedea nimic. Nu l-a recunoscut, aşa că i-a aplicat un pumn, dar el a liniştit-o:

Uşurel, iubito, îi spuse, apoi o luă pe sus, o urcă pe umăr şi plecă spre elicopter. Aici era spaţiu suficient pentru toţi, s-au îmbarcat şi Jina continua să delireze.

- Lasă-mă în pace, bombănea ea, de-abia perceptibil.

Levi strigă pilotului să se ridice odată şi imediat se apucă să o descalţe de ghetele chinuitoare.

Jina lovi tare din picior, apoi se ghemui cu spatele la ei într-un ungher al carlingii şi parcă se înmuie de tot.

Şarpele tocmai verificase starea celor doi întinşi pe tărgi, pe urmă veni şi la ea, o scutură uşor şi văzu că nu are nici o reacţie:

- A leşinat! strigă el speriat şi se apucă de ghete.

Şarpele îi luă pulsul la gît.

- Are bătăile inimii prea rapide! îl informă el pe Levi. O ciupi de mînă şi pielea rămase adunată, aparent fără elasticitate. Deshidratată la maxim! Trebuie să-i administrăm cumva multe lichide!

Voodoo şi Cirjă aveau deja aplicate cîte o perfuzie cu glucoză şi săruri, pînă ce ajungeau la un spital, dar nu mai aveau linii de perfuzie intravenoasă. Starea ei era critică. Putea să intre în stop cardiac. După ce i-a scos ghetele, Levi a turnat pe capul ei o sticlă cu apă, ca să-i ude măcar faţa. Măcar aşa putea să o răcorească puţin. Bum îi mai aruncă o sticlă cu apă, pe care i-o turnă lent pe creştet, în timp ce Şarpe îi scotea ghetele din picioare. Avea ciorapii îmbibaţi cu singe – de la vîrfurile degetelor, pînă la glezne. Şarpe îi tăie imediat, apoi i-a văzut rănile urîte de la picioare. Era doar carne vie.

- Zece minute! strigă copilotul.

Zece minute şi ajungeau la destinaţie. Dacă Voodo şi Cîrjă mai rezistă atît, vor ajunge la spital, unde vor fi ajutaţi cu medicamente, singe şi vor fi operaţi de urgenţă. Tot atunci i se va pune şi ei o perfuzie cu tot ce trebuie, înainte să fie cuprinsă de convulsii.

Zece minute.

I se păreau o veşnicie.

Jina se trezi într-un cort alb. Privi în jurul ei, deşi vedea ca prin ceaţă. Era întinsă; atît reuşea să descifreze creierul ei obosit. Nu ştia unde este, dar nici nu-i păsa. Nu era singură; vedea oameni la distanţă, dar nu o deranja. închise ochii şi aţipi iar.

Cînd redeschise ochii, era mai conştientă şi constată că avea la mină o linie de perfuzie intravenoasă. Avea mîinile murdare şi nu-i plăcea.

O mină puternică o prinse de încheietură, fiindcă voia să-şi tragă perfuzia.

Levi stătea ghemuit lingă ea; arăta groaznic aşa, nebărbierit, murdar, cu o privire sălbatică.

- Eşti bine acum, îi spuse el.

Jina îşi aminti de episodul alergării prin deşert, disperarea şi mîhnirea. îşi amintea multe acum, doar că nu-i mai păsa.

- Voodoo? întrebă ea. Cîrjă?
- Ei sînt în viaţă. Ne deplasăm spre Germania.

Atît trebuia să ştie. Era atît de obosită, că închise ochii, să nu-l mai vadă.A fost tratată într-un spital

Capitolul 18

militar din Germania. Era epuizată şi tot ce dorea să facă era să rămînă întinsă pe pat şi să respire.

Poate o va suna pe mama. Nu voia să vorbească acum. Se simţea oarecum protejată de un zid invizibil, iar dacă va începe să vorbească, simţea că zidul s-ar dizolva, iar ea va redeveni vulnerabilă. O va suna altădată.

Levi ciocăni uşor, apoi intră. Arăta mai bine acum: bărbierit, curat, cu haine călcate şi cit de cit odihnit.

Jina dorea să fie singură. Ce să caute el aici? Nu voia să-l vadă aici.

Levi se apropie de patul ei, dar ea privi pe fereastră. Era în Germania, cel puţin trupul ei, dar mintea nu ajunsese încă acolo.

- Cei doi au fost operaţi, îi spuse el, după ce văzu că nu se uită spre el. Ar fi dorit să i se supună minţii puternice, să o facă să-l privească. Pentru Voodoo şi Cîrjă întoarse capul.
- Vor supravieţui? întrebă cu glas stins.
- Cu siguranţă. Amîndoi sînt acum şa terapie intensivă. Voodoo a incasat-o mai uşor decît Cîrjă, doar că are piciorul praf.

Ea dădu din cap, dar tot privi pe fereastră. Se simţea pustiită, îndurerată, devastată. Nu mai avea sentimente.

- Vom fi luaţi cu avionul în două ore, zise el. Trebuie să ne întoarcem cît mai repede. Mîine vei fi externată şi tu. Am aranjat să te ia un alt avion; totul e pregătit.

Aşadar iar o lăsau pe ea la urmă, se gîndi ea. Alte circumstanţe, dar asta era. Ei plecau, dar ea nu. Ar fi putut călători cu ei împreună, ajutată cumva.

Una peste alta, era în formă destul de bună, după chinul prin care a trecut. Picioarele i se vor vindeca. Nu avea oase rupte, dar o asistentă drăguţă o spălase pe cap. Duş nu făcuse încă, din pricina picioarelor, dar s-a spălat de cîteva ori şi acum era curată.

A fost tratată pentru deshidratare masivă, dar se simţea mult mai bine acum. Ştia că merge greu, dar ar fi putut să o ajute cineva pînă la avionul cu care vor pleca băieţii. Numai că el a ales să o lase să vină singură, peste o altă zi.

Levi o luă de mînă.

- Te-aş fi luat cu noi, dacă se putea, spuse el calm.

Sigur.

- Nu face nimic, zise ea şi îşi retrase mîna. De ce o atingea? Nu trebuia să o atingă, era un gest fără rost. Trebuia să plece, să facă exact ce trebuie să facă. Ţinutul de mînă nu era pe listă. Pot să-i văd pe Voodoo şi pe Cîrjă?

- Să văd dacă pot chema pe cineva să te ducă la ei în cărucior.

-Nu e nevoie, zise ea. Voi ruga asistenta. *Levi, nu-mi face favoruri.*

Se uită la ceas, apoi se ridică.

- Ne vedem cînd te vei întoarce. Rămase lîngă pat şi o privea; din nou Jina simţea privirea lui magnetică, dar făcu efortul să nu dea ochii cu el nici acum.

Voia să-l vadă că pleacă; se săturase de el, de statura lui impozantă, de privirea lui de vrăjitor, de prezenţa lui intensă.

El era singurul pe care nu dorea să-l vadă. Nici unul din ceilalţi nu venise după ea, dar Levi a fost cel care a sărutat-o, a ţinut-o în braţe şi a luat hotărîrea să o lase în urmă. Se gîndea la ceilalţi şi era în regulă; cînd Levi era prezent, voia să se închidă în ea.

El îi cuprinse bărbia cu mîna lui aspră şi-i ridică faţa spre el. O mîngîie pe buze cu degetul mare şi un gest delicat. Gemu scurt, se aplecă şi o sărută pe gură, atingînd-o uşor cu limba.

- O să vorbim, îi zise – era o promisiune sau o ameninţare? apoi plecă.

Poate că da, poate că nu. Acum trei zile – acum o viaţă – atingerea aceea, sărutarea aceea i-ar ti făcut inima să bată furtunos şi gîndurile să se frămînte ca o veveriţă prinsă în laţ.

A lăsat-o în urmă. A sărutat-o, i-a simţit limba invadîndu-i gura, apoi a lăsat-o acolo.

lina era obosită şi nu voia să se mai gîndească la nimic. îşi va reveni poate, cînd va ajunge acasă.

A aşteptat o asistentă să vină şi a rugat-o să o ducă la colegii

ei.

- Sigur că da, a spus aceasta, dar i-a privit picioarele bandajate. Nu cred că vrei să mergi cu botoşeii ăia. Aduc un cărucior şi te duc la ei imediat.

Asistenta respectivă a uitat, aşa că Jina a rugat pe altcineva şi în cele din urmă a reuşit să ajungă la terapie intensivă. Mai întîi l-a văzut pe Voodoo, care a deschis ochii cînd ea a intrat. Era palid şi avea mai

multe sonde introduse prin piept, o canulă pentru oxigen în nas şi o perfuzie intravenoasă în braţ. Piciorul stîng îi fusese imobilizat. Totuşi, cînd o văzu, a reuşit să vorbească, deoarece de-abia îşi revenise din anestezie.

- Salut, zise el.
- Salut, răspunse ea. Pentru moment conversaţia era profundă.
- Ce ai păţit? întrebă el, facînd semn cu capul spre cărucior.
- Ei, am răni la picioare. Nimic grav. Mîine ies.
- Afurisite ghete.
- Aşa este. Ghete afurisite, dar nu mă vor mai răni vreodată, tiindcă le-am dat. A fost cea mai lungă frază rostită de ea pînă acum.

Cînd îl văzu că întinde o mînă spre ea, se apropie de patul
lui.

- Era să...o păţesc rău, spuse el. Dar ştiu...că tu ai...Cuvintele nu mai ieşeau. Mă bucur că eşti bine.
- Am reuşit. Acum trebuie să te faci bine şi tu, zise ea şi-i lăsă mîna pe pat.
- îmi fac planuri, spuse el şi schiţă un zîmbet. Ridică acum mîna cu degetele strînse în pumn, iar ea îi răspunse la gest.
- Ne vedem cînd ajungi acasă, camarade.

Jina se duse acum la cubicului unde se atla Cîrjă, care dormea în momentul de faţă. Şi el suferise destul, dar era puternic. După ce i-a vizitat pe amîndoi, şi-a pus întrebarea dacă vor mai putea să participe curînd la vreo misiune.

Aşa e viaţa, schimbătoare de la o clipă la alta. Un accident, o cădere, o plimbare prin locul nepotrivit la momentul nepotrivit pot să-ţi schimbe radical viaţa. Donnely murise. Voodoo şi Cîrjă trecuseră foarte aproape de moarte. Ea însăşi a supravieţuit acestei misiuni dezastruoase, slavă cerului, fără urmări grave, însă echilibrul fragil s-ar fi putut modifica, iar ea ar fi putut muri în deşertul sirian.

După ce a fost dusă în rezerva ei, s-a aşezat pe pat şi a rememorat toate evenimentele din deşert, de la întîlnirea cu ostilul Yasser, pînă la momentul cînd Mamoon a observat ce face ea cu laptopul, apoi a ieşit şi i-a trădat. A urmat drumul ei prin bezna înfiorătoare, teama că poate muri în orice moment de mîna teroriştilor sau de otrava vreunui prădător veninos.

A doua zi s-a îmbarcat pentru zborul spre casă. Avea picioarele bandajate încă, iar zborul a durat destul de mult, răstimp în care a dormit. Avionul a aterizat pe aerodromul militar Andrews. Aici a aştepta pînă ce persoanele cu răni mai grave au fost debarcate. Oficial era liberă, iar acum se întttreba cum va ajunge la apartamentul ei, fiindcă bani de taxi nu avea. Va trebui să roage pe cineva să-i împrumute telefonul şi...să sune pe cineva, deşi nu ştia pe cine.

- Iubito!

Auzi vocea cunoscută, iar cînd se întoarse, o văzu pe Terisa venind spre ea, purtînd la gît un ecuson pe care scria „Vizitator”. O îmbrăţişă cu putere şi era prima dată de la momentul salvării cînd i-au dat lacrimile de emoţie.

- Mă bucur să te văd, îi spuse Terisei sincer.

- E ziua mea liberă şi m-am oferit voluntar să te întîmpin la coborîrea din avion, spuse ea. Băieţii sînt la sediu, au multă treabă. Maşina ta a fost luată şi dusă acasă, eu am făcut cîteva cumpărături şi ţi-am umplut frigiderul cu mîncare – fetiţo, serios, nu aveai nimic de mîncare, în afară de crănţănele. Dacă vrei să rămîi acasă să te odihneşti azi, foarte bine, iar dacă vrei să ieşi, dai un telefon. Dacă mîine nu lucram, te luam la noi, deşi presupun că vrei să stai şi tu liniştită, pînă îţi mai revii.

- Nici nu-ţi închipui cît de mult apreciez ce ai făcut pentru mine. Oare Terisa bănuia cum se simte? Ca asistentă medicală avea rutina să-i vadă pe oameni refăcîndu-se după experienţe traumatice, aşadar ştia că durează ceva, pînă să-ţi revii la normal. Oare Bum i-a povestit cum a alergat ea ore la rind, prin deşert, cu picioarele însîngerate?

Nici nu voia să se mai gîndească la asta. Se concentră asupra mondenului, care era mult mai sigur.

- Ştii cumva cum se simt Voodoo şi Cîrjă? Am apucat să-i văd ieri, am vorbit puţin cu Voodoo, dar Cîrjă dormea.

- Voodoo a avansat de la stare critică la stare serioasă, iar dacă ii merge tot mai bine, mîine va fi mutat într-o rezervă obişnuită. Cîrjă este tot în stare critică, cu febră mare, dar funcţiile vitale i se stabilizează. Terisa îi prezenta detaliile cu tonul unei asistente cu experienţă. Oricum, nici unul, nici celălalt nu vor mai putea lucra multă vreme.

Da, Jina se gindea şi ea că echipa fusese decimată, iar o treime din membrii ei erau incapacitaţi, aşa că pentru moment misiunile vor fi atribuite altora. Credea

că nu ar fi fost o mare pagubă pierderea ei, dar se înşela. Echipa se formase ca o familie, ai cărei membri au fiecare menirea lor.

Terisa o duse acasă pe Jina, îi pregăti un sandviş şi o obligă să-l mănînce, apoi o lăsă în pat. Jina dormi multe ore, se trezi flămîndă, ciuguli ceva, slavă cerului că terisa se gîndise la asta, apoi s-a culcat la loc.

A doua zi, la şapte dimineaţa sună telefonul. Recunoscu numărul lui Levi, îşi retrase mîna, să nu răspundă, dar totuşi, el era liderul echipei şi trebuia să afle noutăţile, aşa că răspunse fără chef de vorbă.

- Poţi să fii gata în cincisprezece minute? Nu i-a spus nici măcar bună ziua.

- Da, zise ea. Nu i-a menţionat că deja îmbrăcase un trening.

- Mac trimite o maşină. Va fi şi un cărucior.

închise. Detesta ca la ora şapte dimineaţa să fie dusă într-un cărucior la sediu, de parcă era invalidă. în fine, literalmente, asta era, dar nu-i plăcea deloc. Se chinui să tragă peste bandaje o pereche de botoşei de casă, dar i s-au părut absolut nepotriviţi, fiindcă aveau la vîrfuri capete de reni, fiind primiţi cadou de la surorile ei, de Crăciunul trecut. Mai bine bandaje, decît botoşeii cu capete de reni, se gîndi ea.

La zece minute după apelul lui Levi, coborî încet. Se sprijini de balustradă, ca să-şi ţină echilibrul pînă jos. Chiar cînd a ajuns afară, maşina aşteptată dăduse colţul străzii şi a opri la intrare.

Un tip înalt şi solid, îmbrăcat într-o bluză albă şi pantaloni călcaţi la dungă o întîmpină:

- Veneam eu sus să te aduc jos, zise el.

- Cum? Căruciorul nu putea fi urcat pe scări, sublinie ea.
- Am primit ordine să te duc în braţe.

Să o ducă în braţe? Şi aşa se simţea stînjenită, aşa că urcă alături de şofer, în faţă, cu speranţa că nu era unul prea vorbăreţ.

Nu era, deşi din cînd în cînd o privea cu coada ochiului, parcă pentru o evaluare exactă. Ajunşi la sediu, tipul scoase din portbagaj căruciorul, îl desfăcu şi o ajută să se mute pe el. Jina era deja obosită; oricît de mult îi displăcea căruciorul, era bucuroasă că nu trebuie să parcurgă pe jos distanţa.

Au intrat în holul mare de la parter, unde era o atmosferă austeră, din cauza culorilor închise ale podelei. Oricine o vedea pe holurile care adăposteau diferite birouri se oprea şi o privea admirativ. Oare din cauza căruciorului? Au întîlnit o femeie pe care o cunoştea de pe vremea cînd lucrase la departamentul Comunicaţii, iar ea se opri şi-i vorbi cu entuziasm:

- jina! îi strinse ambele mîini într-ale ei şi adăugă: Te admir atit de mult. Cînd am auzit cu toţii ce ai făcut – să alergi ore prin deşert...în halul acela. Eu nu aş fi fost în stare. Eşti fenomenală.
- Ah, mulţumesc. Cam asta era. Să le spună că nu făcuse nimic formidabil, eroic sau demn de laudă, ci doar se străduise să supravieţuiască? Şoferul a condus-o într-o sală de şedinţe. Mac era acolo, la fel de irascibil şi nerăbdător cum îl ştia ea dintotdeauna. Levi era şi el prezent, cu trei străini, doi bărbaţi şi o femeie, care probabil erau analişti ai Serviciilor Secrete.
- O ajut eu, se oferi Levi şi din doi paşi a fost în spatele ei.
- Sigur că da, zise şoferul solid.

Levi o duse la masa ovală şi acolo îi turnă o cană de cafea, pe care i-o puse în faţă. Ea îi mulţumi sincer – măcar pentru cafea. Nu s-au făcut prezentările, dar oricum nu conta. Mac se plimba nervos, uşor încruntat.

- OK, ştim că misiunea asta s-ar fi dus de rîpă de la bun început. Asul ne-a dat toate detaliile. Ce s-a întîmplat cu tine?

- Puştiul acela, Mamoon a venit şi s-a uitat la mine cînd operam drona. Se uita interesat la tot ce făceam, dar acum îmi dau seama că s-a alarmat fiindcă ştia că îi voi vedea pe cei care aşteptau să iniţieze ambuscada. A plecat, dar peste cîteva minute am auzit voci afară şi am crezut că era camionul care trebuia să ne preia de acolo. Mamoon vorbea cu cineva, dar nu am auzit ce spune. Nu vorbeau în arabă, dar am auzit doar că vorbea cu cineva.

- Apoi ce s-a întîmplat?

- Am dirijat drona în faţa poziţiei unde trebuia să ajungă echipa mea şi am căutat semnătura termică a informatorului. De fapt asm identificat cincisprezece persoane străine şi i-am alertat pe cei din echipa mea, apoi a explodat camionul şi am căzut...nu mi-am pierdut cunoştinţa, dar eram confuză. Am văzut doi oameni vrnind spre ruine, ca să mă atace. Am distrus laptopul, cum am fost instruită şi am reuşit să mă strecor afară, printr-o gaură din zid.

- De ce nu ai contactat liderul echipei, ca să-i spui unde te afli şi că eşti în viaţă?

Deci asta era; spera că nu o va întreba nimeni asta şi nici nu dorea să discute pe această temă.

- Mi s-a defectat microfonul laringial, explică ea cu calm. Auzeam tot ce spune fiecare, dar nu puteam fi auzită.

Levi se uita uimit la ea. Nici el nu a ştiut asta, nici că ea îl auzea. Era clar că, date fiind informaţiile pe care le avea el la vremea aceea, a luat hotărîrea corectă. Din nefericire, deşi mintea ei ştia că a procedat corect, inima ei nu se putea alătura aplauzelor.

- Nu aveai cu tine căştile obişnuite cînd ai ajuns la puntul de extracţie secundar, spuse el, mai mult ca pe o acuzaţie. Chiar era o acuzaţie, de parcă ar fi zis că ea minţea.

- Am căzut de mai multe ori, am alergat în întuneric. Probabil că s-a deteriorat complet. Să mi-o scădeţi din salariu. Ultima frază fusese rostită cu o răceală de care nici ea nu ştia că poate fi capabilă.

- Oricum era stricată, interveni Levi, aşa că să lăsăm acum inventarul.

Mac se uită la ei pe rînd, vizibil enervat, dar nu comentă.

Informarea a continuat. Păcat că atît de multe au fost comprimată în atît de puţine cuvinte. Cei tri analişti au pus şi ei diverse întrebări, pe parcursul unei ore, cerîndu-i detalii, impresii, păreri despre explozia camionului. Oare puteau fi mai mult de o persoană afară, cu Mamoon? Oare de ce nu a venit să o împuşte direct?

- Eu oricum mi-am scos arma şi am lăsat-o lîngă laptop. Poate că oamenii de afară au crezut că nu pot să mă lichideze atît de uşor, fără să facă zgomot. Nu ştiu. Probabil că totul a fost planificat prost.

Mac interveni şi el.

- Mi se pare mai degrabă un plan machiavelic. O echipă este trimisă în Siria, fiindcă se presupune că informatorul colaborează cu Graeme. Acolo se pătrunde greu şi se iese extrem de greu. Mai degrabă am senzaţia că logica acestui plan a fost să ademenească echipa într-un mediu ostil, ca să fie eliminaţi toţi membrii echipei.

- Mai degrabă informatorul a fost capturat, interogat şi acela a fost planul cel mai bun întocmit în foarte puţin timp, zise femeia-analist. Sînt de acord cu dra. Modell. Părţi ale planului sînt superficial gîndite sau prost executate, sau ambele.

- Sau nu a existat nici un informator de la bun început, spuse Mac. Puţine lucruri despre el au fost aflate. Tot ce se referă la Graeme Burger e prea neclar. Pe urmă el s-a făcut nevăzut şi... Seopri, frecîndu-se la ochi. Părea obosit, de parcă nu dormise toată noaptea. Din perspectiva mea, mi se pare o încercare deliberată de a elimina echipa, această echipă fiind concentrată pe Burger. Bine, cam asta a fost, adăugă el brusc. Deocamdată sînteţi liberă, dră Modell. Puteţi pleca.

Mai multe detalii discutate nu erau pentru urechile ei, iar ea înţelese asta. Levi o împingea pe hol, însă ea se gîndea că *„Pot şi singură”,* însă nu spuse nimic. Era destul de furioasă. Nu dorea să simtă furie, dar nici altceva. îl lăsă să împingă căruciorul pînă la locul unde o aştepta şoferul taciturn.

- Mersi, Terrell. Ai grijă de ea. îţi rămîn dator.

- Nici o problemă, spuse Terrell şoferul, cu toate că după schimbul de replici dintre cei doi, acesta clar nu era şofer.

O conduse acasă, iar aici ea refuză cu obstinaţie să fie dusă în braţe. Să o *ducă în braţe*? Ce naiba fumase Levi?

Ailani o sună seara, mai tîrziu.

- Bună, zise ea. Ai chef de musafiri?

- Sigur, zise Jina, deşi nu avea. Luase un calmant şi acum se simţea cam ameţită.

- Azi am gătit mai multe reţete. îţi aduc şi ţie cîte ceva, să le ai în frigider şi să le încălzeşti cînd îţi va ti foame, în loc de un sandviş. Ne vedem într-o oră!

Evident, Ailani nu veni singură, ci Şarpele o înoţea.

- Am angajat o bonă, ca să stea cu herghelia, explică el. Ducea o cutie mare de carton, pe care o ridică: Mîncarea. Am cerut şi eu puţină, dar Ailani m-a refuzat, aşa că să te gindeşti la mine cînd o vei mînca.

Se ridică şi puse caserolele în frigider.

- Arată grozav, spuse ea, după ce depozită totul în frigider. Voi aţi mîncat pentru seară? îi întrebă ea. Putem să comandăm o pizza, sau...

- Totul a fost aranjat, spuse şarpele. Băieţii ceilalţi vor aduce de mîncare. Dacă nu ai chef de noi, spune-ne doar.

Ce se întimpla oare? Nu avea chef de musafiri atît de mulţi, dar nu putea să comită impoliteţea să-i alunge, după ce i-au adus atita mincare.

- Atîta timp cit nu aşteptaţi conversaţii savante cu mine, spuse ea. Am luat un calmant acum ceva vreme, aşa că sînt puţin ameţită.

Pe rind apărură şi ceilalţi, Bum şi Terisa au venit iară copii, iar ultimul ajunse Levi, încărcat cu patru cutii uriaşe cu pizza. Se simţea mai în largul ei cu levi

cînd erau şi alţii de faţă. încerca să-l ignore, deşi prezenţa lui intensă o fulgera tot timpul.

S-au aşeazt cam pe unde au putut fiecare, iar Levi a ajuns pe canapea, alături de Jina, desigur.

- Am noutăţi despre băieţi, le zise el în timp ce mînca. Voodoo se simte mai bine, iar mîine îl vor ajuta să se ridice. Cîrjă e tot în stare critică, dar rezistă.

jina ar fi dorit să se mai discute despre detaliile misiunii, dar cu Ailani şi Terisa de faţă, subiectul nu a

Capitolul 18

fost abordat. Se bucura de asta, oricare ar fi fost motivul. îi asculta cum vorbesc, iar ea stătea liniştită; treptat a devenit mai puţin reticentă la prezenţa lor şi în sinea ei le-a mulţumit. Echipa era o parte importantă a vieţii ei în ultimul an mai ales. Vedea acum că toţi făceau eforturi să o păstreze în mijlocul lor, deci nu trebuia să se simtă exclusă niciodată. Rănile suferite de ea erau minore, compara- tivcu ale celor doi colegi, aşadar toţi se aşteptau ca ea să-şi reia obiceiurile imediat ce se va vindeca.în următoarea săptămînă a stat mai mult în casă, pentru că nu trebuia să meargă nicăieri. Băieţii o vizitau zilnic, Terisa ori Ailani o întrebau la telefon dacă are nevoie de ceva, iar Levi încerca să stea la distanţă, spre bucuria ei.

Cu Levi avea altă relaţie. El o lăsase în urmă.

Măcar dacă nu ar fi sărutat-o, dar a făcut-o.

Spera în adîncul sufletului ei că într-o bună zi situaţia ei se va schimba şi atunci vor putea fi împreună, după ce toate barierele vor fi distruse.

Jina îşi spunea că ea nu l-ar fi lăsat niciodată în urmă, dacă nu ar fi ştiut sigur că este mort. Poate se înşela.

Au trecut două săptămîni şi ea s-a vindecat destul de bine. Acum putea să poarte papuci de casă. Putea să facă treburi prin casă. Citea şi se uita la televizor. Voia să mai facă şi activităţi feminine, mai ales că în ultimul an renunţase la orice, fiind dedicată antrenamentelor dure cu băieţii.

Cîrjă era şi el din ce în ce mai bine, iar Voodoo a fost transferat la Walter Reed, unde se pregătea să înceapă recuperarea.

Acum Jina putea să şi conducă maşina, aşadar se descurca mai bine cu treburile gospodăreşti şi administrative. în fiecare zi încerca să se încalţe cu adidaşii, să vadă dacă îi suportă şi ca să revină la normal – orice ar fi însemnat acum acest normal.

Trebuia totuşi să reia şi antrenamentele, pentru că nu va renunţa la ele. Niciodată nu s-a dat bătută în tot ce a făcut, tocmai de aceea a scăpat nevătămată din deşert.

îşi luă inima în dinţi într-o zi şi sună la sediu, unde vorbi cu asistenta lui MacNamara. I s-a comunicat să se prezinte imediat în biroul lui.

Chiar dacă de obicei MacNamara era ostil, mofluz şi necooperant, de cum o văzu pe lina, se lumină la faţă.

- Ai trecut printr-o experienţă urîtă, comentă el.

Ea nu răspunse nimic, dind impresia că preferă să nu-şi amintească nimic.

- Vreau să mă transfer la vechiul loc de muncă.

Instantaneu MacNamara îşi luă aerul acela de superioritate
sfidătoare.

- îmi pare rău, dar s-au cheltuit o grămadă de bani pe pregătirea ta, iar eu nu-mi permit să-i arunc pe fereastră. Solicitare refuzată.

ţină s-a aşteptat la asta, aşa că se uită la el insistent, se ridică şi zise:

- în cazul acesta, îmi dau demisia.

Era prima dată în viaţa ei cînd rostea aceste cuvinte. îi erau cu totul necunoscute. Ar fi putut să revină la echipa ei, să conti- nuie ce facea, să facă eforturi să meargă înainte...dar nu voia. După ce i-au ieşit cuvintele din gură, s-a simţit eliberată şi clamă. Aceasta era calea aleasă. Terminase.
Spre surprinderea ei, în loc să o dea afară pe uşă, el o studie cu atenţie.
- Nu te grăbi aşa. Gîndeşte-te foarte bine.
- M-am gîndit. în continuu. Aş prefera să mă implic într-o nouă misiune – cu echipa altcuiva, ceea ce nu se poate – doar ca să-mi dovedesc că am curaj, dar în cea mai mare parte...am terminat, spuse ea.
- Asul a dat telefon unde trebuia, date fiind informaţiile pe care le deţine.
- Ştiu şi asta, dar tot am terminat. Ştiind asta era una, dar să accepte era cu totul altceva. Nu putea să comenteze că el a tăcut alegerea greşită. A crezut că e moartă din cauza exploziei. Jina a înţeles asta, dar nimic nu putea să schimbe tot chinul prin care a trecut ea, sentimentele resimţite cînd a rămas singură în deşert, ştiind bine că a fost lăsată în urmă. Nu era un computer; nu putea să apese butonul reboot şi să pornească de la zero. Nu putea să îngehsuie totul într-un compartiment distant al creierului, să ignore realitatea, ca şi cînd nu s-a petrecut niciodată.

MacNamara ridică din umeri; nu era genul de om care să insiste, avea prea multe de făcut.
- Cu toate astea, nu-ţi vei recăpăta vechea slujbă. Nu pot să irosesc pregătirea ta. Te voi muta la instruire pe dronă, poţi să devii instructor, dar nu la comunicaţii. Alege.

Jina era copleşită. Adora să lucreze cu Tweety, ii plăcea software-ul lui şi cum funcţiona drona. Nu s-a aşteptat la atîta înţelegere din partea lui MacNamara.

- Cum? Eşti sigur? Adică...mulţumesc.
- Ieşi mai repede, pînă nu mă răzgîndesc, zise el zîmbind.

Asta şi făcu Jina. Ieşi emoţionată, ştiind că a încheiat o parte

a vieţii şi a intrat în alta. Demisionase. începuse un nou job.Au podidit-o lacrimile cind a ajuns la

Capitolul 18

terenul de antrenamente, unde se ducea, să le spună şi băieţilor. Poate că ei ştiau deja, poate MacNamara l-a sunat imediat pe Levi, dar acum nu mai conta. Demisionase, dar nu trebuia să fie laşă mai departe.

O emoţiona atmosfera prăfuită de aici. îl zări pe Kodak, cu echipa lui. Un operator de dronă se pregătea în apropiere. Era înlocuitorul lui Donnely, nu-i ştia numele, dar oricum îl va avea în grupa de pregătire.

Abandon. Cuvîntul acesta o obseda. După ce toată tinereţea s-a măsurat cu Taz şi Iordan, dorindu-şi să-i întreacă, acum dusese antrenamentele la gradul de nebunie. Sărise din avion, dar un om sănătos face asta? S-a legat de băieţi, de soţiile şi copiii lor, insinuîndu-se în lumea lor – doar că lumea lor nu a fost niciodată ce şi-a dorit ea.

Pregătirea operatorilor de dronă era mult mai potrivită pentru ea. Va merge cu drag la muncă zilnic; nu se va mai chinui, obsedată de gîndul că va trece prin torturi, doar ca să nu arate că abandonează. Va alerga, dar nu cum a facut-o în deşert, ca să-şi salveze viaţa. Prezenţa ei în echipă a pus-o într-o situaţie disperată, iar acum voia să păstreze ceva din ce a făcut.

Va putea să alerge pe terenul lor, va merge la sală, să ridice greutăţi, se va căţăra pe sfori şi îşi va păstra condiţia fizică.

Primi un mesaj pe telefonul mobil. Era Bum, care scria că se apropie şi ei de teren. Ce mult însemnau

pentru ea băieţii din echipă. Lumea ei se schimbase radical atunci cind a fost
distribuită în echipa forţelor speciale, iar acum viaţa ei se va schimba din nou.
Se gîndea la toţi prietenii neglijaţi, pe care va trebui să-i readucă lingă ea. Voia în acelaşi timp să rămină prietenă şi cu băieţii din echipă, fără să mai plece în misiuni. Voia să pregătească operatori de dronă.
îi văzu pe toţi acum în faţa ei: Bum, Şarpe, Vînătorul şi Jeleu se apropiau. Levi nu era cu ei. Ori nu dorea să stea de vorbă cu ea, fiind furios că a ieşit din echipă, ori nu era acolo. Şansele erau jumătate, jumătate.
Coborî din maşină şi se rezemă de capotă.
După ce s-au apropiat de ea, le-a citit tensiunea pe chipuri. Bum aruncă spre ea o sticlă cu apă, iar ea a prins-o.
- Cîrjă? întrebă el.
- Cîrjă nu, zise ea şi scoase dopul sticlei, ca să bea. Eu.
Au format un arc de cerc în jurul ei şi fiecare bea apă.
- Tu? zise Şarpele şi se uită la picioarele ei. Ce este? Ai probleme?
în loc să le spună direct că a fost relocată în altă funcţie, a tras aer în piept şi s-a lipit mai bine de capotă.
- Am...renunţat. Privi în jos, pentru că nu suporta să le citească dezamăgirea pe chipuri. Vînătorul vorbi primul.
- Ai renunţat? Iubito. Tu nu renunţi niciodată. De cîteva ori era să te sinucizi, doar ca să nu renunţi.
- Acum am renunţat, zise ea cu glas stins. îmi pare rău. Nu mai pot să continui.

Bum se apropie de ea.

- Din cauza celor întîmplate în Siria? Acum nu mai ai încredere în noi, că vom avea grijă de tine?

- Atunci am auzit tot, zise grăbită, deoarece nu dorea să discute pe tema încrederii. Microfonul meu era stricat şi nu puteam transmite, dar auzeam tot ce vorbiţi. Ştiam că Voodoo
şi Cirjă au fost răniţi şi că trebuia să-i scoateţi de acolo mai repede. Era treaba mea să ajung singură la punctul de extracţie. Şi am ajuns, dar nu vreau să mai trec prin asta vreodată.

Băieţii tăceau şi se mutau de pe un picior pe celălalt.

- De fapt...mi-a plăcut să fiu cu voi în echipă, dar pe toate celelalte a trebuit să mă forţez să le fac. Eu sint o tocilară şi vreau să fac treabă de tocilar, cum ar fi să lucrez cu Tweety. Nu vreau să mă pun în situaţii ca aceea din Siria. Nu vreau să fiu o imbecilă care sare din avioane – scuze, imbecililor, care credeţi că e normal să faceţi asta. Aşa că renunţ. Mac mi-a dat posibilitatea să-i instruiesc pe operatorii de drone.

- Atunci...dacă nu mai eşti în echipa noastră, spuse jeleu după o scurtă tăcere, înseamnă că pot să te invit în oraş?

jina ridică privirea, uimită. Era şocată şi îngrozită în acelaşi timp, iar ceilalţi au început să rîdă. Jeleu îşi flutura sprincenele, apoi Şarpe l-a plesnit la ceafă.

- Prost mai eşti, îi spuse.

- Ce? facu Jeleu, frecîndu-se la ceafa. Asul a spus să nu fraternizăm cu ea, cînd au adus-o în echipă, dar acum nu mai este cu noi, nu? Aşa că – să fraternizăm.

- Datorită ţie am un tatuaj frumos, zise ea, arătîndu-l cu degetul.
- Puteai să spui că nu-l vrei.
- Ştiu. Oricum nu mai contează.
- Mi-ar plăcea să mai fii cu noi, spuse Bum. Fir-ar.
- Ştiu, mărturisi ea. Chiar aşa simţea. A fost nemaipomenit să fiu în echipa voastră; mă deranja doar ce trebuie să facă echipa voastră.
- Asul ştie de asta? întrebă Bum.
- Doar dacă Mac i-a comunicat. Credeam că este şi el aici. Voiam să vă spun tuturor. Doar că Asul nu era acolo, iar ea va trebui să mai treacă o dată prin chinul acesta, cu cineva care nu era la fel de înţelegător.
- O să-i spun eu, dacă vrei, se oferi Bum, cînd o văzu atît de nefericită.
- Da, te rog, primi ea imediat oferta. Şi aşa era foarte dificil să recunoască înfrîngerea. Să-i facă faţă lui Levi i se părea peste putinţă.

Seara auzi soneria de la uşă şi nu era de bun augur. Jina se uită spre ieşire. Ştia cine este. Nu putea să încheie ziua fără încă o confruntare. Doar Bum i-a spus şi lui acum cîteva ore, iar telefonul nu a sunat, aşa că a sperat fie că nu o va suna, fie că o va lăsa pînă mîine. Spera să dea ochii cu Levi cît mai tîrziu.

Nici vorbă de atîta noroc. Era îmbrăcată în pijama şi se uitase pe vizor; se gîndea să nu deschidă. Putea să-l ignore şi să se culce, să-l lase să sprijine uşa cit voia. Dar, fiindcă voia să ştie şi el de ce a abandonat, scena dramatică oricum avea să aibă loc cîndva, aşadar mai bine se termina totul acum.

Deschise uşa nervoasă şi-l întrebă:

- *Ce* e? Acum nu mai era superiorul ei; nu trebuia să facă tot ce-i spune el. Nu era pregătită să se certe cu el, deşi dorea o ceartă, *voia* ceva original pentru resentimentele şi chinul ei emoţional. Nu era pregătită nici pentru strălucirea din ochii lui, nici pentru geanta de voiaj pe care o trînti înăuntru. Privi geanta şi-l întrebă: O nouă misiune atît de curînd? Spera să fie aşa, dar tot surprinsă era.

- Nu, zise el şi intră, obligînd-o să facă un pas înapoi. Din prima zi asta a făcut el, a obligat-o să dea înapoi. Se pricepea, gindi ea, enervată. I se părea normal şi plăcută să se simtă enervată.

- Atunci de ce ai venit cu geanta?

- M-am gindit să stau pe aici o vreme. Nu zîmbea; avea o expresie dură, hotărită.

Cum? Privirea lui pătrunzătoare o făcea să mai dea cîţiva paşi inapoi, ca să scape de el, poate, apoi se opri, aşa cum face un iepure încremenit pe loc, sperind că prădătorul nu-l observă. Bărbatul din faţa ei era o erupţie vulcanică; privirea lui îi provoca furnicături ale pielii, iar dimensiunile şi pasiunea lui o copleşeau. Parcă şi apartamentul era prea mic pentru el, prea strimt şi ea nu avea unde să se ascundă.

Levi închise uşa cu piciorul, apoi o încuie.

- Acum nu mai faci parte din echipa mea, zise el, apropiin- du-se periculos.

Se uita la el în sus şi emoţiile clocoteau în ea. îi era ciudă pe el, ar fi vrut să-l plesnească, să ţipe la el, ca să se elibereze de suferinţa şi furia pe care le simţea. Ar fi vrut să se arunce pe el şi să ia tot ce-i

poate da el, fiincă vedea clar că era mai mult decît oricare alt bărbat de care s-a simţit vreoedată atrasă. Voia să ştie că face pereche bună cu el. îl dorea; dorea să primească exact ce venise el să-i ofere.

Aşadar ea nu părăsise echipa ca să poată fi împreună, ci plecase fiindcănu mai avea încredere în el. Logică, sentimente; le ura pe amîndouă. De ce nu se potriveau ei doi şi erau opuşi?

I-a fost greu să renunţe, iar acum el apăruseaici, dominator, insistent, fără să-i acorde timp pentru nimic. Simţea pentru Levi ce a simţit atunci cînd a decis să iasă din echipă; sentimentele pentru el erau amestecate cu încăpăţînare, competitivitate şi resentimente.

- M-ai lăsat să mor, rosti cuvintele, pline de ceea ce a simţit în ultimele două săptămini.

- Am crezut că ai murit, replică el şi se apropie de ea. Din nou se retrăgea din faţa lui, dar se opri şi-l provocă din priviri. Cînd a explodat camionul şi s-a aprins, din locul unde eram noi se vedea ca şi cînd ruina a luat foc cu totul. Nasser a început să tragă în noi, l-am doborît şi ne-am întors spre ruină, iar atunci ne-au luat unii prin surprindere, prin spate. Voodoo a căzut primul, apoi Cîrjă a picat şi el şi erau într-o stare groaznică. Am încercat să te contactez prin cască, dar nu ai răspuns. Ce naiba puteam să cred? Trebuia să-i duc pe cei doi la elicopter, apoi aveam de gînd să vin să-ţi caut *trupul.*

Ultimele două cuvinte au fost rostite cu emoţia omului care se abţinea de un an, în care a negat şi s-a perpelit de dorinţă, pînă aproape de disperare la

gîndul că a pierdut-o. A luat-o de ambele braţe şi a scuturat-o uşor.

- Să ştii că *m-am întors după tine.*

- *Ştiu!* Oricum, era conştientă că a crezut-o moartă. Totuşi voia să-l lovească. Vedea în el momentul de furie frustrantă şi asta a provocat agresivitate în ea. La cîte suferise ea din pricina lui, suportîndu-i umilinţele, sărutările, tentaţiile şi tot frecuşul din timpul antrenamentelor, acum îşi dorea să-l vadă şi ea cu suferă, la fel de intens ca ea, fără să-i pese deloc. Nu putea să-l iubească, fiindcă nu ar fi putut să o înfurie atît, dacă ea l-ar fi iubit.

Voia să se simtă şi el la fel de *neînsemnat* cum a făcut-o el să se simtă.

Poftim. Asta era ce o frămintase de cîteva săptămîni, după acea oribilă noapte din deşert. S-a luptat cu încrîncenare şi a trecut prin agonie, epuizare, teroare şi certitudinea care-i pîrjolea inima, gîndind că este *cea mai neînsemnată* pentru el. Se smuci din mîinile lui şi se depărtă, apoi parcă incerca să şteargă de pe braţe atingerea lui pîrjolitoare. Acum o revolta prezenţa lui în casa ei.

- Presupun că ai interpretat plecarea mea din echipă ca pe un semn că vreau să vii aici pentru o tăvăleală scurtă? Păi atunci scarpină-te şi hai să terminăm odată.

Levi o ţintuia cu privirea lui tăioasă, dar în acelaşi timp pătimaşă.

- Iubito, ai face bine să-ţi schimbi aşteptările. în nici un caz nu o să fie ceva *scurt.*

Tot corpul Jinei resimţi fiori senzuali, pe măsură ce memoria o făcea să retrăiască momentele cînd

greutatea lui a copleşit-o, cînd gura lui îi devora buzele, iar erecţia puternică o împungea între pulpe. Aproape că se vedea sfîşiată în două de nevoia să-l simtă în ea şi să-l dea afară. Cu greu îşi mai controla foamea pe care reuşise să o ţină în friu timp de un an.

- Atunci hai s-o facem, replică ea şi îşi scoase tricoul dintr-o mişcare. Aerul răcoros avu insantaneu efect asupra sfircurilor, întărindu-le. Hai să trecem şi peste asta, ca să poţi *pleca,* iar eu să pot dormi...

- Plec pe naiba şi tu dormi pe naiba, mîrîi el. O privea cu atîta foame de sex, încît se înroşi la faţă. Ia uite ce frumuseţi avem aici, şopti şi se apropie ca să-i cuprindă sînii goi cu palmele lui aspre. Răvăşită de atingerea lui, Jina îl apucă de încheieturi, probabil să se ţină de ceva, sau mai degrabă ca să-l împiedice pe el să-şi ia mîinile de acolo. Resimţea căldura atingerii şi se arcuia, ca să se lipească mai bine de el.

Chiar voia mai mult de la el, voia totul, cu toată furia şi nevoia care o răvăşeau. Ştia că are doar...acum.

Se îndreptă spre dormitor, dar nu voia să facă nici un gest interpretabil ca flirt. Nu avea de gînd să facă dragoste cu el. Va face sex şi nimic mai mult. Erau multe lucruri nelămurite între ei, dar clar că putea să meargă mai departe, pentru că lua pastile anticoncepţionale şi erau amîndoi sănătoşi.

Levi nu o săruta: o luă pe sus şi reuşi să o dezbrace de pantaloni. Apoi o aşeză pe pat şi se dezbrăcă mai repede decît gîndul.

Jina l-a mai văzut fără cămaşă, dar acum era gol-puşcă în faţa ei: o expoziţie de muşchi, de la umeri pînă la gambe, picioare puternice, braţe vînjoase,

şolduri înguste, totul era fascinant pentru ea. îşi auzea respiraţia sacadată, fiindcă totul se petrecea foarte repede – aşa cum l-a instigat ea. Cum nu mai putea să suporte tensiunea, s-a întors cu spatele.

El rîse scurt, apoi o mîngîie cu degetul pe şira spinării, oprindu-se la tatuaj.

- Drăguţ, zise în şoaptă. Şi foarte potrivit. Se uită mai de aproape la desenul fin, cu detalii reuşite, care reprezenta o grenadă, cu doi ochi de culoarea ambrei şi irisurile albăstrui. Jina nu dorise să poarte numele Iubita, ci a sugerat să o cheme Grenadă, astfel că şi-a tatuat o grenadă, cu are să rămină pentru totdeauna. Pentru ea desenul avea însemnătate.

Mîna lui coborî spre fesele unduioase, pe care le mîngîie lent, apăsat, iar ea închise ochii de plăcere. O dureau sfîrcurile de intensitatea excitaţiei, iar între picioare simţea de asemenea o frămîntare.

în seara asta. Acum se va delecta cu el. Evident că şi-a adus geanta fiincă avea alte planuri, iar ea nu ştia dacă va ai profita de asemenea momente. Se simţea împlinită, goală alături de el, dorea cît mai repede să-l simtă înăuntru. Voia să ştie cum face atunci cînd ejaculează, să-i simtă pulsaţiile peniene din acele momente extrem de intime şi senzuale. Va păstra cu ea acele clipe în care trupul lui se va zbate în convulsiile ejaculării, iar după aceea fie ce-o fi.

Levi îşi coborî mîna spre despicătura umedă şi fierbinte, pe care o violă cu două degete.

Jina tresări şi se ridică pe vîrfuri, cutremurîndu-se la zbaterea degetelor lui. Cu celălalt braţ el o ţintui pe loc şi avansă mai adînc, în timp ce-i asculta şi savura gemetele. Nu s-a oprit nici cînd a văzut-o că-şi lasă

capul pe spate, adică pe umărul lui şi a profitat de curba vulnerabilă ca să-i sărute locul sensibil dintre git şi ureche.

O fulgerau senzaţii puternice, dar nu voia să dea drumul, orgasmului. Dacă el şi-ar fi înfipt atunci penisul dintr-o mişcare, cu siguranţă nu şi-armai fi putut opri orgasmul. Voia totuşi să păstreze momentul pentru clipa cînd îl va simţi zbătîndu-se în vaginul ei.

Se desprinse din braţele lui şi se lăaă pe spate, pe pat, privin- du-l provocator şi incitant. Ia-mă, dacă poţi, uriaşule.

Iar el o lua.

Focul care zăcea în grota ei fierbinte îl va pîrjoli definitiv; ştia şi el prea bine asta. îl ademenise la un nivel pe care nu-l cunoscuse pină atunci, dar îi plăcea cum a făcut-o. Invitaţia ei belicoasă trebuia să se finalizeze cu o luptă de la care nu se va da înapoi. Ce nu vor putea să lămurească prin cuvinte, vor stabili în pat.

Se urcă şi el pe pat şi imediat îşi făcu loc între pulpele ei cu genunchii. Se opri să-i privească petalele în toată splendoarea lor, iar moliciunea aceea umedă îl aprinse cu totul. O trase spre el şi o aşeză pe pulpele lui, se lăsă pe spate şi-i potrivi posteriorul peste pulpele lui. îşi apucă penisul cu o mină şi îi frecă lent capul încordat şi lucios, mîngîindu-i abdomenul, tatonind calm, deşi ardea de dorinţa să o străpungă. Privirea ei îl provoca insinuant, dar el nu era surprins, ci mai degrabă amuzat, interesat.

Nu mai putea să prelungească agonia, aşa că strecură brutal capul în vaginul ei lubrifiat, privindu-l cum alunecă sinuos tot mai profund, apoi îl scoase, îl

strecură din nou. Simţea cum îl cuprinde cu muşchii plăcerii şi făcu o pauză, ca să nu explodeze acum. Era mare, iar ea era foarte strimtă, dar nu avea cum să-i provoace durere pentru că se lansa lent şi foarte calculat. Savura fiecare centimetru din avansul lui şi o marca intern, pentru ultimele luni de dorinţă aprigă.

Ea se arcui pe spate, gemu prelung şi închise ochii. Pe măsură ce se ascundea în ea, îi vedea sfîrcurile tot mai întărite. Cînd scotea uşor capul, ca să se mai adune, se uita la urmele lucioase lăsate de fluidele ei abundente pe mădularul dur şi simţea că se apropie ejacularea, dar o mai amina, chiar şi cu preţul durerii ascuţite din testicule.

O privea complet expusă şi pătrunsă, cu capul lăsat pe spate, ochii închişi, pumnii strînşi pe cearşaf. O simţea foarte fragilă, minionă şi firavă, cum îi absorbea şi-i frămînta penisul, ţinîn- du-l captiv în interiorul ei. îl secătuia de seva prolifică şi-l făcea să ejaculeze cum nimeni nu o mai făcuse pînă la ea.

Se retrăgea, apoi plonja iar, urmărindu-i vibraţiile corpului. O mîngîia pe abdomenul perfect, îşi trecea uşor palmele peste sfîrcuri, le provoca prin dezmierdări fremătătoare. Jina savura toată plăcerea oferită, absorbea esenţa lui, fără să-l atingă.

în acel moment el îşi schimbă poziţia, o aşeză pe spate şi se sprijini confortabil pe coate. Instinctiv trecuse de un hotar fără nici o busolă, fără hartă sau GPS, doar din foame de sex. O sărută agresiv, răvăşindu-i gura cu limba exact cum penisul îi viola trupul. O cuprinse de cap cu ambele mîini şi îi dezmierdă buzele cu limba, provocînd-o:

- Uită-te la mine, şopti el ca un ordin, iar ea deschise ochii şi se supuse. O mai sărută o dată, şi mai apăsat, iar ea îl muşcă, Levi rîse, o sărută mai violent, cerîndu-i răspuns la furtuna senzuală.

îi ridică picioarele şi le sprijini pe umerii lui, acum începu să-şi modifice penetrarea, grăbind ritmul, ba chiar apăsind adine, aşa cum dorise să facă de cînd a văzut-o, acum un an. Voia să o scalde în plăcere, să străpungă bariera mentală pe care ea o ridicase între ei; în sfîrşit o simţi că-şi pierde controlul, muşcă şi zgîrie şi pulsează la erupţia orgasmului. Ejaculă şi el imediat şi avu senzaţia că s-a luptat cu o pisică sălbatică, dar asta i-a provocat extazul. Era a lui. El era al ei.

Jina rămase nemişcată, devastată de reacţia pe care i-a smuls-o violent sexul cu el. Se bucura că l-a făcut să ejaculeze odată cu ea, iar experienţa a fost cea mai tulburătoare de pînă atunci.

Se aştepta ca el să plece, dar rămase. A strîns-o lipită de el, iar peste două ore a trezit-o şi a reluat experienţa. A aprins lumina, de parcă este nevoie să se vadă bine ce se petrece în patul lor. De data aceasta nu a mai fost la fel de iute, ci s-a lăsat pradă timpului, prelungind plăcerea pînă ce a auzit ţipătul ei ascuţit şi i-a simţit vibraţia vaginului fierbinte.

Da! Asta îşi dorea ea, să-l vadă cum asudă, ca să-i provoace plăcere, să-l vadă cum zîmbeşte de mulţumire, să-i audă gemetele guturale din momentul ejaculării, să-l privească apoi cum adoarme epuizat de sex.

- Trebuie să facem duş, spuse ea. Simţea că trebuie să scape de amestecul lipicios dintre pulpe, ca să mai poată savura momente de intimitate.

Au făcut duş împreună, apoi au revenit în pat, iar el şi-a demonstrat capacităţile trezind-o cu manevre delicate, insistente şi extrem de plăcute.

Au adormit îmbrăţişaţi, iar la trezire linei i s-au părut cele mai intime momente. Adora trupul acela puternic lipit de al ei. Levi nu avea nimic delicat, dar ea nu ducea lipsă de aşa ceva, aşadar se armonizau perfect.

La fel de plăcut i s-a părut micul dejun, pe care l-au pregătit împreună, jina nu s-a mirat deloc de gestul lui intempestiv, cînd a tras-o de pe scaunul ei şi a aşezat-o în poala lui, apoi a mutat-o încet pe erecţia lui.

jina ştia că acest bărbat nu deborda de simţul umorului, fiindcă avea temperamentul unui soldat de elită, dedicat, de multe ori încordat. Se mulţumea că sexul cu el era nemaipomenit – se relaxa alături de ea, iar ea asta îşi dorea. Pentru moment nu-şi dorea să discute despre altceva.

Levi îi acorda timp ca să facă pace cu sine pentru cele petrecute în deşert. Ea îşi dorea să uite, dar el aştepta doar momentul cînd vor putea dezbate acest subiect.

Părăsise echipa, deşi a fost cea mai bună decizie pentru ea. Va mai dura pînă ce va trece de acest moment, iar a doua zi, cînd el se uita la televizor la un meci de baseball, el îşi desfăcu berea şi zise:

- Ştiu că ţi-a fost greu să renunţi. O văzu că îi aruncă o privire furioasă, aşa că insistă, deşi subiectul

era dureros pentru ea. Eşti prototipul copilului mijlociu.

- Te rog să nu mă analizezi! Mi-am dat şi eu seama de asta acum mulţi ani. Ce dacă era unul dintre copiii mijlocii. S-a aflat în permanentă competiţie cu fraţii ei, dar cu surorile ei nu concura pentru nimic, pentru că exista diferenţa de vîrstă între ei. Ashley era mai mare cu cîţiva ani, iar Caleigh era puţin mai mică.
- Nu analizez, căci nu trebuie. Spun doar că probabil ţi-a fost greu.
- Nu am plecat ca să te am pe tine, spuse ea.
- Ştiu.
- M-a înfrînt, i-au ieşit cuvintele atît de uşor. Deşertul m-a înfrînt.
- Nu pari deloc înfrîntă. Pari supărată.
- Nu mi-am dorit să fiu într-o echipă. îmi plăcea ce fac, dar am fost trimisă într-o echipă şi odată ajunsă acolo, a naibii să fiu dacă te-aş fi lăsat să mă dai afară.
- Da, am dorit să renunţi de cînd te-am văzut. Ştii de ce. O mînca din priviri cu o foame care parcă-l făcea să sară la ea atunci, acolo, dacă facea vreo mişcare.
- Dar nu ţi-am încălcat autoritatea.
- Ştiu, spuse ea. Te-aş fi detestat dacă o făceai. îmi doresc să fi făcut asta.

- Ca să mă urăşti?
- Ar fi fost mai bine aşa, conchise ea.

Fraza ei avu exact efect invers. O prinse de braţ şi o trase pe genunchii lui.

- Mie îmi place situaţia de acum.
- Dar nu e nici o situaţie. Pur şi simplu facem sex. Atît.

- Deocamdată. Să ştii că nici mie nu-mi place să renunţ.

Să fie asta o promisiune, sau o ameninţare? A convins-o să meargă cu el la terenul de antrenamente, luînd-o pe nepregătite, ca să nu aibă timp să se gîndească. Ea nu voia să meargă, fiindcă nu putea să mai interacţioneze cu cei din echipă, iar asta era dureros.

- Am crezut că nu mai am voie acolo, de vreme ce nu mai fac parte din echipă, mormăi ea, în timp ce urca în Vadermobil-ul lui. îşi aminti cît de greu a urcat prima dată şi surise.

- Nu, dar există reguli şi noi nu sîntem în armată. Dacă nu-i convine cuiva, să se pună cu mine.

lin aştia că nimeni din echipă nu îndrăznea să se pună cu Levi. Deşi fiecare ar dori să o facă, nu o va face nimeni.

- De ce mergem acolo?

- Pentru că nu am mai fost de două zile şi trebuie să mă antrenez.

- Şi eu ce ar trebui să fac? Să ţopăi şi să te aclam?

- Mi-ar plăcea să văd asta, zise el rizînd.

- Ei bine, nu vei vedea asta. Lasă-mi cheile, ca să pot pleca dacă mă plictisesc. Asta se va întîmpla la trei minute după ce ajungem acolo.

- Nu te vei plictisi. Băieţii vor să te vadă.

Şi ea dorea să-i vadă. Un an de zile au făcut parte din viaţa ei. îi vedea zi de zi.

Levi îi dădu mobilul lui, nu cel de la muncă.

- Conectează telefoanele noastre, ca să ne putem găsi.

- Ce naiba. Nu ţi se pare că e ceva prea intim?

- De-abia am început, iubito, zise el pufnind în rîs. Iubito cu literă mică, de data asta. Mereu mi-a fpst greu să nu-ţi spun Jina, să ştii.

La fel simţea şi ea. Prefera Levi, nu Asul. Se gîndi că lucrurile evoluau între ei cum nici nu a anticipat vreodată.

- Asta ce înseamnă? întrebă ea, după ce conectă mobilele. Mai bine nu întreba. El prinse momentul de ezitare şi dezvoltă.
- înseamnă exact ce te temi tu să însemne.

Teamă? îşi închipuia că îi este teamă? Nu mai spuse altceva, fiindcă a înţeles de la el că acum formau un cuplu, iar ea nu ştia dacă este pregătită pentru asta emoţional. Schimbarea era prea bruscă.

Au ajuns la terenul de pregătire, iar cînd ea a dat să deschidă portiera, el a oprit-o.

- Aşteaptă.
- Cum?
- Nu deschide portiera.

Cei patru băieţi veneau deja spre ei, iar ea nu înţelegea ce vrea Levi. îl văzuse şi pe Voodoo, foarte slăbit, mergînd sprijinit în cîrje.

- Uite-l pe Voodoo! Vreau să...
- Stai puţin, protestă el. Am motivele mele.
- Sper să fie bune, pentru că altfel...

Levi coborî, trînti portiera, trecu prin faţa maşinii şi veni... să-i deschidă şi ei.

- Ce faci? întrebă ea uluită.
- Fac o declaraţie.

Cînd o văzu că nu se mişcă, o luă de ambele mîini şi o ajută să coboare. Apoi închise portiera şi o cuprinse pe după umeri.

Cei cinci băieţi s-au apropiat, iar trei dintre ei rămăseseră mască.

- Ce naiba, zise Vînătorul, frecindu-se la ochi.
- Nu mai face parte din echipă acum, spuse mîndru Levi. Şi este a mea.

Tăcere. Voodoo ridică din umeri zîmbind.

- Eşti un bărbat mai curajos decit mine.
- Nu eşti mai tare ca mine! protestă Jeleu. Eu am invitat-o primul...

Levi il ameninţă cu arătătorul:

- Nu mă face să te omor.

Bum ii dădu ghiont lui Jeleu, iar acesta se mişcă din loc; atit de puternic a fost ghiontul.

- Puştiule, nu ai avut nici o şansă. Şarpe şi cu mine am ştiut ce se petrece de la bun început.

Ce? Ce? Jina se uita la ei şi nu înţelegea nimic.

- Nu cred! Cum v-aţi dat seama?

Amîndoi sîntem însuraţi, zise Şarpe. Avem experienţă cu nebunia. Voi doi nici nu vă puteaţi privi în ochi. Oricum, ne pare rău că nu mai eşti în echipă, Iubito, dar bine ai venit în familia noastră, Jina.Planul eşuase. Echipa lui Ace Butcher fusese lovită, dar nu erau victime. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi provocat lui MacNamara o pierdere importantă, la fel cum el l-a distrus pe Dexter, numai că Joan Kingsley era o femeie realistă. Mai avea de parcurs o treaptă, adică să-l atragă pe MacNamara într-o capcană, apoi să-l ucidă.

Se întreba ce şanse de supravieţuire ar fi avut ea şi estimă că nu prea mari. Devan a vea propria lui agendă de lucru şi nu era chiar cel mai de încredere aliat. Bănuia că, de îndată ce MacNamara va fi mort, Devan se va descotorosi de ea. Perfect. Şi ea dorea

acelaşi lucru pentru el. Fie ca trădătorul cel mai abil – sau cel mai norocos – să cîştige.

Se gîndea că şi Graeme Burger trebuia să fie sacrificat. Prezenţa bancherului va aşeza piesele aşa cum dorea ea. Venise vremea.

Se gindea şi la fiul ei. Pentru el va supravieţui, dar pe măsură ce trecea timpul, o interesa din ce în ce mai puţin. Trebuia să se aleagă: să piardă sau să cîştige.

- Ce? urlă Axei MacNamara, roşu de furie. Trînti scaunul pe spate. Eşti sigur? Nu avem nici o informaţie – La naiba! Bine. închise telefonul şi sună la FBI, unde avea pe cineva. Graeme Burger a aterizat la Dulles; a fost recunoscut cu programul special al poliţiei. Trimiteţi pe cineva după el, înainte să dispară ca ultima dată. A zburat sub alt nume: George Bachman. Iniţialele numelui erau aceleaşi, aşa că i-a convenit, în caz că se găseau bagajele lui.

începu să se plimbe nervos prin birou. în primul rînd, era furios fiindcă Burger a reuşit să urce într-un avion spre Africa de Sud, fără să fie nimeni alertat, asta însemnînd că are paşaport fals. Măcar camerele au putut să-l identifice undeva, dar a avut timp să ia un taxi şi să plece de la aeroport şi va dura pînă-l vor găsi.

La ultima lui vizită în DC Burger i-a păcălit pe cei mai buni şi a dispărut patru ore, apoi a luat legătura cu cel care a atras în ambuscadă echipa Asului şi asta l-a costat trei forţe operative, în fine, erau în viaţă, dar Modell a ieşit din echipă, iar singura consolare a lui MacNamara era că femeia era mult mai valoroasă la instruirea operatorilor de drone, decît a fost pe teren. Cît despre Voodoo şi Cîrjă, ei nu vor mai fi scoşi

niciodată pe teren. Va căuta şi pentru ei locuri unde să-şi împărtăşească experienţa.

îi sună mobilul şi nu recunoscu numărul.

-Da?

- Domnule MacNamara, sînt Graeme Burger, vorbi străinul, cu accent. Cred că mă cunoaşteţi. Vreau să ne întîlnim.

Mac plecă de la birou într-o jumătate de oră singur, fiindcă nu a avut timp să cheme pe nimeni. îl văzu pe Ace Butcher, care vorbea cu Modell şi-l chemă:

- Asule! Vino cu mine. Prefera să-l aibă în spate pe Asul, mai degrabă decît o întreagă ceată de agenţi FBI. Ai armă la tine?

- Mereu am o armă la mine. Mac, stai mai uşurel. Care-i treaba?

- Nemernicul de Graeme Burger a intrat în ţară cu un paşaport fals şi m-a sunat, că vrea să ne întîlnim.

Butcher îl opri, trăgîndu-l de mîneca hainei.

- Stai aşa. Sînt şanse mari să îţi ii pregătit o ambuscadă.

- De aia te şi iau cu mine, spuse Mac, smucind braţul.

- La naiba. Unde mergem? Deja şi-a scos mobilul şi trimitea băieţilor un sms. Mac nu-l întrebă nimic, pentru că ştia cum se face de obicei. Se îndreptau spre maşina lui, dar Butcher zise: O să mergem cu camioneta mea, care suportă mai bine orice şocuri, în caz că dăm de belea.

Avea dreptate, pentru că vehiculul arăta ca un tanc. Mac ştia bine că trebuia să aibă un plan prestabilit, dar Burger menţionase un nume căruia Mac nu-i putea rezista; îl vîna de doi ani pe afurisit. Devan Hubbert

era porecla unui spion rus, care se intiltrase în organizaţia echipelor speciale şi îi ajuta pe Joan Kingsley şi pe soţul ei să le vîndă informaţii ruşilor. A scăpat şi de doi ani nu a mai scos capul; Mac a presupus că s-a întors în Rusia. Poate că a fâcut-o, însă Mac mai voia şi alte informaţii valoroase de la nenorocit.

Butcher primi mesaj.

- Băieţii mei sînt pe drum, dar nu vor ajunge la timp, decît dacă putem să oprim şi să-i aşteptăm.

- Nu putem. Burger a zis că aşteaptă cincisprezece minute, nu mai mult.

- Dar ne-ar ajunge, dacă nu ar fi traficul din DC.

Mac nu mai spuse nimic. Butcher trimise un alt mesaj, în timp ce conducea nebuneşte.

- Cui mai trimiţi mesaj?

- Jinei.

- Cui? se miră Mac.

- Jinei Modell, Iubita. Ştia că Mac cunoaşte poreclele tuturor.

- De ce naiba? Ia-o pe scurtătură, îl îndemna el.

Butcher manevra camioneta cu o singură mînă, parcă şi îi

răspunse:

- Pentru că este membră a echipei, are pregătire, este aproape în spatele nostru şi este înarmată.

Jina nu putea să se scuze; Levi avea nevoie de ajutor şi părea o situaţie critică, aşa că ţîşni din clădire. Ce se întîmplă oare? Mac venise ca un turbat, l-a chemat pe Levi, apoi el i-a dat un mesaj prin care a chemat-o înarmată.

- Nu-mi convine deloc! comentă ea cînd se văzu singură în maşină. Nici nu ştia unde era adresa aceea.

Drace! Ştia însă de ce a chemat-o Levi. Toţi băieţii erau la terenul de pregătire şi nu aveau timp suficient să ajungă la locul respectiv. De obicei nu erau chemaţi poliţiştii locali, pentru că repercusiunile ar fi putut ajunge în mass media şi nimeni nu dorea asta.

în regulă. Oricare ar fi fost situaţia, Levi chiar avea nevoie de ajutorul ei, altfel nu o suna. Ştia că şi ea poate folosi arma, destul de bine. Numai să nu fie o petrecere surpriză, se gîndi ea, că l-ar omorî.

Spre surprinderea ei, adresa era într-un loc cunoscut. Nu văzu nici un alt vehicul în parcare. Scoase arma şi şi-o puse la centură. Coborî încet şi se uită la casele din zonă. Păreau toate că au un aer decadent, cu aleile pentru maşini uşor ciobite. Ajunse la casa indicată şi merse aplecată, cu spatele lipit de perete, ca să nu fie văzută.

Nimic. Nici picior de om. Văzu o fereastră, prin care privi înăuntru spre un dormitor gol. Merse mai departe şi ajunse la geamul bucătăriei, de asemenea goală.

Se auzi o împuşcătură din interior.

Levil

Doar la el se gîndea, însă era îngrozită, pentru că ştia ce poate face o singură împuşcătură. Acum roti uşor clanţa uşii de la bucătărie şi intră. Se strecură înăuntru şi păşi pe podeaua acoperită cu linoleum. Ţinea arma în mînă.

Auzi două voci; una era a lui Mac, furioasă şi ameninţătoare, iar cealaltă aparţinea unei femei, care încerca să-l acopere. Nu-l auzea pe Levi. înainta şi simţea un miros straniu, cunoscut, de sînge şi moarte, mirosul măruntaielor expuse.

Levi.

Parcă tot sîngele din corp i se scursese şi sufletul i se transformase în praf. Fără Levi nu exista nimic. Dacă de la Levi venea mirosul pe care-l simţea acum, de pierdut nu mai avea nimic, iar cine era dincolo de uşă va muri.

Se concentră pe cele două voci, aflate undeva în stînga. Se mişcă. Nu-i mai păsa dacă face zgomot sau nu; ţinea arma ridicată şi degetul pe trăgaci, pregătit. Se întoarse spre ea tresărind o femeie cu părul arginiu. Ţinea un pistol îndreptat spre MacNamara, care era legat de un scaun de bucătărie.

Şocul recunoaşterii o trezi: *O cunoştea pe această femeie.* Era cunoscută, în special în DC, era doamna congresman, membră a cîtorva comisii importante, din care demisionase, după ce soţul ei a murit, cu doi ani în urmă. Kingsley. Joan Kingsley. *La naiba cu ea!*

Cu coada ochiului observă mai multe persoane, iar într-un colţ îl recunoscu pe levi. *Levi!* Trăia, stătea în genunchi, cu mîinile legate la ceafa, dar mai la adăpost stătea altcineva, un bărbat masiv, cu privire glacială şi cu un Glock îndreptat spre pieptul lui Levi. Distanţa dintre ei era considerabilă.

Pe podea, într-un colţ zăcea un bărbat căzut într-o poziţie oribilă, cu capul întors şi sîngele şoroind în jur. Nu-l cunoştea şi nici nu-i păsa de el. Nu era Levi.

Jina ştia din instinct că Joan Kingsley era personajul central al situaţiei de faţă, cu toate că nu înţelegea ce se petrece. Ţine aţintit pistolul spre fruntea femeii, căreia îi zise răspicat:

- Lăsaţi armele jos; tu şi malacul.
- Nu prea cred, zise Joan Kingsley. Nu mai avea acea expresie speriată, ci părea detaşată, golită de emoţii.

- împuşc-o pe căţea! îi strigă MacNamara, revoltîndu-se pe scaun.

El asta ar fi făcut, dar lina cumpăni şi estimă că următorul împuşcat putea să fie Levi, aşa că mai degrabă trăgea spre MacNamara.

- Tacă-ţi gura! îl avertiză ea, fără să o scape din priviri pe Kingsley.

Adrenalina îi răzbătea prin vene, dar ea nu se pierdu cu firea şi evaluă complet situaţia. Era un coşmar, fără soluţii favorabile. MacNamara era legat de un scaun, inert, cu pistolul lui Kingsley aţintit spre cap. Levi era în genunchi, ameninţat şi el de arma bărbatului cu privire rece.

Jina ingheţă în aşteptare. Era singură şi nu avea pregătire Ninja. îl iubea pe Levi. Nu-l plăcea pe MacNamara. Singurul salvat putea fi Levi, dar nu era sigură că-i va ieşi. Ca ochitor era mediu, astfel că îi era imposibil să tragă, să reziste reculului şi să poată trage din nou în Joan Kingsley, la timp ca să-l salveze pe MacNamara. Dar, dacă trăgea în Kingsley, atunci Levi...

- Nu ai de ales, îi zise Joan Kingsley cu detaşare. Avea aerul unei femei care făcuse ultimul pas şi nu mai avea unde să avanseze. Ajunsese la un perete interior, iar acum nu mai putea să negocieze nimic, nici să dea sau să decidă ea. Nu poţi să cîştigi. Noi sîntem doi, iar tu eşti una singură.

- Pot să omor pe unul din voi, zise Jina fără să se clintească din loc.

- Posibil, zise Joan Kingsley. Sau poate că nu. Oricum vei pierde. Apoi, dacă laşi arma, ai o şansă la

viaţă. MacNamara nu are, oricum. El este al meu. Dar tu...tu şi Butcher, ei – voi nu trebui să fiţi implicaţi.

Ce porcărie, îşi zise Jina. Ticăloasa nu va lăsa pe nimeni în viaţă.

Opţiuni: dacă îl împuşca pe cel care-l ameninţa pe Levi, din reflex el l-ar putea omorî pe Levi. La fel cu MacNamara, dacă o împuşca pe Joan Kingsley. Chiar dacă omora pe unul din ei, celălalt o va ucide pe ea.

Poate.

Jina facu un exerciţiu mental. Se pregătise în echipă, fusese învăţată să analizeze logic orice situaţia. Levi nu era legat. MacNamara era. Dacă-l omora pe bărbat şi Levi murea sau era rănit, MacNamara tot va rămîne legat de scaun, neajutorat şi va muri curînd. Dacă o omora pe Kingsley, exista o fracţiune de secundă înainte de reacţia omului din spatele lui Levi, iar Levi va profita şi va reacţiona. MacNamara putea să moară, căci femeia ţinea pistolul lipit de capul lui. Sau nu. Mina femeii putea greşi. Era o şansă minoră.

Se uită spre Levi, cu agonie, scurt, dar îi citi în ochi mesajul că era pregătit, doar aştepta ca ea să vadă asta.

Foc!

I-a riscat viaţa. A apăsat pe trăgaci.

Levi s-a dat într-o parte, omul care-l ameninţa nu s-a aşteptat. Joan Kingsley s-a dat un pas înapoi, apoi a căzut pe genunchi, şocată. Jina ştia că nu ţinteşte bine şi lăsă capul, preferind pieptul, unde nimeri exact în inimă. Kingsley a murit aşa, îngenunchiată şi i se citea pe chip că realizează momentul. Ridică pistolul şi ţinti

spre capul lui MacNamara, apoi trase, nimeri ţinta, dar era prea tîrziu.

Focul tras de ea i-a atras atenţia bărbatului, dar deja Levi îl atacase; l-a prins cu antebraţul de sub bărbie şi a răsucit brusc, apoi gata. Un trosnet şi gata, viaţa se stinge dintr-o mişcare.

Lăsă trupul din mînă, se uită spre Jina, apoi merse la MacNamara. Jina ştia că era terminat. Şocul o amorţise. Se rezemă de tocul uşii, pînă ce ajunse la podea. Trei oameni erau morţi; nu ştia cine este acel bărbat, dar Joan Kingsley era membră a Camerei Reprezentanţilor, iar Axei MacNamara fusese liderul echipelor speciale, un om eficient şi loial. Vor urma multe efecte. Vor fi chiar valuri tsunami. Ar fi posibil ca Joan Kingsley să fi omorît echipele speciale, prin executarea lui Axei MacNamara.

Pe Jina o durea că i-a riscat viaţa lui Levi. Analizzase situaţia , a făcut ce trebuie, ce a fost instruită să facă. Levi nu era mort, dar numai datorită pregătirii sale. Nici ea nu era moartă; deşertul sirian nu a răpus-o...datorită pregătirii ei.

Jina îl simţi că se apropie de ea şi o ridică. Pe chipul lui încă nu se ştersese modul luptă, dar o evaluă din ochi şi văzu că este bine. O sărută pe frunte.

- Ţi-am riscat viaţa, şopti ea.
- A fost singura ta opţiune, zise el şi o lipi de pieptul lui.

Totul era diferit.

MacNamara murise, ierarhia echipelor speciale era în schimbare, dar la un anumit nivel treaba continua obişnuit. Nu se ştia încă dacă echipele vor

mai fi păstrate. Decizia aparţinea Biroului Oval. Pînă la venirea ordinelor, se continua pregătirea fizică.

Cîrjă şi Voodoo s-au întors la treabă, dar numai pentru antrenamente, în misiuni urmau să plece alţi recruţi.

Vara se transformă uşor-uşor în toamnă răcoroasă, zilele s-au scurtat şi dimineţile erau reci. Jina se ocupa de programul de pregătire cu dronele şi încerca să uite episodul cu Joan Kingsley. în seara aceea au murit trei oameni, iar Jina continua să se trezească noaptea şi să privească în gol; atît de îngreunat îi era psihicul, mai ales după noaptea aceea din deşertul sirain.

Levi ii oferea soliditatea prezenţei sale, căutînd să o scoată din pasele proaste pe care i le citea uneori pe chip. Se mutase acasă la ea, sau mai trecea pe la el cînd venea obosit din misiuni. Fiind împreună de cîteva luni, Jinei i se părea o risipă de bani să păstreze două case, dar nu dorea să comenteze. Lua totul încet, aşa cum veniseră toate.

Membrii echipei continuau să socializeze, Voodoo avea şi el o iubită, iar cei doi nou-veniţi erau unul poreclit Irlandezul
şi celălalt Nerodul. Şi Jina a fost înlocuită în echipă de un tip înalt, Kelvin Grant, poreclit Ichabod.
Reuniunile se făceau de multe ori acasă la Şarpe.
Ailani povestea ce găteşte ea de Ziua Recunoştinţei.
Jina rămase mută, cu privirea fixă.
- Ziua Recunoştinţei? repetă ea.
Jeleu strigă explicaţia:
- Da, ştii, ziua aceea cu curcanul? O sărbători o dată pe an, mereu în Noiembrie? Ne-am unit cu toţii

acum mult timp şi am decis să o numim Ziua Recunoştinţei.
Jina aruncă spre el cu un castravete murat. Jeleu îl luă de jos şi-l mîncă.
- Am uitat. Trebuie să o sun pe mama...spuse, apoi se întoarse către Levi: of...of.
- Ai uitat să-i spui de mine, nu? o întrebă el glumeţ.
- Nu! Ştie că ne vedem.
- Dacă prin „ne vedem" tu înţelegi că „locuim împreună",
da.
- Ai fi putut să te vezi cu mine, interveni Jeleu pentru a mia oară.
- Ba nu.
- Hei, levi, ştii că nici acum nu ne-a spus unde are tatuajul acela? Tu l-ai văzut, nu? Adică, trebuie să-l fi văzut, doar dacă nu ne-a minţit că şi l-a făcut.
- L-am văzut, desigur, zise Levi mestecînd la hamburgerul
lui.
- Nu mi se pare corect, se lamentă Vînătorul, care le văzu pe fete că şuşotesc despre tatuajul Jinei. Ar trebui să ne spui şi nouă. Asule! Dă-i înainte şi spune-ne tu.
- Iertare, băieţi, zise el cal. Secretul este doar al ei şi ea decide. Singurul mod în care puteţi alfa va fi dacă rochia ei de mireasă va avea la spate un decolteu suficient de adînc.

Toţi cei din cameră au tăcut. Singurii care strigau erau cei mici, care alergau prin casă. Şi Jina rămase cu gura căscată. Nu ştia ce să spună. Doar ce l-a făcut să spună asta? Ce a vrut să spună, de fapt? Sau a fost

doar un comentariu nevinovat despre rochia de mireasă, că doar ştia şi el că se va mărita într-o bună zi...sau...nu, bărbaţii nu comentează despre rochii de mireasă. Nu au asta în ADN. Ei comentează despre muniţii, sau idioţi care sar din avion, sau....

- Rochie de mireasă? întrebă ea.

- Da, în caz că nu vrei să fugi cu mine, iar atunci nu va afla nimeni niciodată. Levi îi făcu semn cu ochiul.

- Eu votez pentru rochia de mireasă, zise Cîrjă.

- Taci! îl potoli Ailani. Nu tu trebuie să votezi!

Jina nu mai putea să spună nimic. Levi se ridică, veni în faţa ei şi îi întinse mina, ca să o ajute, iar ea se ridică şi se lăsă îmbrăţişată.

- Asta nu a fost o cerere în căsătorie, spuse el, cu buzele lipite de părul ei.

- Nu a fost? rosti ea cu glas stins, de-abia reuşind să-şi revină. îl iubea, era clar. Nu şi-a permis să viseze la căsătorie, sau la o legătură serioasă, dar îl iubea sincer. S-au întîmplat lucruri urîte. Oricum, viaţa merge înainte. Amîndoi erau teferi. Venise vremea. Atunci ar fi bine să treci la fapte, îl provocă ea.

- Am inelul în buzunar, o informă Levi.

Rochia de mireasă nu a avut decolteul destul de adine la spate, aşa că băieţii nu au văzut micuţa grenadă tatuată. Lasă-i să se tot întrebe, pînă cînd vor îmbătrîni. Grenada era numai pentru Levi.

SFÎRŞIT